

Thương Giận Đôi Bờ

Dạ Miên

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương Kết](#)

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 1

Trong đời Mẫn Quân chưa từng làm gì khó hơn là nhìn vào khuôn mặt của cha mẹ mình, cả hai đều đã chết . Đầu óc nàng quay cuồng, những hình ảnh thay thế nhau liên tiếp thật nhanh như trong một cái kính vạn hoa.

Mẹ nàng mặc áo dài dạ hội đính kim tuyến cúi xuống hôn lên má nàng và chúc nàng ngủ ngon . Giọng mẹ thương yêu, trìu mến: " Mẫn Quân , Mẫn Quân của mẹ"

Rồi hình ảnh cha nàng với mùi hôi mẩn mẩn và mùi thơm của thuốc ống điếu, lái chiếc xe thật xinh đẹp đưa nàng đi khắp thôn quê . Cha cùng cười ngửa với nàng ở thềm cỏ trước sân nhà, cùng nàng bơi lội trong nước hồ thu ấm áp.

Rồi thật hiền hoà, cha kể cho nàng nghe chuyện tình ngày xưa của cha và mẹ . Như thế, cha muốn ghi sâu vào tâm trí nàng những ngày t háng êm đêm hạnh phúc của gia đình . Nàng thích thú vô cùng mỗi khi cha kể đến cao điểm của câu chuyện, đó là sự chào đời của nàng . Cha thường nói: "Mỗi thiên mạng là một vì sao trên bầu trời và con là vì sao đẹp nhất, ngôi sáng nhất trong lòng cha" . Nhưng nàng lại thấy cha mẹ mới chính là vũ trụ của nàng.

Thế mà cha mẹ nàng đã bỏ lại nàng một mình trong sự khủng khiếp và lạnh lẽo.

Nước mắt chảy dài xuống má nàng . Nhưng khóc không làm sao với được nỗi đau buồn ? Không . Nàng sẽ không khóc . Để tỏ lòng kính trọng người đã chết, ít nhất nàng cũng phải xử sự một cách can đảm như dòng máu trong con người nàng, dòng máu không bao giờ chịu khuất phục trước nghịch cảnh tr ai ngang".

Những lời thì thầm khẩn nguyện trả thù với cha đã chiếm đầy trong tâm khảm của Mẫn Quân . Vì thế, đã bao năm tháng trôi qua, nàng vẫn luôn giăng một bức màn bí mật quanh cái chết của cha mẹ và dĩ vãng của mình. Giờ đây, đứng trước phần mộ của cha mẹ, ký ức cũ càng dồn dập trở lại, và

trong ký ức đó, lời hứa báo thù như gần truyền kiếp gào lên đốt cháy tâm can nàng . Nàng thốn thức:

- Cha ơi! Con còn sống ngày nào thì kẻ hại cha mẹ sẽ phải nếm mùi đau khổ, và cả gia đình của hắn nữa, cũng phải đau khổ như gia đình mình . Con xin hứa với cha mẹ như thế.

Nàng bước lên mấy bậc đá rêu phủ rồi quỳ xuống, cúi đầu trên đôi bàn tay nắm chặt.

Trời dần tối, gió thổi làm tung bay những sợi tóc trên vầng trán tinh khiết . Tà áo màu ghi gần như trắng của nàng tạo nên một mảng sáng run rẩy giữa không gian thâm lương ảm đạm.

Mỗi một nhịp thở như nhói vào tim nàng sự đau đớn, trong nỗi đau đớn có pha lẫn niềm u uất và thù hận.

Càng về khuya, gió càng thổi mạnh, và cơn mưa như những mũi kim quất vào da thịt nàng đau buốt.

Nàng chậm chậm đứng lên, những bước chân lạnh lẽo đạp lên những chiếc lá khô nằm trên lối mòn . Những chiếc lá sũng nước đã chết, nhưng vẫn rên nhẹ dưới những bước chân của nàng.

Nàng chợt dừng lại, ngoái nhìn ngói mộ một lần nữa rồi bước ra khỏi nghĩa trang, hình ảnh bé nhỏ và mong manh của nàng như bị phủ kín bởi một màu sương mờ đục.

Nước mưa hòa lẫn trong nước mắt của nàng.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 2

Nàng không hay mình đã khóc , chỉ đến khi một bàn tay chạm nhẹ lên vai nàng.

- Tự trừng phạt mình như thế chưa đủ hay sao ?

Không cần xoay người lại , Mẫn Quân cũng nhận ra giọng nói thân quen ấy của ai.

Từ Ân Dung cầm một chiếc ô lớn bước nhanh chân hơn một chút để che mưa cho cả hai.

Từ Ân Dung là một cô gái xinh đẹp . Nước da của cô trắng hồng , chiếc mũi thanh tú cân xứng với cái cằm thon thả . Là một tiểu thư giàu có , nhưng vóc dáng của Ân Dung rất mảnh khảnh , nếu không phải nói là quá gầy , thế nhưng cô toát ra một sức sống động và một sự quyến rũ , chủ yếu là do hai má hồng lên vì lạnh và đôi môi mọng đầy sẵn sàng nhoẻn miệng cười , khoe hai hàm răng trắng muốt . Đáng nhớ hơn cả là đôi mắt to màu nâu , long lanh như nước hồ thu mà bây giờ đang ánh lên một chút tinh nghịch.

- Cả thế giới bị phá sản vì mày à , Mẫn Quân ?

Mẫn Quân quay sang nhìn người bạn gái.

- Chẳng đến nỗi như thế đâu . Tao thích thay đổi cảm giác một chút , chuyện đó không bình thường hay sao.

- Bình thường ? Cô bạn thân mến của tôi ơi ! Bộ cô luôn luôn huyền bí như thế hử ?

- Mày bắt đầu có cái tật xấu tò mò từ bao giờ thế ?

- Nếu mày không chịu nói cho tao biết , mày đã che giấu những gì trong đôi mắt xinh đẹp và buồn rười rượi kia khiến cho người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải động lòng.

- Vậy mà cũng nói là rành về tâm lý phái nam.

Ân Dung kêu lên :

- Quỷ quái thật ! Câu nói đùa của tao có phải là danh ngôn đâu , sao mày

nhớ dai đến thế.

- Có cần tao lập lại không ?

- Không cần.

Họ bước bên nhau , cả hai im lặng . Đột nhiên Ân Dung đặt tay lên vai bạn.

- Mà lại đi thăm mộ cha mẹ , phải không ?

Mẫn Quân gật đầu , một vẻ lạnh lùng thoáng hiện trong đôi mắt của nàng làm cho nó trở nên tối sầm lại.

Ân Dung gạt những giọt nước mưa trên vai Mẫn Quân và nép sát vào bạn hơn được một chiếc ô . Giọng cô vỗ về an ủi :

- Điều đó làm mày đau khổ . Mày vẫn chưa tập quên được hay sao ?

- Tao không thể.

- Tao cũng mồ côi cả cha lẫn mẹ như mày.

- Nhưng hoàn cảnh chúng ta thì hoàn toàn trái ngược.

Dường như đó là câu kết thúc của Mẫn Quân , Ân Dung đành nhún vai :

- Có thể mày là một nhân vật huyền bí trong tiểu thuyết của James Hadley Chase.

Mẫn Quân mỉm cười , nàng đưa tay vuốt mái tóc đen nhánh ra sau để lộ vẻ nhìn nghiêng tuyệt hảo . Mẫn Quân rất xinh đẹp . Đôi mắt nàng trong và sáng như những vì sao trong đêm và đôi chân mày xéo lên , trông có vẻ cương nghị và mạnh bạo . Làn da màu ngà của nàng sáng như gương dầu nàng đang khoác lên người một lớp áo xám xịt . Người nàng như có một thứ hào quang tỏa ra dễ dàng cuốn hút người khác chú ý . Nhưng ở nàng có một cái gì đó rất đặc biệt khiến Ân Dung có cảm tưởng cái vẻ bề ngoài lạnh lùng và kiêu hãnh , cũng như nụ cười khinh khỉnh ấy chỉ là để che đậy một nỗi đau thầm kín , một ngọn lửa đang âm ỉ cháy . Và Ân Dung chợt nhận ra một điều mà bấy lâu nay cô không nhận ra hoặc vô tình không thừa nhận đó là cô chưa bao giờ hiểu được con người thật của Đinh Mẫn Quân . Phải chăng điều đó đã khiến Mẫn Quân trở nên đáng yêu hơn ?

Ân Dung bần khoản tự hỏi và nụ cười của bạn đã xóa tan những ý nghĩ trong đầu cô.

- Ân Dung ! Tao mời mày ngày mai đến nhà tao chơi.

Ân Dung tròn xoe đôi mắt đẹp.

- Việc gì hệ trọng thế này ?
- Tao muốn này làm quen với một người.
- Là ai vậy ?
- Du Tử Phong.
- Người yêu à ?
- Không . Một người bạn quen thời niên thiếu.

Hai cô gái nhìn nhau rất nhanh , trên môi Ân Dung nở nụ cười huyền bí.

- Một con người đặc biệt có phải không ?

Vẻ mặt Mẫn Quân trở nên mơ màng như thể nàng ở trong một thế giới khác.

- Đó là người duy nhất còn tốt và thương yêu tao , sau cái chết của cha mẹ. Sau bao nhiêu năm , Mẫn Quân vẫn cảm thấy đau đớn và mất mát cùng cực . Trong ký ức nàng vẫn còn giữ lời người ta gọi nàng là "con bé con hoang" . Trong lúc này cảm thấy cần được yêu thương một cách tuyệt vọng thì Du Tử Phong chính là niềm an ủi của nàng.

Ân Dung như bị cuốn hút vào câu chuyện về người bạn thời niên thiếu của Mẫn Quân . Cô nhìn bạn :

- Hãy kể tao nghe đi , Mẫn Quân.

Mẫn Quân cất giọng dịu dàng khi gợi về quá khứ :

- Du Tử Phong là một người cao lớn , thông minh và đẹp trai , lại có cuộc sống nội tâm rất phong phú . Tao không thể nào quên được những ngày tháng được làm bạn với Tử Phong trong ngôi làng nhỏ dưới chân đồi thuở ấy . Tao còn nhớ có một lần Tử Phong đã cứu sống tao khi cả hai rủ nhau đi tắm suối vào mùa hè . Lần đó , Tử Phong đã khóc vì ngỡ rằng tao đã chết . Có khi nào này hình dung ra trong một tình cảnh khắc nghiệt nhất là mở mắt ra để nhìn người đàn ông bên cạnh đã cứu sống mình , một khuôn mặt đẹp trai và nhạt nhòa nước mắt hay không ?
- Này nói nghe có vẻ bị ám ảnh ?
- Tao không gặp lại anh ấy từ khi lên mười bốn tuổi.
- Đúng tuổi Juliet lúc cô ta yêu Roméo.
- Phải , và này nên nhớ chuyện gì đã xảy đến cho cô ta.
- Tử Phong có vợ chưa ?

- Chưa . Nhưng người yêu thì không làm sao kể hết . Thế nhưng thật sự làm Tử Phong rung động chỉ có một người . Tao nhớ rất rõ tên cô gái ấy là Chu Ân Bình , một tiểu thư xinh đẹp , nhưng mỏng manh yếu đuối và cuộc tình ấy không thành.

Im lặng một lúc cho cảm xúc lắng lại , Mẫn Quân ôn tồn tiếp :

- Cô gái đã chết vì suy tim.

Ân Dung buông một tiếng thở dài :

- Buồn thật !

- Sau đó , Tử Phong bỏ ra nước ngoài , làm lại cuộc đời trên mảnh đất xa lạ và tìm quên cuộc tình đã chết . Đã bao năm trôi qua , tao tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại con người tên Du Tử Phong ấy nữa . Tao không mong chờ , không đợi . Thế mà anh ấy đã trở về , trở về một cách lặng lẽ , trở về một cách bất ngờ . Một bức thư đã được mang đến hộp thư nhà tao sáng hôm nay . Chưa bao giờ tao thấy một bức thư xinh đẹp và trang trọng đến như vậy . Thế nhưng trên mảnh giấy pơ-luya trắng tinh và thơm ngát ấy chỉ vồn vện có mấy chữ : Mẫn Quân ! Tôi đã về đến đây , sẽ đến thăm em tối đêm mai . Du Tử Phong. - Chỉ đơn giản như vậy thôi.

- Nhưng cũng có nghĩa là có rất nhiều điều chưa bày tỏ . Tao chỉ sợ làm phiền mày tối đêm mai.

- Mày nói tầm bậy cái gì vậy ? Không phiền gì cả.

- Vậy thì tao sẽ đến ngay.

Hai cô gái nhìn nhau mỉm cười , nụ cười hồn nhiên và trong sáng . Xung quanh họ mưa bụi giăng nhòa trên những tàn cây trụi lá.

Nhưng Mẫn Quân không ngờ việc nàng giới thiệu Du Tử Phong với cô bạn gái thân nhất Từ Ân Dung là một việc lầm lớn nhất trong đời của nàng.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 3

Một ngôi nhà nhỏ được xây bằng gạch và đá màu nâu xám , không uy nghi lộng lẫy , nhưng vẫn có được nét đẹp duyên dáng riêng trong không khí tĩnh lặng của nó . Ân Dung nghĩ chính nét đặc biệt này đã khiến nó rất phù hợp với cô chủ xinh đẹp và huyền bí của mình.

Ân Dung kéo cao cổ chiếc áo len đỏ thắm , không chối bỏ việc cô đã có một sự chuẩn bị cho buổi tối đặc biệt này.

Và mặc dù khí trời se lạnh , Ân Dung vẫn thấy hai má nóng bừng , một cảm giác hồi hộp mà cô không thể nào lý giải . Trước đây , cô không bao giờ như thế.

Cô gõ nhẹ vào cánh cửa gỗ khép kín , tiếng mưa giăng sầm sập trên mái nhà hòa lẫn gió rít lồng lộng trên cao át hẳn tiếng gõ cửa và tiếng chân cô bước vào.

Ân Dung lặng đi một lúc nơi ngưỡng cửa . Có đến hai người đàn ông đang trong phòng Mẫn Quân.

Mẫn Quân mặc chiếc áo len trắng , chiếc áo quá rộng dài so với hình dáng nhỏ bé và đôi vai mảnh mai của nàng . Nhưng vẻ đẹp của Mẫn Quân chưa bao giờ được bộc lộ một cách kiêu sa , thuần khiết đến như thế.

Cả ba không ngẩng lên nhìn , họ đang ngồi trò chuyện bên lò sưởi với những thanh củi đang nổ tí tách và đỏ hồng.

Những cánh cửa sổ đã được khép lại để ngăn không cho gió lạnh tuôn vào , hơi ấm và hương thơm dịu dịu lan tỏa khắp căn phòng.

Mẫn Quân ngẩng lên khi Ân Dung đóng cửa lại đánh cách . Nàng nhìn thẳng Ân Dung trong giây lát rồi mỉm cười kêu lên :

- À ! Từ Ân Dung đây rồi.

Hai người đàn ông quay lại và lật đật đứng dậy.

Cả hai mới ngoài ba mươi , và cả hai đều hấp dẫn . Nhưng cảm nhận đầu tiên của Ân Dung là : Hai người đàn ông là hai thế giới hoàn toàn cách biệt.

Ân Dung không làm sao rời đôi mắt khỏi người đàn ông cao lớn tóc sẫm .

Và cô thấy ngay bề rộng của hai vai chỉ một phần do vải độn của chiếc áo vest trong bộ âu phục màu ghi cắt khéo . Dưới mái tóc ngắn là một khuôn mặt đẹp trai mà Ân Dung chưa từng thấy trong đời . Cô có ngay cảm tưởng đang đứng trước một con người can đảm , mạng mẽ và hoàn toàn tự tin . Cảm chung về con người anh ta là một con báo đen chắc nịch và dẻo dai , một khối nghị lực đánh cuộn tròn và nén chặt , sẵn sàng bật lên sau một giây báo động . Nhưng trên khuôn mặt đẹp trai ấy còn một điểm khác nữa , mà nét không tả diễn được , khiến Ân Dung nghĩ rằng , với con người này ở bên cạnh , người ta sẽ thấy không còn có gì để lo sợ trên thế gian này.

Rồi những câu hỏi dồn dập trong đầu cô . Phải chăng đây là Du Tử Phong ? Và phải chăng những cảm nhận của cô về anh chỉ là do trí tưởng tượng của cô ?

Anh ta cũng nhìn lại Ân Dung rồi hai môi anh ta hé ra , nhưng không mỉm cười , như thể anh đang ngạc nhiên vì bị quan sát quá kỹ như vậy. Cô hít dài một hơi để lấy lại bình tĩnh rồi bước qua tấm thảm đặt nơi ngưỡng cửa tiến đến bên lò sưởi . Trong khi đó người đàn ông có mái tóc vàng nâu toét miệng cười với cô.

Mẫn Quân chỉ tay vào anh ta nói :

- Ân Dung ! Tôi xin giới thiệu đây là Giang Tinh Huy và Du Tử Phong . Còn đây là bạn tôi , cô Từ Ân Dung.

Người đàn ông tóc vàng nâu tên Giang Tinh Huy huýt gió một đoạn ngắn trong một bài hát vui nhộn rồi mỉm cười nồng hậu với cô :

- Hoa hậu thế giới cũng đẹp đến thế là cùng.

Để che giấu sự ngượng ngịu , cô nhăn mặt hài hước và nói :

- Mẫn Quân đã kể về tôi với hai anh chưa ?

Mẫn Quân nói ngay :

- Không một tiếng , tao xin thề . Cả hai đều tin rằng mày là một cô gái dịu dàng và toàn vẹn đấy.

Tất cả cùng ngồi trên những chiếc ghế mây đặt gần lò sưởi . Những thanh củi cháy đỏ chiếu màu hồng lên khuôn mặt đẹp tuyệt trần của hai cô gái , sự đắm chiêu trong nét nhìn nghiêng của Du Tử Phong , và niềm thích thú trong nụ cười của Giang Tinh Huy.

Một lúc , Giang Tinh Huy mở lời :

- Tôi không ngờ được gặp một người như cô.

Ân Dung mỉm cười :

- Tôi có thể xem đó là một khen ?

-Ồ ! Tất nhiên rồi . Tôi xin được nói thẳng , cô là vệt sáng giữa mùa thu âm đạm.

Mẫn Quân bật cười xen vào :

- Cô ấy chưa hề dính hôn đấy.

- Đùa như thế đủ rồi , cô bạn thân mến của tôi.

Trong khi mọi người chuyện trò vui vẻ thì Tử Phong im lặng nghe , chỉ thỉnh thoảng nhoẻn miệng cười . Ân Dung cảm thấy lòng kiêu hãnh trong con người cô bị tổn thương . Từ lâu , cô đã quen với sự kiêu người khác bị dung nhan của cô thu hút , trừ lần này . Du Tử Phong , anh đẹp trai và hấp dẫn thật đấy , chiếm được nhiều trái tim thiếu nữ thật đấy , nhưng điều đó không cho anh ta có quyền lạnh lùng với cô như vậy . Và rồi anh cũng nhìn cô , ánh mắt mà cô ngờ là những ánh thép lại dịu dàng và nồng ấm không thể tưởng tượng được.

Hai cô gái ngồi im lặng , trong khi nước mưa chảy ròng rọc trên mặt kính cửa sổ.

Mẫn Quân chồm người tới , đẩy ly trà nóng về phía Ân Dung :

- Nguyên nhân nào làm cho đôi má mào ửng hồng như hai quả đào thế Ân Dung ?

- Mẫn Quân ! Mào luôn luôn phóng đại như thế sao ?

Mẫn Quân nhướn một bên đôi mào thanh tú :

- Thiệt à ? Mào muốn nói mào không bị hai anh chàng ấy thu hút chút nào cả.

Thật tình mà nói , Ân Dung đã có cảm giác say sưa sống động , nhưng không ngờ lộ ra ngoài đến nỗi Mẫn Quân phải để ý.

Cô mỉm cười khỏ lấp :

- À ! Cảm ơn mào đã nhắc nhở . Nếu biết sẽ tiếp xúc với hai người đàn ông tuyệt vời đến như vậy , tao đã ăn mặc đẹp hơn.

-Ồ ! Đừng điệu nữa . Đàn ông không để ý đến y phục , hay ngay cả cái vẻ

bề ngoài khi gặp một cô gái mặt mày tươi rói như mây đầu.

- Mày có ngưng cái giọng điệu ấy không.
 - Không phải tao nói , mà chính anh chàng Giang Tinh Huy đã nói . Mày không cảm nhận được sao ?
 - Anh ta dễ thương thật , phải không ? Kể cả cái miệng cười toe toét.
 - Hồi này , có những lúc tao cứ tưởng mày muốn cào nát mặt ai đấy.
 - Tao không bao giờ cào những khuôn mặt xinh đẹp.
 - Còn bây giờ , hãy cho tao biết ý kiến về Du Tử Phong ?
- Ân Dung do dự . Tính cô thiên về trực giác , cô ưa hay không ưa người nào thì biết ngay . Thế nhưng cảm nghĩ của cô đối với Du Tử Phong đối như chong chóng . Cô phải thừa nhận anh ta vô cùng quyến rũ , nhưng cô bức tức vì dường như cô không có hiệu lực đối với sự quyến rũ ấy . Mặt khác , Tử Phong là bạn của Mẫn Quân , nên cô phải tỏ ra khôn khéo.
- Anh ta là một người thông minh và thành đạt.
 - Sao mày nói nghe có vẻ lặt lẻo thế . Tao có cần phải nhắc cho mày nhớ mày là một người sành về tâm lý đàn ông hay không ?
 - Nhưng đó chỉ là trên hình thức , trên thực tế thì tao hoàn toàn mù tịt , trong khi mày và anh chàng Du Tử Phong có cả một thiên tình sử.
 - Lúc đó tao chỉ mới lên mười bốn ?
 - Tuổi của Juliet.
 - Mày lặp lại câu nói cũ.
 - Xin lỗi . Đáng lẽ tao phải nhớ rõ , Đinh Mẫn Quân là một người có trái tim băng giá.

Mẫn Quân căn môi . Nàng lớn lên với một vết thương lòng . Sau cái chết của cha mẹ , nàng cảm thấy lạc lõng và cô độc như một con thuyền không có neo và không có lái . Tình yêu thương của cha mẹ đối với nàng đã bị giành đi mất , để lại một lỗ hổng khủng khiếp và đau đớn trong tâm hồn nàng . Trong nhiều năm , nàng khám phá ra rất nhiều người có dịp ở cạnh nàng , nhưng nàng đã loại ra tất cả những người ấy ra khỏi cuộc đời ngoại trừ Du Tử Phong . Đối với nàng anh luôn luôn là một con người đẹp nhân và điều đó rất có ý nghĩa đối với nàng . Nàng nhớ đến ánh mắt anh và cúi đi thừa nhận : nhu cầu yêu và được yêu vẫn còn có trong nàng , nhưng nàng

phải chôn chặt tận đáy lòng.

Mẫn Quân nhìn bạn , vẻ bình thản trở lại trên trở lại trên nét mặt nàng. -

Tao không còn những ý niệm tình yêu nữa.

Ân Dung lại mỉm cười :

- Theo tao thì dường như tạo hóa tạo nên mày thiếu mất cả quả tim.

- Tao không gân cổ nói mãi với mày.

- Thì ra con người mày đúng là như vậy mà.

Mẫn Quân đáp một cách kiêu hãnh :

- Cha tao mong muốn tao như thế . Dòng họ tao không có trái tim ủy mị.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 4

Ráng đỏ của buổi hoàng hôn phủ khắp bầu trời . Ở phía tây , mặt trời vẫn còn le lói , chống đỡ với màn đêm đang buông dần xuống , quả cầu lửa như cố bám lấy ngày huy hoàng một cách tuyệt vọng . Không khí dịu dần.

Xa xa , những con hải âu lượn quanh và một sà xuống trên đầu các đợt sóng biển cuộn cuộn chạy vào bãi cát.

Gió thổi những cây thông già trĩu lá và quện vào tóc nàng mùi hương thơm ngát của đại dương.

Năng chiều nghiêng nghiêng chiếu thành một vệt dài trên mặt biển , cuối cột sáng là một ngôi biệt thự xinh đẹp nằm ngay trên đồi cát.

Tất cả những thứ đó hình như khiến cho nàng càng để ý đến người đàn ông đi bên cạnh nàng , như là mùi thơm dịu nhẹ và hơi ấm từ người anh toát ra . Qua bao nhiêu năm xa cách , cảm nhận của nàng về anh vẫn không hề thay đổi.

- Đẹp quá phải không ?

Nàng đáp lại lời anh :

- Rất đẹp.

- Đối với tôi , nó còn có nhiều ý nghĩa . Không nơi đâu trên trái đất này có cảnh trời mây sông nước như ở quê hương mình.

- Vậy mà em cứ ngỡ anh đã rũ bỏ sau lưng tất cả quá khứ.

- Không bao giờ . Mà trái lại , tôi luôn luôn nghĩ đến , và mỗi lần nghĩ đến , tôi lại thấy nhớ em.

- Chúng ta xa nhau bao lâu rồi nhỉ ?

- Đã mười năm.

- Mười năm với biết bao nhiêu thay đổi.

- Đúng vậy . Khoảng thời gian ấy thật khó khăn cho anh.

- Anh sống như thế nào ?

- Bắt đầu từ hai bàn tay trắng.

- Thế còn gia đình anh ?

- Vâng , tôi không muốn chối bỏ địa vị của gia đình mình , nhưng tôi không chuộng cái lối sống thượng lưu ấy . Thiên hạ muốn nghĩ gì về thân thế gia tộc tôi , tôi cũng mặc họ . Nhưng tôi muốn vươn lên từ chính mình , tôi muốn khi tôi xuôi tay mọi người phải kính nể tôi , vì những gì tôi đã thực hiện được trong đời.

- Em tin anh đã thành công . Nhưng cho dù có hay không điều đó , thì những gì anh đã làm cho em trong quá khứ cũng đủ để em kính nể anh rồi.

- Tại sao em cứ nói mãi câu ấy . Đừng thần tượng hóa tôi như vậy . Tại sao em không chịu nghĩ những gì tôi đã làm cho em trong quá khứ là hạnh phúc của tôi.

Nàng ngước lên và thấy lại sự trìu mến trong ánh mắt anh mỗi khi anh nhìn nàng . Một sự xao xuyến rung động con tim nàng , nhưng nàng không muốn thẳng thừng thừa nhận những cảm xúc đó là vì anh . Vì như thế có nghĩa là anh có khả năng làm nàng đau khổ . Nhưng hỡi ơi ! Nếu phải xa anh một lần nữa trong đời , nàng cũng sẽ đau khổ.

Nàng hỏi khẽ :

- Vì sao anh trở về đây ?

- Vì em , vì một người thân duy nhất ở quê nhà cũng đáng mà , phải không ?

- Ất hẳn anh có cả một vương quốc riêng ?

- Ai lại không có một vương quốc riêng của mình . Cái vương quốc lớn hay nhỏ không phụ thuộc vào hoàn cảnh sinh hoạt , mà nó phụ thuộc vào trí tưởng tượng của mỗi người.

Anh bỗng ngừng lại giữa chừng :

- Tại sao chúng ta chỉ nói về tôi mà thôi vậy ? Còn về em và cuộc đời của em thì như thế nào ?

- Đời sống của em không đáng chú ý bằng đời sống của anh . Em giống như một con ốc sên , luôn luôn thu mình trong chiếc vỏ nhỏ nhoi của mình. Anh đặt tay lên vai nàng để mặt nàng đối diện với mặt anh , giọng anh trầm lắng :

- Đối với em thì có lẽ đúng , nhưng đối với tôi thì không phải vậy . Có biết bao nhiêu điều tôi muốn biết về em.

- Như là...

- Như là làm sao em có thể sống được trong cái vương quốc vỏ ốc của mình , trong một thế giới bao la rộng lớn ? Vì sao trong ánh mắt em luôn luôn dè chừng ? Nụ cười em có phải luôn buồn khi gợi lại quá khứ , và có phải bất cứ người đàn ông nào cũng muốn san sẻ , bảo bọc em như tôi đã từng san sẻ , bảo bọc em trước kia ?

Nhích lùi ra xa , quan sát phản ứng của nàng , Tử Phong ngấm nhìn các đường nét mạnh mẽ và thuần khiết . Anh có cảm giác nàng đã gánh vác và chịu đựng quá nhiều đau khổ trên đôi vai mảnh dẻ ấy . Nhưng anh biết đây không phải là một phụ nữ dễ khuất phục hay dễ xiêu lòng vì một người khác . Từ xưa đến nay , cuộc đời như một bể tình luôn vây phủ lấy anh , và như có luật bù trừ , anh luôn muốn san sẻ tình thương cho cô gái này.

Đôi mắt anh như dán chặt vào đôi mắt nàng , tia nhìn thẳng không chớp mắt . Nàng nhìn nhận , chưa một ai nhìn nàng như vậy , như thể anh đang nhìn vào tận những nơi thâm kín nhất trong tâm hồn nàng.

Theo bản năng , nàng lùi lại làm đôi tay anh bên vai nàng rơi thõng xuống . Khuôn mặt anh hơn đành lại :

- Xin lỗi em , Mẫn Quân.

- Không sao . Chẳng có gì phải xin lỗi.

- Nhưng em không thích anh chạm vào người em cơ mà.

Nàng lắc đầu :

- Không phải thế đâu . Tại vì em không quen thôi.

- Anh lại cứ nghĩ em như cô bé Đinh Mẫn Quân ngày nào.

- Có nghĩa là anh vẫn còn thương em ?

- Luôn mãi.

Bây giờ nàng mới mỉm cười . Lần đầu tiên , anh không còn thấy vẻ dè dặt trong mắt nàng . Cặp mắt nàng nhìn anh sáng ngời và trong vắt , long lanh xinh đẹp làm anh bồi hồi xúc động . Giọng nàng nhẹ như hơi thở :

- Thật không ?

Anh trả lời và ánh mắt trở nên nghiêm nghị :

- Thật.

- Em lúc nào cũng như nghe thấy tiếng nói từ bên trong con người em bảo

rằng : "Mày là một đứa con hoang , đáng bị xa lánh và lãng quên ." - Rồi sao nữa ?

- "Chỉ có Du Tử Phong là người duy nhất tốt trên thế gian này ."

- Tôi thích nghe tiếng nói đó . Có lẽ em nên bảo nó nói lớn hẳn lên một chút.

- Anh chắc chứ ?

- Tất nhiên . Mẫn Quân ! Xin em hãy tin tôi bây giờ và mãi mãi.

Nàng muốn đặt lòng tin cậy vào một người . Nàng muốn có niềm tin , nhất là bây giờ , nàng nhận ra tình cảm nàng giành cho anh không hề thay đổi . Nàng khẽ đáp :

- Vâng , em tin anh.

Nụ cười của anh xóa tan mọi suy nghĩ trong đầu nàng . Anh vui vẻ nói : - Thật ra , khó có người đàn ông nào rời mắt được khi họ trông thấy em . Em vẫn còn nhớ Giang Tinh Huy đấy chứ , cái anh chàng đẹp trai cùng tôi đến nhà em hôm nọ . Anh ta đã nói với tôi rằng : "Cha mẹ Ơi ! Du Tử Phong ! Mày phải làm sao giúp tao có được một nguyên bản như vậy !"

- Anh đã nói gì với anh ta ?

Anh cười :

- Anh nói : "Tao chẳng giúp gì được cho mày ."

- Anh ta trêu tráo quá đấy.

Tử Phong phân giải :

- Tinh Huy là một thằng tốt bụng . Hắn chỉ có cái tội hơi cường điệu , nhưng niềm tự hào của hắn là tất cả các cô gái đều muốn gần hắn.

- Chắc chắn không bằng anh đâu.

- Cảm ơn em . Em là cô gái đầu tiên nghĩ như thế . Nói chung , bao giờ anh cũng bị thất vọng , một khi các cô gái trông thấy hắn ta.

Nàng đáp thờ ơ :

- Cũng may là em không thích chen chân vào những chốn đông người.

- Anh cho rằng bản thân em cũng không biết người ta thương yêu em.

Nàng rùng mình vì cái lạnh của buổi hoàng hôn.

Anh dịu dàng cầm lấy tay nàng :

- Chúng ta vào nhà thôi . Ở đây giá lạnh , em lại ăn mặc mỏng manh thế

này.

Mẫn Quây quay đi tránh tia nhìn của Tử Phong , mắt nàng nhìn xa xa về phía chân trời nơi mặt trời đang khuất dần xuống núi . Nàng tưởng chừng như vậy có thể che chở sự rung động đang thốn thức trong lòng nàng.

- Ngôi nhà xinh quá.

Nàng nói , vì thấy cần phá tan sự im lặng khi đi bên anh , dù là câu nói rất bình thường.

Anh dịu dàng đáp :

- Ngôi nhà này , gia đình anh dùng để nghỉ mát vào mỗi dịp trở lại quê nhà . Anh hy vọng em sẽ thích nó.

- Em biết mình sẽ thích.

Vừa dứt lời , nàng đã nghe tiếng chim câu gù lên êm ái và đôi mắt nàng đã tìm thấy một đôi bồ câu trắng đang vươn cánh tủa lông một cách nhàn tản . Nghe tiếng bước chân của nàng và Tử Phong , chúng vỗ cánh bay lên rồi rà chân đáp xuống bên phiến đá , đưa mắt chậm rãi nhìn nhau , hy vọng không bị mất đi những giây phút yên bình.

Tử Phong khẽ hỏi :

- Chúng đẹp không ?

Nàng trả lời anh :

- Rất đẹp và còn đáng yêu nữa , Tử Phong ạ.

- Nào! Bây giờ chúng ta hãy vào nhà.

Tử Phong mở khóa , cánh cửa nặng nề được gắn sâu trong vách mở ra.

Những gì nhìn thấy trước mắt khiến cho Mẫn Quây thật sự kinh ngạc . Đường như nơi đây có sự chuẩn bị đặc biệt để chào đón nàng.

Trong hương thơm ngào ngạt , căn phòng tràn ngập với hoa phong lan . Loại hoa mà ngày xưa có rất nhiều ở ngôi làng nhỏ của nàng . Nàng còn nhớ rõ vào một dịp sinh nhật của nàng , Tử Phong đã lên đồi hái tặng nàng vô số hoa phong lan , loài hoa loài hoa mà nàng yêu thích nhất.

Như cô bé Alice lạc vào xứ sở thần tiên , nàng không biết phải làm gì , cứ để mặc cho Tử Phong nắm tay nàng bước vào bên trong.

Anh đưa nàng đến một bàn ăn dành cho hai người mờ mờ dưới ánh nến . Trên bàn là một lọ thủy tinh với một cành hoa phong lan độc nhất vươn lên.

Nàng vẫn còn bối rối , cho đến khi giọng Tử Phong cất lên êm ái bên tai nàng :

- Mừng cô bé Đinh Mẫn Quân thêm một tuổi mới.

Mẫn Quân mỉm cười :

- Cảm ơn anh Tử Phong.

Nhưng rõ ràng , anh đã để ý thấy nàng dăm chiêu vài giây khi trả lời . Anh nói :

- Em không vui sao , Mẫn Quân ?

- Không . Em vui lắm . Chỉ vì cứ tưởng anh sẽ không bao giờ còn nhớ đến ngày sinh nhật của con bé Đinh Mẫn Quân ngày nào nữa.

Đôi mắt anh nheo lại nhìn nàng :

- Tại sao em lại nghĩ như vậy ?

Giọng nàng đượm buồn :

- Từ khi cha mẹ em mất và sau đó anh lại bỏ ra đi , những người thân trong đời lần lượt xa mình , em không còn ý niệm gì về ngày sinh nhật nữa.

- Em trách anh ư ?

- Không . Em đã hiểu là không nên đòi hỏi ở cuộc đời này quá nhiều.

- Đừng nói như thế , Mẫn Quân à . Thật ra em xứng đáng được hưởng nhiều hơn những gì em đã có trong cuộc đời này.

- Em ước mơ như vậy.

- Em nên ước mơ . Nếu không thì làm sao biến ước mơ thành hiện thực.

- Phải . Em sẽ cố gắng biến những ước mơ của mình thành hiện thực.

Giọng nàng đượm buồn nhưng đầu quả quyết . Anh thầm hỏi . Không biết nàng đang mơ ước những gì ?

- Như là gì , Mẫn Quân ?

- Em sợ nói ra thì ước mơ của em sẽ không còn thiêng liêng nữa . Xin lỗi anh Tử Phong . Vì em muốn giữ điều thầm kín ấy riêng cho mình.

- Thôi được . Anh sẽ không cố hỏi em những điều mà em không thể nói.

- Em đã làm anh buồn ?

- Không . Nhưng anh hy vọng một ngày nào đó sẽ hiểu em nhiều hơn.

- Em sợ điều đó sẽ làm anh thất vọng.

- Với em thì không bao giờ.

- Anh thật sự quá tốt với em , Tử Phong.

- Thôi nào , bây giờ chúng ta hãy nâng ly , để chúc mừng những điều kỳ diệu sẽ đến với những ước mơ của em.

Mãi đến sau này , Mẫn Quân mới hiểu đây là một ngày sinh nhật đầy nghiệt ngã đối với cuộc đời nàng.

Ly rước chúc mừng cứ vơi rồi lại đầy . Mẫn Quân ngồi nhìn Tử Phong qua ánh sáng mờ mờ của những ngọn nến trong căn phòng . Nàng không biết Tử Phong đã uống bao nhiêu ly rồi , nhưng cái vẻ anh suy nghĩ , bắt đầu cười to , nói lớn , có lúc hét lên giận dữ , Mẫn Quân thấy thái độ của anh thật khác lạ . Ngay cả lúc anh phá lên cười , giọng cười tắt nghẹn trông cứ như đang khóc vậy.

Bên ngoài , đất trời đang bắt đầu chuyển cơn vần vũ , gió thổi từng cơn , sấm chớp xé tan đêm đen bằng bằng những tiếng thét thật kinh hồn.

Anh nhìn nàng chăm chăm , tia nhìn làm nàng áy náy.

- Anh say quá rồi , Tử Phong ạ.

- Tôi không say đâu . Tôi vẫn còn nhớ hôm nay là một ngày đầy ý nghĩa , và bên cạnh tôi là người con gái tôi yêu thương nhất.

- Tử Phong ! Anh say đến mức không còn biết mình đang nói gì.

- Em nghĩ tôi đã say ư ?

- Vâng . Chúng ta phải về thôi , muộn quá rồi.

Anh ngồi ủ rũ , đầu gục xuống , giọng đầy tuyệt vọng.

- Đã quá muộn rồi ư ? Lẽ nào lại như vậy . Ông trời quả thật là chẳng công bằng với tôi một chút nào.

Mẫn Quân lại nhỏ nhẹ nói như nói với một đứa trẻ :

- Chúng ta đi về nhé.

- Không . - Anh ngẩng lên , hai tay nắm chặt lấy tay nàng . - Không đi đâu hết . Em đừng bỏ anh mà đi.

- Tử Phong... Đừng mà.

Mẫn Quân gắt to và xoay tay để nới lỏng vòng nắm của anh . Nhưng anh vẫn nắm chặt tay nàng , tay kia anh ôm ngang eo nàng , kéo sát vào ngực anh.

- Tử Phong !

Mẫn Quân kinh ngạc thốt lên , người nàng rung động . Nàng không dám tin những gì vừa nghe thấy . Nhưng đó lại là sự thật.

Vòng tay Tử Phong càng ôm chặt lấy nàng , anh vuốt ve thân thể mảnh mai đang run rẩy của nàng.

Mẫn Quân nghe nhịp đập dồn dập của trái tim anh và cả trái tim nàng . Mẫn Quân tự cảnh cáo mình . Nàng không thể đầu hàng một cách dễ dàng mà không có mặc cảm tội lỗi được.

Bằng một cổ găng yếu ớt , nàng đẩy anh ra :

- Không . Xin anh đừng đụng vào người tôi . Tôi không thể... với anh được. Nhưng Tử Phong dường như không nghe thấy những lời phải đối đó , hơi thở hỗn hển của nàng càng thúc giục anh hơn.

Anh thì thầm bên tai nàng :

- Chúng ta đừng rời xa nhau , bây giờ và mãi mãi . Anh cần có em vô cùng. Trong khoảnh khắc , thời gian như ngừng trôi . Sự hàng phục của trái tim đã chiến thắng lý trí trong nàng . Nàng không còn biết gì , ngoài cảm giác dịu dàng êm ái mà anh vừa mang đến . Giọng nàng thì thào tắt nghẹn :

- Anh có yêu em không , Tử Phong.

Không có tiếng trả lời . Vì môi anh đã phủ lên môi nàng tạo nên một nụ hôn nồng nàn khao khát . Hai cánh tay anh luồn qua hông nàng và siết chặt thân hình nàng vào thân hình anh.

- Vâng . Em yêu anh . Em yêu anh...

Nỗi đam mê mà nàng buông ra khiến anh ngây ngất . Anh cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt kiều diễm đắm đuối của nàng , và đặt lên đôi môi nàng một nụ hôn trọn vẹn.

Anh thì thầm qua hơi thở :

- Em là của anh.

Sự việc xảy ra vượt hẳn sự tưởng tượng của Mẫn Quân . Trước khi nàng kịp bình tĩnh lại , nàng lại bị cuốn hút vào nụ hôn như bão tố của anh.

Nàng mơ màng nói :

- Vâng , Tử Phong ! Em là của anh.

- Em yêu.

Anh nhẹ nhàng kéo nàng theo anh khi anh nằm xuống tấm thảm nhung êm

ái.

Sau khoảnh khắc tuyệt thú ban đầu, đôi tình nhân vẫn không muốn rời nhau và không muốn dừng lại . Sức nóng tình yêu và sự khao khát đã bùng lên thành ngọn lửa mãnh liệt.

Mẫn Quân dâng hiến trọn vẹn cả sắc lẫn tâm chân tình . Chưa bao giờ thuần khiết và tuyệt diệu đến như thế.

Cuộc ân ái mặn nồng khiến họ không còn ý thức gì về thời gian không gian . Rất lâu sau đó, Tử Phong mới lên tiếng . Vẫn áp sát vào người nàng, giọng anh lạc đi qua hơi thở :

- Anh yêu em ! Anh yêu em vô cùng Ân Bình ạ !

Mẫn Quân cứng người lại . Mọi cảm giác vừa có trong nàng vụt tan biến, đôi môi nàng run lên . Một cái gì đó nghèn nghẹn, đắng ngắt vừa chặn ngang cổ.

- Anh... anh... nói cái gì ?

Nàng khẩn khoản hỏi, mong rằng nàng nghe nhầm.

Nhưng Tử Phong vẫn vô tình thốt lên, giọng vẫn còn say sau cơn đắm đuối:

- Chúng mình làm đám cưới nhé, Ân Bình ?

Lần này, bắt buộc Mẫn Quân phải tin, chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhanh như chớp, nàng gạt phắt bàn tay anh đang ôm nàng.

Tử Phong vẫn ghì lấy nàng, nhưng giờ đây Mẫn Quân cảm thấy mình mạnh mẽ hơn bao giờ hết, sự quyết liệt đã giúp nàng thoát khỏi bàn tay Tử Phong một cách dễ dàng.

Nàng quỳ gối, ngưỡng ngung kéo chân lên đến tận cằm, hai tay nắm chặt với nhau, mắt nhìn trừng trừng khoảng không . Nàng đang nhìn vào tận bên trong cõi lòng với sự khám phá chua chát trong cơn say Tử Phong đã ôm ấp yêu thương và ân ái mặn nồng với nàng mà ngỡ là người yêu mình . " Chu Ân Bình" Đa bao nhiêu năm trôi qua, anh vẫn chưa quên được người con gái vẫn số ấy . Thì ra trong lòng chỉ có duy nhất " Chu Ân Bình" mà thôi . Và nàng đã tự trách sự ngu ngốc nghĩ rằng tất cả những lời nói và hành động ngọt ngào âu yếu là dành riêng cho nàng . Thế ra nàng đã bị lợi dụng . Mẫn Quân tức đến run bắn người, máu nóng nàng sôi sục lên.

Nhưng Tử Phong không hiểu gì cả . Anh chồm lên toan kéo nàng về phía

anh thì nàng đã hét lên :

- Du Tử Phong ! Nghe đây . Tôi không phải là Chu Ân Bình của anh đâu . Tôi là Đinh Mẫn Quân . Tôi thù ghét anh, tôi thù ghét anh suốt đời.

Tử Phong đột nhiên chồm dậy nhìn Mẫn Quân, ánh mắt anh nhu rực sáng.

Thoạt đầu Mẫn Quân ngạc nhiên trước thái độ của anh, nhưng nàng chợt hiểu ra . Phải chăng anh đang nhớ lại tất cả.

Nàng nhìn anh chờ đợi.

Và anh đã lên tiếng, giọng đều đều như một kẻ mộng du:

- Đêm nay là đêm ý nghĩa và đáng nhớ nhất trong cuộc đời của tôi, Chu Ân Bình đã nói yêu tôi và nhận lời cầu hôn với tôi, chúng tôi đã có với nhau những giây phút tuyệt vời, thế nhưng Ân Bình đâu rồi ?

Mẫn Quân buồn bã đáp:

- Không . Tôi không biết cô ấy ở đâu

- Tôi không hiểu gì cả.

Giọng anh nhẹ nhàng, nhưng tàn nhẫn như một nhát dao đâm vào tim nàng. Trong sự đau đớn thầm lặng, Mẫn Quân mím môi ngồi nhìn Tử Phong ậm trong miệng những câu thì thầm vô nghĩa, rồi lão đảo ngả xuống tấm thảm hoa.

Mẫn Quân úp mặt vào lòng bàn tay bật khóc nức nở . Cảm giác nhục nhã đau đớn quặn thắt trong nàng, nghiền nát trái tim nàng . Nàng biết nàng sẽ không bao giờ quên người đàn ông đẹp và trai hấp dẫn, nhưng đây nghiệp ngã này . Vì nàng sẽ không bao giờ hồi phục sự đau đớn của vết thương mà anh gây ra cho nàng.

Thời gia lặng lẽ trôi qua, Mẫn Quân ngồi bất động. Khuôn mặt nàng giờ đây phẳng lì như gỗ đá, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Bên ngoài trời vẫn mưa vẫn gió.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 5

Những hồi chuông giáo đường ngân vang giữa không gian tĩnh lặng đánh thức giấc ngủ chập chờn của Ân Dung.

Biết không thể ru giấc ngủ được nữa cô bèn ngồi dậy, đầu và vai kê lên gối đầu óc suy nghĩ miên man.

Lúc này, Du Tử Phong đang xâm chiếm tâm hồn cô . Cô vẫn còn choáng ngợp vì anh, sau lâu gặp đầu tiên ấy . Cô căm ghét sự mềm yếu của mình đã để anh làm cho rung động, nhưng cô không thể chống chọi lại những rung động mãnh liệt đã bức phá tâm hồn cô . Nhưng cô biết sẽ không có gì thay đổi ở anh, cũng như ở mọi người . Riêng đối với cô, giờ đây cô đã biết được một điều mà trước đây chưa hề có một người đàn ông nào gọi lên trong cô . Và cô sẽ xem đây như là một mật mà cô phải cố quên đi . Có thể trong một thời gian ngắn nữa thôi, hình bóng Du Tử Phong cũng tan nhòa đi như trong một giấc mơ và cô vẫn là Từ Ân Dung, một Từ Ân Dung tươi trẻ hồn nhiên và là bạn thân của Đình Mẫn Quân . Cô không thể nào đánh mất tình cảm với Đình Mẫn Quân được.

Không gian vẫn tĩnh lặng và bình yên, bầu không khí buồn bã bao trùm căn phòng nhỏ . Ân Dung cảm thấy như mình bị vướng vào một chiếc vòng lẩn quẩn khi tự vấn lương tâm mình.

Rời giường ngủ, Ân Dung mở tung cửa sổ cho gió mát tuôn vào phòng, đúng mặt trời vừa ló dạng ở khoảng trống gặp màn mây giăng dày . Cô vươn vai và liếc chiếc đồng hồ báo thức, hai giờ nữa cô cùng Mẫn Quân đi xem chiếu phim, phim nói về một sự trả thù êm ái, người ta đã đồn rằng rất hay.

Cô lắc đầu xua đuổi mọi ý nghĩ và rũ bỏ hình ảnh Du Tử Phong ra khỏi tâm trí mình.

Chỉ nửa giờ sau, Ân Dung đã rời khỏi nhà . Cô mặc chiếc váy lụa màu trắng viền những bông hoa đỏ . Mái tóc bím lại với hai chiếc nơ xinh xắn buông thả ngay vai . Đôi giày đế thấp rất hợp với đôi chân thon thả và vóc

dánh mảnh mai của cô . Cô quyết định đi bộ để chứng tỏ mình vẫn còn trẻ, khỏe và tràn đầy niềm tin.

Một nụ cười thoáng nở trên môi khi cô nhớ về quá khứ . Cha cô với mái tóc hao râm và nụ cười đôn hậu, đã ôm cô vào lòng:

"Ân Dung, cô gái giàu niềm tin của cha ! Con sinh ra đời với một vì sao may mắn . Con hãy tin rằng hạnh phúc luôn luôn chờ đón con . "

Cô đã dịu dàng đáp.

- Đối với con, được là con gái của cha đã là một phúc quá lớn cho cuộc đời con rồi . "

- "Nhưng cha cũng như mẹ đâu thể sống đời ở khiếp với con được . Rồi cũng đến lúc con tìm cho mình một người đàn ông trong đời . "

Cô nũng nịu

- " Nếu vậy thì con sẽ lấy một người giống như cha . Nhưng đâu có ai tuyệt đối giống như cha . "

Cha cô cười lớn:

- "Đừng lo . Cha sẽ tìm cho con một vị hoàng tử . "

- "Và vị hoàng tử sẽ yêu Ân Dung nhưng cha yêu mẹ vậy chứ ?"

- Tất nhiên . Và rồi một ngày nào đó, con sẽ hiểu tình yêu nó có ý nghĩa đến dường nào trong cuộc đời của con.

Cô đỏ mặt :

- "Vâng thưa cha ."

Thế nhưng cha mẹ cô đã sớm ra đi bỏ lại mình cô trên cõi đời này . Vật cha bao phủ lấy cô bao nhiêu thì bể tình thương mà cô có được cũng theo đó mà loãng dần.

Song cô đã lớn lên với những bộ cánh đẹp nhất và luôn luôn hài lòng với cuộc sống riêng của mình.

Mãi suy nghĩ, Ân Dung đã đi hết con đường đến nhà Mẫn Quân . Cô bấm chuông, không ai trả lời . Cô đập vào cửa.

Một bà lão ló đầu qua khung cửa bên cạnh, chiếc khăn choàng màu nâu trùm kín mái tóc bạc trắng, giọng bà khàn khàn ồm ồm.

-Ồ ! Cháu đấy ư, Ân Dung.

- Vâng, cháu chào bà . Mẫn Quân có ở nhà không, thưa bà ?

- Mẫn Quân đi vắng rồi.
- Tại sao lại thế nhỉ ? Không thể có chuyện vô lý thế được . Mẫn Quân đã hẹ đi xem phim với cháu.
- Chắc là có cơ gì đó, chỉ có thế, cháu ạ.
- Không . Có thể Mẫn Quân vẫn ở trong nhà . Cô ấy đã ngủ quên, vì tối qua thức muộn, hôm qua là sinh nhật của Mẫn Quân.

Bà lão đứng thẳng người lên, nhìn bộ mặt lo lắng của cô gái mà bà thương mến . Bà dịu giọng:

- Nếu cháu nói thế thì bà sẽ mở cho cháu vào . Mẫn Quân đã giao chiếc chìa khóa thứ hai của căn hộ cho bà, vậy bà chẳng mấy tin cô bé Mẫn Quân chăm chỉ lại quên đi trong chiếc túi nó như thế.

Bà lão bước ra khỏi bật cửa, dùng để xoa bóp đôi chân . Hai đầu gối bị sưng khớp, nên những bước chân của bà chậm và rất khó khăn.

Cuối cùng, khi bà mở khoá cửa, Ân Dung kinh ngạc thấy căn phòng toàn im lặng và trống vắng rất nhiều . Kiểm tra lại tủ áo và đồ dùng cá nhân của Mẫn Quân thì Ân Dung mới hiểu ra rằng Mẫn Quân đã thật sự biết mất.

Ân Dung rùng mình . Không thể có chuyện kỳ lạ như thế được . Một sự biết mất không thể xảy ra với Mẫn Quân . Cô phải tìm cho ra chuyện gì đã xảy ra đến với bạn . Nhưng bằng cách nào, và bắt đầu từ đâu ?

Cô nghĩ ngay đến Du Tử Phong . Anh luôn luôn có trong tâm khảm của cô . Cô nghĩ rằng không ai hơn anh . Vì anh vừa là bạn tốt, vừa là người thân duy nhất của Mẫn Quân . Nhưng anh có còn là Du Tử Phong của ngày nào hay không ? Mẫn Quân dường như đã cố tình kéo màn lại, che kín mọi sự việc về người đàn ông của mình.

Ân Dung thờ ơ nói :

- Chắc là cháu phải đi xem phim một mình.

Bà lão nhìn Ân Dung với ánh mắt ngạc nhiên:

- Cháu có thể sao ?
- Tại sao không ? Mẫn Quân đã lỡ hẹn với cháu, và nếu bà biết cháu thích xem bộ phim ấy như thế nào . người ta nói đây là bộ phim hay nhất từ trước đến nay.

Bà lão quay lại ngó cô và nói :

- Cháu nói nghe chẳng giống cháu thường ngày chút nào.

Trong khi Ân Dung bước đi, bà lão nheo mắt suy ngẫm . Bà đã sống gần hết một đời người, lẽ nào bà không hiểu tình cảm của hai cô gái này . Cho dù linh cảm đã cho bà thấy giông tố đã bắt đầu nổi lên.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 6

Bộ phim vừa mới bắt đầu, Ân Dung đã rời khỏi rạp . Cô đến nhà Giang Tinh Huy trước cặp mắt kinh ngạc của anh:

- Ân Dung !

- Chào anh Tinh Huy

- Cô đến đây có việc gì thế ?

Ân Dung đáp ngay:

- Anh có thể chỉ giùm tôi nhà Du Tử Phong ở đâu không ?

Tinh Huy nhoen miệng cười duyên dáng:

- Cô tiểu thư xinh đẹp ! Cô không thiên vị chút nào . Gõ cửa nhà tôi chỉ tìm Du Tử Phong mà thôi . Cô có thể dành cho tôi chút thời gian để được mời cô bữa cơm trưa không ?

- Cám ơn anh nhiều lắm, Tinh Huy . Nhưng nếu thưởng thức bữa cơm trưa lúc này, tôi sẽ không thấy ngon đâu, đang tìm gặp du Tử Phong để nhờ anh ấy giúp cho một việc.

- Luôn thế, cô nói hộ tôi một điều với Tử Phong.

- Vâng, tôi sẽ nói.

- Anh ta là một người may mắn.

Hiếu ý câu nói đùa của Tinh Huy, Ân Dung nhếch môi cười và hất chiếc cầm thanh tú về phía trước:

- Nếu anh nghĩ tôi theo đuổi anh ta thì anh hoàn toàn sai lầm . Tôi không quan tâm gì đến anh ta.

Tinh Huy trợn mắt lên :

- Tôi sai à ? Có thể coi là như vậy . Nghĩa là tôi vẫn còn một cơ hội, phải không cô Ân Dung ?

- Tôi không muốn hại anh đâu, Tinh Huy.

Tinh Huy bật cười, nụ cười làm cho khuôn mặt anh dễ thương và đáng yêu. Ân Dung như cũng vui lây với sự hồn nhiên và vui vẻ mỗi khi ở bên cạnh anh.

Nhưng nếu lấy Du Tử Phong ra để so sách thì chính cái tên này mới ngự trị trong lòng cô . Lần đầu tiên trong đời, Ân Dung thầm nghĩ: "Nếu như trong đời mình có một người đàn ông" .

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 7

Mồ hôi ướt đầm trên khuôn mặt anh, người anh ướt sũng, thời gian như ngừng lại, cho đến khi anh tỉnh táo và đủ sức để cử động . Anh mở mắt ra, anh nghĩ mình thức giấc là vì những tia nắng.

Anh chống tay ngồi dậy, chiếc chăn bông vượt khỏi vai anh . Đầu anh vẫn còn choáng váng, chưa kịp nghĩ ra chuyện gì đã ra ra với mình.

Sau đó, ngồi trong phòng khách để thưởng thức hương vị thơm ngon của tách cà phê đầu tiên trong ngày, anh nghe thấy tiếng chuông cửa réo vang.

Vừa mở cửa, anh vừa reo lên:

- Mẫn Quân !

Nhưng không phải Mẫn Quân, mà chỉ là cô gái xinh đẹp, bạn của Mẫn Quân: Từ Ân Dung.

Anh nhìn cô trong một lúc, dường như anh không ngờ đến một lúc nào đó cô lại đến gõ cửa nhà anh.

Dọc được ý nghĩ trong mắt anh, cô nói:

- Tôi không biết tìm ai ngoài anh . Tôi nghĩ đã có chuyện xảy ra cho Mẫn Quân.

- Chuyện gì thế, cô Ân Dung ?

- Mẫn Quân đã đột ngột bỏ ra đi.

Anh nhìn sững cô:

- Cô nói sao ? Mẫn Quân đã bỏ ra đi ?

- Phải . Có lẽ trong đêm hôm qua.

- Sao cô biết điều đó ?

- Hôm qua, Mẫn Quân còn hẹn tôi đi xem phim với cô ấy, hôm nay tôi đến thì căn hộ vắng tanh . Bà lão láng giềng mở khóa cho tôi vào xem . Áo quần và những đồ dùng cá nhân của Mẫn Quân đã biến mất . Kỳ lạ và đáng sợ quá phải không ?

Ân Dung như vẫn còn nghe bên tai tiếng Mẫn Quân quả quyết: "Dòng họ của Đình Mẫn Quân này không bao giờ bỏ trốn, không bao giờ khuất phục

trước nghịch cảnh trái ngang.

Và lần này, cô nhìn sững Tử Phong.

- Lúc này ra mở cửa, anh đã ngỡ là Mẫn Quân . Vì sao vậy ?

- Đêm qua Mẫn Quân ở đây.

Ân Dung cố nén sự kinh ngạc, cô thờ ơ đáp :

- À...

Tử Phong ôn tồn tiếp:

Tôi và Mẫn Quân đã đón sinh nhật, cô ấy thật vui . Sau đó, tôi say đến mức không còn biết gì nữa cả, kể cả việc đưa Mẫn Quân về nhà . Sáng nay, khi tỉnh dậy tôi thấy mình đang nằm trên thảm nền, vẫn giữ nguyên áo quần và giày vớ, và chắc chắn Mẫn Quân đã đắp chăn cho tôi trước khi rời khỏi nhà . Thế nên khi nghe tiếng chuông cửa reo vang, tôi đã ngỡ là Mẫn Quân trở lại:

Ân Dung gay gắt:

- Tất cả đàn ông đều như vậy sao ?

- Thế cô đến đây để hỏi tôi tôi đấy ư ?

- Tôi...

"Tại sao mình cứ hực hặc với Du Tử Phong ? Để trả lời : Để trả đũa anh ta đã lạnh nhạt và thờ ơ với mình ".

Nhận ra sự vô lý đó, giọng cô dịu lại.

- Tôi không có ý đó . Chỉ vì tôi quá nóng lòng lo cho Mẫn Quân . Nhưng tôi nghĩ tâm trạng anh hiện giờ cũng như tôi thôi . Thế anh có nghĩ là Mẫn Quân đã đi đâu không ?

- Đêm qua, chúng tôi đã nói với nhau rất nhiều về quá khứ . Mẫn Quân cứ nhắc mãi những kỷ niệm về ngôi làng nhỏ ngày xưa, đó là nơi duy nhất Mẫn Quân muốn kể lại.

- Anh có thể chỉ giúp tôi đến đó không ?

- Tất nhiên là được . Nhưng chúng ta hãy đợi thêm vài hôm nữa, nếu không có tin tức gì về Mẫn Quân thì tôi sẽ đưa cô đi.

- Cám ơn anh.

Cô đáp rồi nói tiếp, và ngạc nhiên khi nghe mình nói thế:

- Tôi thật tình không muốn tỏ ra gay gắt với anh như hôm nay.

Anh mỉm cười . Nụ cười làm cho khuôn mặt anh bớt nghiêm nghị và trông trẻ con hơn :

- Cô bất an, tôi cũng vậy . Thôi chúng ta huề.

Anh đưa tay ra để cô đặt tay vào, một sự hòa giải chân thành và thuần khiết . Cô nhìn anh nói :

- Tôi không ngờ người như Du Tử Phong cũng chịu nhượng bộ phụ nữ.

- Ân Dung !

- Không phải sao ?

- Đừng nói như vậy.

- Tôi nói với ý ca ngợi.

- Cô nói với ý phê phán.

Ân Dung định quạt lại, nhưng rồi dẫu mặt và nhìn xuống tay mình trong tay anh . Tai cô bỗng ù lên, không còn nghe thấy âm thanh gì xung quanh, và cổ có cảm giác như đang trên đà phóng xuống đồi bằng xe đạp thật nhanh . Hơi sợ nhưng vì sợ, càng cảm thấy kích thích nhiều hơn . Cô tự nhắc mình là có gì khác hơn một sự động chạm bình thường. Nhưng trong đời cô, chưa bao giờ yếu đuối như thế trước mặt người khác . Phải chăng vì trong tình huống đáng nhớ nào cũng có Mẫn Quân ở bên cạnh cô ? Nghĩ đến Mẫn Quân cô rung mình và rút bàn tay lại.

Cô lúng túng lẩm bẩm:

- Tôi phải về.

Anh đứng thẳng người lại và ôn tồn nói :

- Nếu có tin tức của Mẫn Quân, tôi sẽ cho cô hay liền.

- Cám ơn anh.

- Chính tôi phải cám ơn cô, vì cô đã cho tôi biết tin của Mẫn Quân.

- Ủ . Xin anh đừng nói như thế . Anh và tôi cùng có chung một mối quan hệ là Đình Mẫn Quân mà.

- Vâng, và tôi nhất định phải tìm lại được Mẫn Quân.

Vẻ mặt anh bỗng cứng cõi, nụ cười hiếm hoi không trở lại nữa và cô lại có cảm giác anh cố tình tránh xa cô . Phải chăng anh và Mẫn Quân ? Mẫn Quân và anh ? Tuy nghĩ vậy, nhưng cô cố tình không tin như vậy. Cô quay lưng bước xuống bậc tam cấp của tòa biệt thự . Từ chối lời đề nghị đưa về

của anh, cô muốn đi bộ để nghĩ ngợi, để có đủ thời gian nhìn lại chính mình . Cô đã đi tìm sự giúp đỡ của Du Tử Phong cho cô bạn gái Đinh Mặc Quân . Và cô đã làm gì ? Dùng gần hết thời gian để khích lệ tình yêu của người đàn ông mà Mặc Quân thương mến . Mặc Quân, bạn thân của cô, bạn thân vắng mặt của cô . Và sự khích lệ tình yêu ấy không ích lợi gì cả . Du Tử Phong như một người đang ở trong một thế giới tình cảm hoàn toàn cách biệt.

Thế nhưng cô vẫn cố tìm lại cảm giác bồi hồi xao xuyến, khi tay mình nắm trọn trong tay anh.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 8

Một tuần lễ trôi qua, Ân Dung không ngăn được mình bị thúc đẩy đến ngôi nhà nhỏ mỗi ngày, để đập cánh cửa không bao giờ mở nữa . Cô cũng không ngăn được mình nghĩ đến Du Tử Phong.

Nhưng tình cảm xáo trộn đó khiến cô lâm vào tâm trạng buồn lo và thương nhớ . Nhiều lúc cô chỉ muốn hét lên hay khóc cho vơi đi nỗi lòng.

Trong khi Ân Dung chống dù lên để che mưa trước khi rời cánh cổng nhà Mẫn Quân, cô nghe giọng một người đàn ông ấm áp vang lên :

- Ân Dung !

Du Tử Phong mặc cái áo mưa ướt đầm vai, đi vòng quanh một vũng nước để gần cô . Cô bất ngờ đến mức suýt đánh rơi chiếc dù trên tay.

Sau phút giây ngỡ ngàng, Ân Dung dịu dàng nói :

- Anh đã có tin tức về người bạn chung của chúng ta rồi chứ ?

Về mặt Tử Phong bỗng bơ phờ:

- Tin tức của Mẫn Quân thì không nhưng ngôi làng nhỏ ngày xưa của chúng tôi thì đang gặp nạn . Một cơn bão lớn ập tới tàn phá tất cả, con số tử vong chưa thống kê được, vì một số đồng người mất tích vẫn chưa tìm ra . Tôi không biết Mẫn Quân đã.

Giọng anh tắc nghẹn, dường như anh phải nói lên những lời khó khăn nhất trong cuộc đời mình . Và anh đã không nói hết, nhưng từng ý nghĩ như hiện lên trên đôi mắt u uẩn của anh.

Ân Dung nhìn sửng anh . Sau vài giây, cô thấy sự im lặng thật là chết người.

Ân Dung nghẹn ngào:

- Anh nói sao ? Mẫn Quân có thể đã... Trời ơi ! Tôi không thể nào chịu nổi khi nghĩ rằng Mẫn Quân phải gánh chịu những điều khủng khiếp ấy.

Cô nuốt nước bọt, cảm thấy không thở nổi, đôi chân cô cơ hồ đứng không vững trên mặt đất đang chao đảo chung quanh cô.

Từ phong có vẻ đã lấy lại bình tĩnh và trấn an cô:

- Có thể đó chỉ là sự suy đoán của tôi thôi.

Tôi hy vọng điều tồi tệ đã không xảy đến với Mẫn Quân . Cô ấy xinh đẹp và đáng yêu đến thế kia. Ông trời không thể ganh tỵ với cô ấy, cô ấy phải xứng đáng được hưởng hạnh phúc nhiều hơn sau những năm mà cô ấy phải gánh chịu ở cuộc đời này.

Ân Dung đã khóc không hề e thẹn trước mặt anh

-Tôi không hiểu được Mẫn Quân, thật ra, đến giờ phút này tôi vẫn không hiểu được người bạn thân nhất của mình. Nhưng tôi yêu cô ấy, tôi yêu Mẫn Quân, cô ấy sinh ra trong cõi đời này là để được thương yêu, chứ không phải để gánh chịu điều bất hạnh.

- Còn tôi tôi đã chúc cho những mơ ước thầm kín của Mẫn Quân thành hiện thực. tôi đã thầm mong một ngày nào đó anh hiểu được những ước mơ đó. Nhưng Mẫn Quân đã mang theo niềm thầm kín mà ra đi.

Và như thầm thỏa thuận cả hai cùng lặng đi cùng một lúc để chìm đắm trong những suy tưởng của mình. Cuối cùng Ân Dung thấp giọng hỏi:

- Và bây giờ chúng ta phải làm sao, Tử Phong?

- Tôi có hứa sẽ đưa cô đi tìm Mẫn Quân nhưng tình hình thời tiết ở đó hiện giờ rất xấu. Đi một mình tôi sẽ thấy yên tâm hơn.

- Có lẽ tôi không còn một sự lựa chọn nào khác. Bì như cô nói đấy ta có chung một người bạn.

- Nghĩa là anh đã đồng ý.

Không nói thêm một lời anh bước tới nắm tay anh kéo đi.

Tim cô đập như trống trận hai chân mềm nhũn ra, cô cảm thấy muốn ngã vào anh, hoà mình vào sự ấm áp của anh, tùy thuộc vào sức mạnh của anh. Từ lâu cô chỉ thấy anh trong mơ và sự thích thú trong giây phút này khiến cô gần như cảm thấy đau đớn.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 9

Tảng sương mù bao phủ, họ tìm được điểm dừng chân cuối cùng, đó là một quán trọ nhỏ nhưng xinh xắn và ấm cúng.

Viên quản lý quán trọ có vẻ chú ý đến những vị hách như họ. Để giải đáp thắc mắc của ông về việc đi chung của họ. Tử Phong nhã nhặn nói:

- Vợ chồng tôi đến thành phố này để tìm một người quen, xin ông giành cho chúng tôi một căn phòng tốt.

Tuy bất động nhưng Ân Dung biết mình đang đỏ mặt

Viên quản lý nhìn cô, đoạn nói:

- Vậy mà tôi cứ ngỡ đây là một cô dâu mới đi hưởng tuần trăng mật.

Tử Phong cười đùa:

- Công việc đó, chúng tôi đã làm rồi. Giờ đây công việc tiếp theo của chúng tôi là làm sao có một thằng con trai.

Viên quản lý cười khà khà:

- Ủ, vậy thì tôi xin thêm lời chúc phúc cho hai vị.

- Cảm ơn ông

Rồi quay sang Ân Dung anh cất giọng chưa bao giờ anh dịu dàng và trù mến đến thế

- Em có nghe thấy không Ân Dung ?

Ân Dung cuối đầu và viên quản lý rút lui, tế nhị nhường lại không gian hạnh phúc cho đôi vợ chồng trẻ.

Ân Dung vẫn không ngẩng mặt lên làm Tử Phong lo lắng

- Sao thế Ân Dung ?

Cô đáp khê:

- Tôi xấu hổ quá

Anh nói với giọng tạ lỗi:

- Cách đó không hay lắm nhưng tôi không nghĩ ra được cách gì khác cho người ta đừng dị nghị.

Ân Dung từ từ ngẩng lên hai má vẫn ửng đỏ:

- Thôi đừng bận tâm đến việc đó nữa. Tôi chỉ mất tự chủ trong một lúc thôi bây giờ thì hết rồi.

Anh vói tay qua vổ về vai cô CÔ lùi lại nhưng con tim vẫn rạo rức vì sự va chạm đó.

Họ lặng im trong một lúc.

Căn phòng nhỏ của họ không rộng nhưng khá lãng mạn và duyên dáng. Từ bộ rèm cửa đều màu hồng, kể cả tấm drap trải trên giường êm ái.

Ánh sáng vàng nhạt từ chiếc đèn trang trí và một mùi thơm dịu, nhẹ lan toả khắp căn phòng.

Ân Dung lí nhí trong miệng tay bối rối vân vê gấu áo:

- Tôi... tôi cứ tưởng còn đủ chỗ cho tôi nằm trên sàn.

Tử Phong cười giầy ra:

- Không hề chi chiếc giường này đủ rộng cho cả hai chúng ta.

Anh nói khi bước vào phòng Ân Dung nhìn anh với ánh mắt thẳng thốt

- Ý anh là... là...

Cô lúng túng. Ngay lúc này đây cô vẫn không dám tin rằng cô sẽ ngủ chung giường với một người đàn ông.

Đoán được ý nghĩ thầm kín đang diễn ra trong đầu cô, Tử Phong lạnh lùng lên tiếng:

- Đúng vậy không có sự lựa chọn nào khác. Thật ngu ngốc nếu không sử dụng chiếc giường vừa êm vừa rộng tuyệt vời này.

- Nhưng... nhưng

Giọng anh trở nên nghiêm nghị:

-Hãy xoá bỏ những ấn tượng không hay trong ký ức của cô đi. Tôi hứa sẽ xử sự theo đúng phép của một người lịch sự. Chiếc giường này tôi nằm một bên và cô nằm bên kia. Cái gối dài tôi sẽ đặt giữa để ngăn cách. Lúc này điều chúng ta cần nghĩ là xem làm cách nào để có một giấc ngủ thật thoải mái để lấy lại sức sau một ngày đường mệt mỏi.

Ân Dung ấp úng:

- Vâng, Đúng vậy... nhưng...

- Bây giờ không còn gì để bàn về vấn đề ấy nữa.

Anh nói rồi quay đi sau khi kịp nhìn thấy ánh mắt lúng túng của cô khi

trông thấy anh cởi chiếc áo ngoài

Bên ngoài cơn mưa vẫn không ngớt hạt. Những tàn dương liễu già trụi lá nằm rạp xuống theo từng cơn gió mạnh, căn phòng rục lên bởi những tia chớp loà.

Lúc này Tử Phong đã nằm một bên giường phía áp tường. Anh vẫn mặc nguyên cả quần dài và áo sơ mi trắng chỉ hơi nới cà vạt ra đôi chút. Lúc nằm nghỉ ngơi trông anh không nghiêm nghị và lạnh lùng như lúc anh thức. Ân Dung nhìn anh rất lâu.

Nửa giường bên này cách chiếc gối dài còn thừa chỗ cho cô nằm thoải mái mà không đụng đến anh.

Cô tháo đôi giày xinh xắn ra, đặt hai bàn chân nhỏ bé lên giường rồi ngã đầu lên chiếc gối viền đăng ten mềm mại trắng muốt.

Tất cả những cử động của cô thật nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao đã khiến Tử Phong thức giấc. Anh nhòm hán người dậy, tỳ khuỷu tay lên giường, nhìn cô một lúc rồi nói :

- Cô vẫn chưa ngủ à?

Cô đáp khẽ

- Chưa tôi xấu hổ quá

- Về việc này a?

- Phải anh có xem thường tôi không? Tôi thật sự không quen với tình huống như thế này, và tôi cũng không muốn quen. Nhưng chắc hẳn anh nghĩ tôi là một con người tồi tệ?

- Không tôi không nghĩ như thế

- Có à.

- không thành thật đấy

- Anh vẫn chưa nói cho tôi nghe anh nghĩ gì về tôi

- Cô can đảm và đáng yêu lắm.

- Không bằng Mẫn Quân

Tử Phong nhìn trừng vào cô với đôi mắt bất mãn.

Cô tự trách mình sao nói như thế, nhắc lại Mẫn Quân trong lúc này. Xin lỗi ngay, nhưng môi cô dính chặt lại, cổ họng tắc nghẽn.

Tử Phong ngã ngay xuống giường và quay mặt đi hướng khác, giọng anh

lạnh lùng :

- Tốt hơn cô nên đi ngủ?

Ân Dung chui người vào chăn, cô nhắm mắt lại, nhưng không ngủ, cô thật đau lòng vì thái độ của anh. Nhưng cô có thể làm gì bây giờ? cô không thể thay đổi được tình thế. Như thế chỉ khẳng định sự đánh giá thấp của anh về cô. Mỗi tối lúc này cô vẫn chưa nhận thức được cô thù ghét việc anh lạnh lùng, xa cách với cô nhiều như thế nào. Cô đã dựng lên một bề ngoài can đảm và tự chủ. Nhưng thật ra trong thâm tâm cô chỉ muốn anh ôm chầm lấy cô và nói tiếng yêu thương cô. Ý nghĩ đó làm cô giật mình hoảng hốt, một cảm giác buồn bã và tội lỗi xâm chiếm con người con người cô. Du Tử Phong là người là người Mẫn Quân yêu thương nhất, tuy Mẫn Quân không nói ra, nhưng sự im lặng của bạn cô đã hiểu. Cũng như cô hiểu rằng khó có người phụ nữ nào chiến thắng nổi ánh mắt của Du Tử Phong, huống chi giữa họ còn có mối thâm tình.

Hiểu vậy nhưng cô khó lòng đè nén tình cảm con tim mình.

Cô nằm yên trong một lúc, tai thỉnh thoảng lắng nghe tiếng xe lửa chạy xình xịch qua, và tiếng mưa giăng sầm sập trên mái ngói. Cô suy nghĩ miên man và tự dần vật với chính mình.

Càng về khuya gió ào thổi mạnh chie6 c màn cửa bằng vải the mỏng phất phới như đầu sóng, như là áo lụa bay trong gió. Tà áo... tà áo... Ân Dung bỗng nhớ đến một bức ảnh mà ngày xưa Mẫn Quân đã gửi về tặng cô. Trong ảnh Mẫn Quân mặc chiếc váy lụa màu trắng đứng bên bãi biển, gió thổi mạnh làm tung bay mép áo lên, trong Mẫn Quân giống như một cánh chim màu trắng chuẩn bị tung cánh.

Ân Dung ghen ngào, thốn thức:

- Mẫn Quân tại sao mà lại ra đi tại sao mà lại ra đi một cách thầm lặng? tao đang đi tìm mày đây cùng với Du Tử Phong. Nhưng con người này đáng yêu hay đáng trách? Mẫn Quân mà đang ở đâu vậy? Ân Dung gào lên trong lòng nhưng càng lúc cô càng như bị lôi cuốn vào một khu rừng mà không biết đâu là lối ra.

Gió lại thổi lên, chiếc màn cửa như tung cao. Ân Dung mở trừng đôi mắt nhìn ra khung cửa, mắt như mờ hẳn, đầu như lặng đi, cô chìm vào giấc ngủ

bao giờ không hay...

- Ân Dung !

Ân Dung chợt nghe có tiếng gọi, tiếng của một phụ nữ giọng êm ái trìu mến:

- Ân Dung, Ân Dung!

- Ai gọi tôi!

Ân Dung mơ màng hỏi cô cảm thấy mệt mỏi. Cô cảm giác không thật như đang mơ, cô vật vã muốn tỉnh hẳn.

Giọng nói kia trả lời Ân Dung:

- Mà không nhận ra tao ư? Tao có gì khác ngày xưa đâu, mà xem này.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 10

Ân Dung cố mở mắt và rồi cô trông thấy Mẫn Quân đang đứng trước mặt trong chiếc váy đầm trắng, gió đang thổi vạt áo phất phơ Dáng Mẫn Quân nhõn nhơ như thật, đôi mắt to đen làn da trắng xanh, có một nụ cười khô héo trên môi. Đúng rồi... Đình Mẫn Quân đây mà, bạn của cô đây mà. Một nỗi đau buồn chua cay tràn ngập:

- Mẫn Quân !

Ân Dung đưa tay định hụp lấy bạn, nhưng chỉ có một khoảng không. Ân Dung đau khổ:

- Có thật là Mẫn Quân không? Mẫn Quân! Mà đã trở về đây ư?

- Vâng tao đây.

Mẫn Quân trả lời, như giọng nói như trong tù hờ vờ:

- Tao đã trở lại đây tao muốn mà hứa một điều. Ân Dung! Tao yêu Du Tử Phong suốt đời.

Ân Dung gào lên :

- Thế thì tại sao mà lại âm thầm ra đi tại sao vậy?

- Yêu có nghĩa là hủy diệt, mà nên nhớ như vậy, yêu là sự hủy diệt đấy mà ạ.

- Mẫn Quân! Mà hãy nói cho tao biết đi tại sao là hủy diệt! Tử Phong đã làm gì mà?

- Tử Phong không có lỗi. Trong tình yêu tao đã thua rồi mà ạ.

Ân Dung bối rối kêu lên, cô có cảm giá Mẫn Quân sắp biến mất :

- Thế mà muốn tao phải làm sao?

Mẫn Quân buồn bã lắc đầu, rồi như một chiếc bóng nằng đi về phía cửa nằng giống như một cơn gió, khi ẩn khi hiện...

- Mẫn Quân !

Ân Dung hét to, giật mình tỉnh lại thì ra là một giấc mơ.

Ân Dung đưa tay lên vuốt trán, mồ hôi ướt đầm, cô thấy mệt mỏi vô cùng. Nhìn ra cửa sổ sơn mưa vẫn rền rĩ, thổi lay màn cửa. Chẳng có Mẫn Quân,

chẳng có người con gái áo trắng. Sự yên lặng chiếm ngự cả gian phòng. Gió thật mạnh lùa qua cửa sổ làm Ân Dung giựt mình. Cô nhớ lại giấc mơ lạ như vậy. Nghĩ ngợi nhiều quá tạo sự liên tưởng chẳng? Những lời của Mẫn Quân vẫn văng vẳng bên tai cô, và những hình của giấc mơ lúc này vẫn chưa thoát khỏi tâm trí. Có đúng như vậy không?

Ân Dung rung mình cảm thấy tim đập mạnh. Có cả một hỏa lò trong ngực, nhưng tay chân cô thì lạnh ngắt.

Cô lăn qua và đã thấy tấm chăn đã tung ở nửa giường bên kia. Du Tử Phong anh ấy đâu rồi? Đồng hồ nhà thờ bắt đầu điểm hồi thứ nhất. vẫn chưa sáng, danh đà đi đâu? cô ngồi bật dậy.

Cửa phòng mở cô lao nhanh ra hành lang.

Du Tử Phong đang đứng tựa người vào lan can, lưng quay lại.

Ân Dung không có ý thức mình ăn mặc lôi thôi như thế nào, và tóc tai xù, hân không mang dép, cô kêu lên:

- Tử Phong !

Rồi như có một luồng điện truyền vào máu huyết làm cô không còn tự chủ nữa, cô nấc lên lao vào anh khi anh quay người lại.

Cô thốn thức:

- Tôi chẳng cần tôi có là người tồi tệ hay không. Hãy ôm tôi đi Tử Phong, xin anh hãy ôm tôi

Theo một phản xạ tự nhiên hai cánh tay anh choàng quanh người cô Thật là điên rồ khi ôm cô, vì bất cứ lý do gì. Nhưng nếu không thì quá sức độc ác.

Giọng anh dịu dàng trấn an cô:

- Cô làm sao thế Ân Dung, gặp ác mộng có phải không?

Cô nép sát vào người anh, tay nắm chặt nơi gấu áo vẫn còn run rẩy :

- Dễ sợ quá tôi đã mơ thấy Mẫn Quân.

- Có lẽ do thời gian gần đây, cô đã mơ tưởng nhiều quá đến cô ấy.

- Mẫn Quân đã nói đến một sự hủy diệt, tôi sợ.

- Chỉ là giấc mơ thôi mà, Ân Dung.

Ân Dung thì thào:

- Xin anh hãy ôm tôi thêm một phút đi

- Tôi sẽ theo lời cô.

Thế là cho dù khổ sở anh vẫn tiếp tục ôm cô, nhưng anh hoàn toàn không dám cử động. Anh lấy làm tiếc vì sự việc này xảy đến với họ và anh mong sẽ sớm được giải thoát khỏi tình trạng khó này.

Con mưa đã tạnh.

Ba ngày liên tiếp Lưu Viên Bạch ngồi nhìn cô gái do anh cứu sống. Ấn tượng đầu tiên khi anh vừa nhìn thấy nàng: nàng giống như một nữ thần hiện lên trên giòng nước trước con sông nhà anh. Mái tóc nàng tỏa ra như một vầng hào quang sáng lấp lánh.

Chưa bao giờ anh thấy một hình ảnh thế này. Trong làn hơi sương của buổi sáng, anh cứ ngỡ là mình đang mơ. Đến khi đầu óc dần tỉnh táo lại anh mới biết nàng là hiện thực, cùng với tiếng đập thành thịch của trái tim.

Anh đỡ nàng dậy và thân thể mềm mại bất động ngã ra mềm nhũn trong vòng tay anh. Anh cúi xuống vỗ nhẹ vào má nàng:

- Tỉnh dậy xin hãy tỉnh dậy.

Vẫn không có phản ứng gì trên khuôn mặt kiều diễm và xa vắng ấy.

Anh thở mạnh với nỗi căng thẳng lo sợ. Rồi mím môi cố ngăn giòng cảm xúc, anh dùng hết sức mạnh tiềm ẩn xốc nàng lên và lao chạy.

Anh bỗng có ý nghĩ rằng, bất cứ chuyện gì đã xảy ra với nàng, bất kể nàng ra sao, anh quyết tâm cứu sống nàng cho dù có tổn hại đến anh, anh cũng không muốn chứng tỏ rằng anh bất lực.

Vừa chạy anh vừa khẩn thiết cầu nguyện:

- Ôi lạy Chúa xin hãy để cho cô ấy sống.

Đã ba hôm rồi, anh đã dốc hết sức lực và tâm trí để chữa trị cho nàng, anh luôn kề cận bên nàng. Thế nhưng nàng vẫn không hồi tỉnh, nàng vẫn không hề mở mắt nhìn anh và nói với anh một lời.

Nàng nằm đấy hiền lành thánh thiện nhưng xa vắng. Nhìn nàng anh có cảm giác những năm tháng đã đi qua trong cuộc đời nàng không lấy gì làm thoải mái.

Nhưng vẻ đẹp của nàng đã vây bủa lấy anh, trong giây phút đầu tiên khi anh nhìn thấy nàng.

Anh lo lắng tự hỏi nàng sẽ nghĩ gì khi nàng hồi tỉnh lại, và nhận thấy chỉ... bức tường trống trơn, hay những tấm màn màu xanh lơ ở các cửa sổ?

Một người đàn ông ngồi bên nàng gương mặt ông ta nhoà đi trong giây lát rồi hiện rõ trở lại.

- Ở đâu...

Hai môi nàng như cứng đơ và khô quắt, nàng không nói thành tiếng được . Nàng thấm ướt môi và cố gắng lần nữa.

- Tôi đang ở đâu ?

-Ồ cô đã tỉnh lại rồi.

Người đàn ông nhìn nàng nói, Anh mặc chiếc áo màu ghi dãn dệ, nhưng thật tao nhã . Trông anh cao ráo đẹp trai với mái tóc đen rậm và đôi mắt ngời sáng tinh anh . Nàng yên tâm với ý nghĩ trước mặt nàng bây giờ là một con người tốt.

Người đàn ông nhìn nàng dịu dàng đáp:

- Cô đang ở nhà tôi

Nàng cúi mặt :

- Nghĩ là ông đã cứu sống tôi ?

Nàng cố gắng nhất đầu lên để nhìn rõ vị ân nhân của mình . Nhưng nàng cảm thấy đau như cắt ở trong mình và bóng tối đen ngòm ồ ạt kéo về đe dọa. cuốn phăng nàng ra xa một lần nữa, phần nào nàng còn bám lại được bám vào tiếng nói của người đàn ông . Cuối cùng bóng đen đầy đau đớn rút lui . Bây giờ tiếng nói mới rõ ràng hơn:

- Nằm yên cô đừng cố gắng cử động.

Nàng lại nhìn vào khuôn mặt hiền hoà của anh, khuôn mặt với những nếp nhăn vì mệt nhọc:

- Tên anh là gì ?

- Tên tôi là Lưu Kiên Bạch còn cô ?

- Mẫn Quân, Đinh Mẫn Quân

- Người thân của cô ở đâu để tôi thông báo cho họ biết . Cô...

- Tôi không còn ai cả.

Nàng đáp với những giọt nước mắt làm anh bối rối :

- Xin lỗi

- Tại sao anh lại phải xin lỗi ? Đó là sự thật kia mà . Mà lẽ ra người nói câu xin lỗi phải là tôi . Tôi đã làm phiền anh quá nhiều, tôi nghĩ đã đến lúc tôi

phải rời khỏi nơi này . Công ơn của anh , tôi không biết lấy gì báo đền cho xứng đáng.

- Tôi không làm tất cả những sự việc này để chờ đợi một sự trả ơn . Tuy nhiên cô vẫn có thể trả ơn tôi bằng cách ở lại nơi này và tiếp tục dưỡng thương cho tới khi bình phục.

Mẫn Quân cảm động trước tấm lòng của người đàn ông xa lạ mà giờ đây là vị ân nhân của nàng . Nàng nghẹn ngào nói:

- Cám ơn anh Kiên Bạch, anh thật sự tốt với tôi.

- Sao cô cứ nói mãi câu nói ấy

- Thôi được, tôi sẽ không nói mãi câu ấy nữa . Nhưng nếu phải nằm mãi một chỗ như thế này, tôi sẽ không chịu nổi đâu.

Nàng chỗi dậy nhưng lại nằm bẹp xuống gối, hai mắt nhắm nghiền vì đau đớn.

- Có lẽ tôi đã nói chuyện quá nhiều làm cô mệt mỏi . Tôi thật lấy làm tiếc . Cô hãy nằm nghỉ đi , sau giấc ngủ sẽ thấy dễ chịu hơn . Một lúc nữa tôi sẽ quay lại với cô.

- Anh ở đây một mình sao Kiên Bạch ?

Anh ôn tồn giải thích :

- Có thể coi là như vậy . Tôi sống ở nước ngoài cùng với gia đình . Đây là chuyến về thăm quê hương ngắn ngày của tôi, có rất nhiều công việc đang chờ đợi tôi bên ấy.

- Anh đã lập gia đình riêng ?

-Ồ không tôi sống với cha mẹ tôi, tôi là con một của ông bà, còn trái tim tôi vẫn thuộc về tôi.

- Sao anh cứ giữ mãi thế

- Tôi đang đi tìm

- Anh khó quá chăng ?

Giọng anh trầm lắng lại khi anh tiếp :

- Thật ra trước đây tôi cũng đã trải qua hai mối tình, cả hai đều không thành.

- Buồn thật

- Lúc đó tôi cùng buồn lắm.

- Vậy thì tại sao ?

- Tôi không biết giải thích với cô như thế nào . Vì hình như tôi luôn luôn bị áp đặt nào đấy có thể tôi không thoát ra được, cũng có thể tôi cam lòng chấp nhận . Tôi luôn bị ám ảnh về phẩm chất, sự chính xác và hoàn hảo mà cha mẹ đã gieo vào lòng tôi . Nếu tôi làm trái ý cha mẹ tôi rất giận dữ.

- Có lẽ phương thuốc mà ông bà giành cho anh quá đắng, dầu là một phương thuốc hay.

- Nếu cô hiểu được nguồn gốc của gia tộc tôi như thế nào . Đối với cha mẹ tôi huyết thống là một vấn đề có ý nghĩa rất lớn . Vì thấy ông bà khó chấp nhận khi tôi đi ngược lại với đạo lý của gia tộc mình.

Nhưng điều tôi cảm nhận sâu sắc nhất là sự thương yêu của cha mẹ dành cho tôi . Vì thế, tôi luôn sống xứng đáng với tình cảm thiêng liêng ấy.

Cũng dễ đồng ý với những điều Kiên Bạch nói, nên Mẫn Quân gật đầu:

- Anh biết không ? Có khi vì một tình cảm thiêng liêng nào đấy, mà người ta không sống cho chính mình.

Giọng anh dịu dàng và ấm áp hơn bao giờ hết khi anh gọi tên nàng với những lời thổ lộ chân thành:

- Mẫn Quân ! Tôi luôn luôn đồng ý với những lời cô đã nói . Tuy rằng tôi không phải sống cho riêng mình, nhưng tôi vẫn tin và phải tin, rồi sẽ có một người con gái nào đó yêu tôi, hiểu được tôi và cho tôi hạnh phúc.

Vẫn tia nhìn trêu mến mỗi khi anh nhìn nàng, mà nàng không hề né tránh . Nàng cảm kích trước tình cảm của anh, nàng khẽ nói:

- Chúc anh may mắn, Kiên Bạch . Tôi tin rằng anh sẽ gặp.

- Mẫn Quân ! Tôi muốn được làm bạn với cô.

- Anh đã là bạn của tôi rồi.

Anh mỉm cười, nụ cười hiền hòa không cần củng cố vẻ đẹp trai và duyên dáng của mình.

- Tôi không ngờ chuyến trở về thăm quê hương của tôi lần này lại mang nhiều ý nghĩa sâu đậm và đáng nhớ đến như vậy.

Anh siết chặt bàn tay xanh xao bé nhỏ của nàng . Khuôn mặt nàng mệt mỏi, nhưng nàng đang mỉm cười với anh . Chưa bao giờ anh cảm thấy xúc động như thế . Rồi anh phá tan sự im lặng bằng một câu nói băng quơ:

- Hôm nay trời đẹp lắm, dường như cơn giông tố đã qua rồi.
Mẫn Quân đưa mắt nhìn ra bầu trời bên ngoài song cửa . Vẫn còn đó những áng mây đen.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 11

Mẫn Quân nhìn trừng trừng vào trong gương . Tấm gương đang phản chiếu sự đau đớn trong đôi mắt của nàng.

Vẫn khuôn mặt kiêu diễm ấy, nhưng nàng đã thay đổi . Phải! Nàng đã có thai.

Và dĩ nhiên, nàng chỉ có một cách: phá thai.

Không phải nàng không muốn có con với Du Tử Phong . Nhưng đây là oan nghiệt . Tử Phong không hề biết cuộc ân ái trong đêm mưa gió hôm nào và dấu ấn anh đã để lại trong nàng.

Cũng như nàng không bao giờ quên được nỗi đau khi anh ôm nàng trong vòng tay mà gọi tên một người con gái khác.

Thế nhưng, không hiểu sao nàng vẫn yêu anh, yêu tha thiết, sau những đau đớn mà anh đã gây ra cho nàng.

Đứa con của nàng, đứa con của nàng và anh . Nhóm tế bào đang tăng trưởng trong người nàng , chẳng có ý nghĩa gì hơn một vết thương . Nếu có một vết thương thì phải hủy bỏ.

Nàng ngồi dậy bên giường và ôm chặt tấm chăn vào người, tựa hồ sự nhận thức nàng vừa có sẽ vượt khỏi nàng, nếu nàng không giữ kỹ cho tới lúc hàng động.

Nàng đã khóc vì đau đớn với quyết định của mình và biết chính xác việc nàng cần phải làm vào sáng hôm sau.

Tờ mờ sáng, bầu trời phủ một lớp mây xám ảm đạm trong cơn mưa lạnh lẽo, Mẫn Quân lặng lẽ rời khỏi nhà.

Đứng trước cánh cổng khép kín của bệnh viện, những chiếc lá vàng theo gió phủ đầy dưới gót chân nàng.

Nàng băn khoăn tự hỏi không biết có nên vào hay không ? Nàng sắp làm chính cái công việc mà ngày xưa Tử Phong đã lên án mẹ anh . Anh giận bà đã đánh mất của anh một cô em gái . Mà có lẽ cũng chính vì thế anh đã dành hết sự thương yêu cho nàng như chính đứa em gái trong trí tưởng

tượng của mình.

Chuyện đã xảy ra lâu rồi, vậy mà bây giờ khi nhớ lại, nàng lại thấy như mới hôm qua.

"Mà tại sao ta cứ nghĩ mãi đến Du Tử Phong ? " Hít một hơi dài, nàng cố xua đuổi những hồi ức và bước vào bên trong.

Nàng vẫn là Đinh Mẫn Quân . Không có đêm sinh nhật đầy giông tố . Và không có đứa con nào của anh và nàng.

Khi đến lượt nàng, vị bác sĩ nói:

- Xin chúc mừng cô, cô Mẫn Quân . Cô đã có thai.

Trong lòng đau xót, nhưng Mẫn Quân vẫn lạnh lùng nói:

- Đó là lý do vì sao hôm nay tôi đến đây, thưa bác sĩ . Tôi muốn bác sĩ hãy giúp tôi một việc, vì tôi chưa có chuẩn bị cho sự ra đời của đứa bé này.

Ông ngạc nhiên nhìn nàng, thầm hỏi . Tại sao một cô gái xinh đẹp đáng yêu ngày ấy lại nói lên những lời cay đắng, lại từ bỏ thiên chức làm mẹ cho đứa con đầu đời của mình ?

Ông dịu dàng nói:

- Tôi mong cô hiểu cô đang nói gì, cô Mẫn Quân.

- Vâng, thưa bác sĩ, tôi sẽ không hối hận nếu bác sĩ giúp tôi.

- Thôi được . Xin cô chờ một lúc.

Còn lại một mình, Mẫn Quân cố giữ đầu óc cho tỉnh táo, nên nàng hay biết ngay khi có một đứa bé nhẹ nhàng đến bên cạnh.

Đó là một bé trai xinh xắn với chiếc áo màu xanh lơ . Chú bé mỉm cười với nàng một cách tinh nghịch, giọng nói trong như tiếng chim và ánh mắt như những giọt sương của buổi sớm mai.

- Cô ơi! Có phải cô sắp có em bé không ?

- Sao cháu biết điều đó cháu bé ?

- Vì người đàn ông mặc áo trắng lúc nãy đứng nói chuyện với cô là cha của cháu . Công việc của cha cháu là giúp cho những đứa bé chào đời. - Cháu nói đúng rồi, bé yêu.

Cảm nhận được tiếng nói "bé yêu" thân thương từ đôi môi nàng, đứa bé dành cho nàng một ánh mắt trìu mến.

- Cô ơi! Cháu chưa thấy một bà mẹ nào kém vui như cô . Cô có bệnh hay

làm sao không ?

- Cô không sao cháu bé ạ.

Chú bé nhanh nhẩu lấy ra từ trong túi một thanh kẹo đưa cho nàng:

- Cô hãy dùng một viên kẹo trái cây này đi . Nó rất tốt cho sức khoẻ của cô và em bé.

Nàng đưa tay nhận thanh kẹo với một cảm xúc dâng trào.

- Cảm ơn cháu be, cháu thật đáng yêu.

Nàng mãi mê nhìn theo chiếc bóng của cháu bé khi nó tung tăng chạy xuống cầu thang cho đến khi cánh cửa phòng lại hé mở.

"Ta không thể làm chuyện đó được!" Tiếng nói bên trong con người nàng thật cương quyết . Và đã bật thành lời nói:

- Thưa bác sĩ, tôi đã đổi ý.

Nàng đón nhận ngay ở ông một nụ cười hiền hoà:

- Tôi rất vui vì điều đó, cô Mẫn Quân.

- Niềm vui đó phải dành cho tôi . Xin cảm ơn bác sĩ.

Tim nàng đập rộn ràng.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 12

Không khí giữa họ căng thẳng , nhưng Mẫn Quân không nói gì , chỉ đứng nhìn chiếc vali nhỏ đã sẵn sàng cho 1 chuyến ra đi.

Kiên Bạch nhìn nàng, bây giờ anh phải đối diện với nỗi đau ly biệt . Anh muốn được ôm lấy nàng trong những phút giây ngắn ngủi họ còn ở bên nhau . Nhưng anh không thể bởi vì anh vẫn chưa hiểu nàng . Anh tự hỏi, tại sao anh vẫn chưa bao giờ thật sự thấu hiểu được nàng ? Ở bên nàng, người ta luôn luôn như thấy đứng trước 1 bức tường.

Cuối cùng , nàng lên tiếng làm tan loãng bầu không khí đang đông lại giữa họ:

- Tôi chào tạm biệt anh, Kiên Bạch.

Kiên Bạch thở mạnh . Nhìn chằm chằm khuôn mặt cô với nụ cười khô héo anh hỏi :

- Cô định ra đi sao ? Mẫn Quân ?

Đôi mắt nàng bình thản đón nhận cái nhìn của anh :

- Phải . Đã đến lúc tôi rời khỏi đây.

- Sao vậy ? Tôi đối xử với cô có gì không tốt ?

- Không . Anh thật sự rất tốt với tôi, Kiên Bạch . Và tôi cũng đã sống những ngày tháng thật thoải mái.

- Thế thì tại sao cô lại ra đi ?

- Tôi đã ở đây khá lâu rồi, 2 tháng không phải là khoảng thời gian ngắn ngủi đã làm phiền anh . Và lại, cũng đã đến lúc anh rời xa nơi đây, để trở về với cuộc sống thực tại của mình.

Anh nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Nếu tôi mong muốn cô ở lại ?

Giọng cô bình tĩnh dứt khoát :

- Cám ơn anh, Kiên Bạch . Nhưng tôi phải ra đi.

Mắt anh vẫn không rời nàng.

- Mẫn Quân ! Có 1 điều tôi muốn nói với cô.

Nàng gật đầu nhè nhẹ :

- Tôi đã hiểu rồi.
- Cô đã hiểu nỗi lòng của tôi ư ?
- Vâng , và tôi rất cảm động.
- Vậy chúng ta hãy cưới nhau , và...

Nàng cắt ngang lời Kiên Bạch :

- Tôi không thể kết hôn với anh.

Anh chờ người ra :

- Cô đã nói là rất cảm động trước tình cảm của tôi kia mà ?

Nàng gật đầu :

- Đúng là như vậy . Nhưng đó không phải nền tảng của cuộc hôn nhân . Tôi không thể yêu anh như vợ phải yêu chồng , lại càng không thể cho anh thứ cần của 1 người vợ, đó là trái tim.

Kiên Bạch lặng đi trong 1 lúc, rồi điềm tĩnh nói :

- Tôi nhìn nhận là tôi chưa hiểu được cô . Nhưng tôi bất chấp con người của cô ra sao và trước đây đã sống như thế nào . Chỉ cần cô đồng ý, chúng ta có thể làm lại từ đầu . Với tình yêu của mình , tôi không tin là không chiếm được trái tim của cô.
- Câu trả lời của tôi vẫn là : " không thể nào " , Kiên Bạch.
- Không có gì là " không thể nào "
- Tôi có thai.

Kiên Bạch đứng sững ra như trời trồng, khuôn mặt anh nhợt nhạt như mất hết máu :

- Cô vừa nói gì , Mẫn Quân ?

Nàng vẫn nhìn thẳng vào mắt anh :

- Tôi đã có thai , Kiên Bạch . Điều này xảy ra trước khi tôi gặp được anh.

Anh hỏi, cổ họng tắc nghẹn :

- Tại sao lúc đầu gặp tôi, cô bảo cô chỉ sống có 1 mình, không có ai thân thiết trên cõi đời này ?
- Tôi cũng không biết mình có thai , cho đến khi tôi đến gặp bác sĩ chỉ mấy ngày gần đây.

Giọng Kiên Bạch như lạc đi :

- Ngay phút giây gặp gỡ đầu tiên, cô đã cho tôi niềm hy vọng . Vậy mà hôm nay cũng chính cô dập tắt niềm hy vọng cả đời của tôi.

- Kiên Bạch ! Anh là ân nhân của tôi, tôi không hề muốn làm tổn thương tình cảm của anh, lại càng không muốn nhìn thấy anh tuyệt vọng . Nhưng tôi có nỗi khổ tâm riêng của mình.

Kiên Bạch bình tĩnh được 1 chút, nhưng vẫn chưa nguôi xúc động :

- Vậy cha đứa bé là ai và ở đâu ?

Mẫn Quân không trả lời , Kiên Bạch nhoài người tới nắm lấy tay nàng.

- Vậy ra anh ta không hề biết mình là người đàn ông may mắn ?

Mẫn Quân rút tay về :

- Kiên Bạch ! Xin anh đừng hỏi tôi với những câu như thế nữa.

- Tôi hiểu rồi.

Anh đứng thẳng người và nói 1 cách nghiêm trang :

- Mẫn Quân ! Chúng ta vẫn có thể cưới nhau, chỉ cần cô không phản đối tôi là cha của đứa bé.

- Kiên Bạch, chính anh cũng không biết...

- Không biết mình đang nói gì . Có phải vậy không ? Vậy thì tôi xin nói . Tôi biết rất rõ những gì mình đã nói , Mẫn Quân ạ.

- Tôi vẫn không quên những mẫu chuyện về gia tộc anh, có lý nào anh lại không nhớ.

- Chỉ cần cha mẹ tôi, cũng như mọi người tin rằng đứa bé trong bụng em thật sự là con của tôi, là giọt máu của gia tộc . Mẫn Quân ! Vì yêu cô, tôi có thể vượt qua định kiến khắt khe của gia đình.

- Nhưng anh không dám đối diện với sự thật . Kiên Bạch ! Một tình yêu đúng nghĩa chỉ có thể làm tốt đẹp hơn, chứ không thể bắt đầu bằng 1 sự dối trá.

Mẫn Quân cầm chiếc vali trên tay và từ từ bước về phía cửa :

- Kiên Bạch ! Xin anh đừng phí nhiều thời gian vì tôi, 1 khi lòng tôi đã quyết định.

Trong đầu nàng thoáng nghĩ đến Du Tử PHong . Nếu với anh thì sự vô cảm này có xảy ra không ? Có thể suốt cuộc đời này, nàng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa . Những giọt máu đang hồi sinh trong mạch đập của nàng ,

chính là gạch nối giữa cuộc đời nàng và anh.

Nàng đưa tay lên bụng như thể vuốt ve . Lần đầu tiên trong đời nàng làm như vậy.

Và 1 tình cảm đặc biệt bùng lên mãnh liệt trong lòng nàng.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 13

Hoàng hôn buông xuống ánh sáng xuyên qua khe cửa khép kín không đủ xua tan bóng tối ảm đạm trong căn nhà nhỏ.

Rèm cửa rủ xuống để ngăn cái lạnh mùa đông, nhưng gió vẫn làm lay động ánh sáng thanh củi nhỏ trong bếp lửa.

Trong ký ức , Mẫn Quân nhớ lại những ánh nến lung linh trong đêm sinh nhật . Cũng trong thứ ánh sáng huyền diệu ấy nàng đã trao chọn cho Du Tử Phong thể xác lẫn tấm chân tình.

Giờ đây đứa trẻ đang đập trong bụng làm nàng nhớ anh da diết . Cũng vì nhớ anh, nàng đã trở về ngôi làng cũ . Nhìn ngón tay dùng để mang nhẫn của nàng, người ta biết nàng chưa đính hôn hoặc chưa thành hôn, nhưng người ta không hiểu sao nàng cố tình giữ lại đứa bé không cha trong bụng mình ?

Nhưng lòng nàng đã quyết . Nàng cần có đứa bé này, nàng cần con nàng như người ta cần hơi thở để sống.

Nàng đã khóc trong khi nghĩ ngợi, và bỗng thấy quặn đau ở bụng.

Chuyện gì thế này ? Cơn đau lắng dịu , lại quặn lên 1 cơn đau khác rồi các cơn đau dữ dội và gần nhau hơn . Một lúc sau , hai lòng bàn tay của nàng chảy máu , vì nàng không ngớt bấm vào để đỡ đau . Nàng cũng không còn sức cử động . Không kiềm chế được nàng đã kêu chàng, kêu Du Tử Phong, nhưng những tiếng kêu của nàng đều chìm trong tuyệt vọng.

Nàng vật vã bên giường đầy mùi nước tiểu và mồ hôi, cho đến khi cơn đau làm nàng ngất xỉu.

Khi tỉnh dậy, nàng nghe như có tiếng mèo kêu . Lấy làm lạ, nàng yếu ớt ngoẹo đầu qua 1 bên và nhìn thấy 1 đứa bé đỏ hỏn nằm ngay bên cạnh mình.

- Ôi ! Con tôi !

Nàng kêu lên trong 1 nụ cười và những giọt nước mắt.

Bà lão lẳng giềng đứng lặng nhìn ,khuôn mặt gân guốc mỉm cười với nàng :

- Là 1 đứa bé trai, cô Mẫn Quân ạ.

- Đứa bé mạnh không ?
- Khỏe và to hơn bất cứ đứa bé nào tôi đã gặp . Và nó là đứa bé đẹp nhất trên cõi đời này.

Nàng khều khào :

- Cám ơn . Cám ơn bác rất nhiều.
 - Đáng lẽ những công việc này phải được tiến hành trong 1 căn phòng của bệnh viện, cô Mẫn Quân ạ . Nhưng có lẽ là do phép màu.
- Bà bế đứa bé lên, đặt vào vòng tay của mẹ nó , rồi quay lưng đi về phía cửa . Vừa đi , bà vừa lẩm bẩm :
- Thật là tuyệt diệu.

Đứa bé trong vòng tay nàng quơ 2 nắm tay nhỏ xíu, mặt đỏ gay nhăn nhó và ngáp như người lớn . Hai mắt chưa biết điều chỉnh đưa lên về phía mặt Mẫn Quân, và nàng có cảm giác kỳ lạ , như vừa có một sự ràng buộc mới.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 14

Nằm trên giường , Ân Dung khoanh 2 tay ôm ngực, và nghĩ đến Du Tử Phong . Cô không gặp lại anh từ khi họ không tìm được Đinh Mặc Quân. Nghĩ đến Đinh Mặc Quân, cô cảm thấy mình không ngay thẳng với bạn khi đặt tình cảm với Du Tử Phong . Nhưng cô không làm sao gạt bỏ được hình ảnh của anh ra khỏi tâm trí mình.

Du Tử Phong ! Tại sao anh không tìm cách gặp cô ? Có phải với cô, anh không hề cảm giác ? Hay là đã kết thúc một chuyện tình chưa chấm dứt , và anh đã ra khỏi cuộc đời cô ? Có lẽ là vậy . Khoảng cách giữa họ quá lớn , Du Tử Phong đã quên cô, cho dầu cô thầm thương trộm nhớ.

Biết suy nghĩ mãi sẽ không sao thoát nổi tâm trạng buồn lo và giận hờn vô căn cứ này . Ân Dung ngồi dậy thay áo và lặng lẽ bước ra khỏi nhà.

Ánh trăng hạ huyền trên bầu trời đêm và muôn vì sao lấp lánh , toa? ánh sáng vàng dịu theo mỗi bước chân của Ân Dung.

Qua vài con phố , tâm hồn của cô đã lắng dịu, nhưng lại rơi vào 1 tâm trạng hoang mang khác . Cô có cảm giác như đang bị theo dõi, một đôi mắt của ai đó đang bám theo cô . Đường phố đông người nên việc ấy không có gì đáng ngạc nhiên thế nhưng cô có cảm giác vô cùng nặng nề là cô đang bị theo dõi.

Trong lòng cô lo sợ , nhưng cô tỏ ra bình thản, song mỗi nhịp chân cứ thế tăng dần.

- Ân Dung ! Xin chậm lại.

Căn môi để nén giận, Ân Dung nhìn trừng trừng Giang Tinh Huy đang bước nhanh về phía mình, nụ cười với hàm răng trắng đều của anh sáng lên trong bóng tối.

- Chào cô gái xinh đẹp .Trông cô giống như một ngôi sao đêm toa? sáng.

Ân Dung khẳng khái nói :

- Giống " 1 ngôi sao đêm toa? sáng là 1 cái tội để anh bám theo tôi hay sao ?

Anh vẫn mỉm cười :

- Bám theo cái đẹp là 1 thông lệ đã ăn sâu vào con người của Giang Tinh Huy này.

- Bây giờ tôi đã có cái cảm giác là bị theo dõi nhưng tôi thật sự không ngờ người theo dõi tôi lại là anh.

- Theo dõi , cô nói sao mà khó nghe thế . Phải nói là " bảo vệ " thì đúng hơn . Tôi ái ngại là cô không hiểu gì là nguy hiểm cho việc làm của mình . Tại sao giờ này cô lại lang thang ngoài đường ?

- Tôi không ngủ được.

Cô thành thật đáp vì cảm thấy không có gì che dấu anh.

Tịnh Huy nói :

- Vẫn có biết bao nhiêu người không ngủ được , nhưng không ai mạo hiểm như cô , nguy hiểm lắm, cô có biết không.

- Anh mới là mối nguy hiểm của tôi , suýt tí nữa anh đã làm cho tôi chết vì đứng tim . Điều cuối cùng tôi muốn biết vẫn là tại sao anh đi theo tôi ?

- Tôi đã nói rồi.

- Đùa thế đủ rồi, Tịnh Huy ạ.

- Tôi mang tin của 1 người bạn chung nhắc cô.

Ân Dung hờn hờ hỏi :

- Mẫn Quân ?

- Du Tử Phong . Anh ấy bảo tôi cho cô hay , đáng lẽ anh ấy đến chào từ biệt cô, nhưng phải quay về nhà vì có chuyện gấp . Anh ấy vừa đáp chuyến bay sáng nay sau 1 cú điện thoại của cha anh ấy.

- Du Tử Phong ? Anh ấy đã ra đi rồi à ?

- Cô có vẻ chú ý đến tin nhắn đặc biệt này ? Xin lỗi vì tôi đã cố ý tò mò, vì tôi thật sự muốn biết việc Tử Phong ra đi có ý nghĩa gì đối với cô không ?

Ân Dung không ngờ đã để lộ cảm xúc cho Tịnh Huy nhìn thấy . Cô khoa? lấp và tự hỏi đó có phải là những câu nói thật lòng ?

- Điều đó có ý nghĩa với việc biến mất của Đinh Mẫn Quân . Tôi đang tự hỏi, anh ấy không cố gắng thêm 1 chút nữa được sao, trong việc tìm kiếm Đinh Mẫn Quân ?

- Có lẽ cô chưa biết , Du Tử Phong đã nhắc nhủ điều ấy với tôi.

- Được vậy thì tôi rất biết ơn anh.
- Cô không thể bày tỏ sự nồng nhiệt nhiều hơn là biết ơn sông hay sao ?
- Tôi thật sự cảm kích.
- Tốt . Tôi hài lòng lắm.

Họ nhìn nhau mỉm cười và dường như ngầm thỏa thuận câu chuyện đã chấm dứt . Anh đưa cô về nhà.

Rất vô tình anh cầm lấy tay cô, và cũng rất vô tình, tóc cô theo gió quật vào vai anh thơm ngát .

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 15

Một đên gió giao mùa se se lạnh, Ân Dung ngồi ngắm những giọt sương chảy chậm chậm xuống ô kính cửa sổ . Đã từ lâu, cô luôn lấy sự yên lặng và dễ chịu của ngôi nhà để làm niềm an ủi . Nhưng hôm nay thì không như thế . Hôm nay là sinh nhật của Đinh Mẫn Quân.

Cô đưa mắt nhìn lên khung ảnh bầu đục trên bàn giấy . Bức ảnh chụp cô và Mẫn quân trong buổi chia tay cuối niên học, bức ảnh ghi lại sự mãi mại sự ngây thơ của 2 người.

Cô vói tay cầm lấy khung ảnh và thầm hỏi : " Mẫn quân ! Bạn đang ở đâu ? "

Mãi suy nghĩ Ân Dung không nghe tiếng gõ cửa khe khẽ, cho đến khi nó trở nên thúc dục.

Đặt khung cảnh vào vị trí cũ, cô bước ra mở cửa, có6 hồi hộp với những phỏng đoán.

Cửa mở. Mắt Ân Dung mở to và kinh ngạc. Người đàn ông đứng trước mặt cô là Giang Tinh Huy.

Mặc chiếc áo khoác màu đen & đôi môi nở nụ cười, Ân Dung nhận thấy anh rất lịch sự và duyên dáng . 1 kiểu đàn ông dễ dàng chiến thắng sự kháng cự tự nhiên của 1 người phụ nữ . Tuy nhiên trong mắt anh, cô vẫn là 1 người b.an. Họ đã duy trì được tình cảm đó, dẫu thế cô vẫn không nghĩ anh đến tìm cô vào lúc này.

Chắc chắn không phải là 1 chuyến viếng thăm thông thường để hàn huyên tâm sự, ấm lạnh ân tình, họ chưa đạt được đến mức độ lãng mạng như thế.

- Anh tìm tôi có chuyện gì vậy, Tinh Huy ?

- Cô bạn ơi ! Tôi biết cô đang nghĩ gì rồi.

Rồi anh vỗ nhẹ vào vai cô :

- Ân Dung ! Cô ra ngoài 1 lát được không ? Tôi có tin này cho cô.

Bên ngoài, gió thổi váy cô phần phật . Ân Dung kéo cao cổ áo và đi sát vào người Tinh Huy.

- Xin lỗi đã kéo cô ra ngoài gió lạnh thế này Tôi đã có 1 số tin tức về ng' bạn thân cu/a cô.

Ân Dung quay lại hưởng gió, mở to mắt nhìn Tinh Huy :

- Đinh Mẫn Quân ?

Anh nhìn cô vồ về :

- Yên tâm đi Ân Dung. Mẫn Quân vẫn còn sống sót sau vụ tai nạn xảy ra ở ngôi làng ấy . Cô ấy vẫn mạnh khỏe, và đã có 1 bé trai.

- Mẫn Quân ? Anh có lầm không ? Cô ấy không hề có ý lập gia đình, nếu không phải nói là rất cách biệt với đàn ông.

- Đó là sự thật, Ân Dung . Ngoại trừ... đứa bé... không có cha . 2 mẹ con cô ấy đã bỏ về sống ở ngôi làng củ.

- Tôi... không tin nổi.

Ân Dung không cầm được nước mắt.

Tinh Huy vỗ vai cô :

- Nào, nào ! Đừng khóc. Thương bạn cũng phải có giới hạn . Lẽ ra tôi không nên đưa cái tin đó cho cô.

Ân Dung vẫn nghẹn ngào :

- Ất hẳn là Mẫn Quân đang cần sự giúp đỡ vật chất lẫn tinh thần, nhưng lòng kiêu hãnh đã kiềm chế cô ấy.

- Cô bạn đáng thương của cô ất đã trải qua 1 thời gian khó khăn.

- Tội nghiệp Mẫn Quân !

Ân Dung thốn thức và nhắm nghiền mắt lại.

- Tôi biết cô thương bạn thế nào, Ân Dung . Nhưng xin cô đừng khóc nữa . Tôi hứa sẽ giúp đỡ cô.

Biết rằng nếu cứ đau buồn mãi sẽ làm Tinh Huy lúng túng, Ân Dung chớ mắt để khỏi khóc và nói.

- Vì gió.

Cuộc nói chuyện của họ coi như kết thúc . Trên đường trở về, cả 2 im lặng bên nhau, 1 sự im lặng dẹt dẹt.

Trước căn hộ , Ân Dung ngập ngừng nói :

- Tinh Huy !

Giọng anh đầy hứa hẹn và than thiết :

- Hãy để dành sự biết ơn đó vào 1 điệp khác.

Anh dịu dàng cầm lấy tay cô . Đôi mắt long lanh của anh chậm chạp lướt trên các đường nét thanh tú của khuôn mặt cô.

Trong lúc cô còn đang ngỡ ngàng thì anh đã chồm tới đặt 1 nụ hôn trên má cô.

Môi anh thoáng nở nụ cười duyên dáng.

- Cô nên nhớ ngày này, là ngày Giang Tinh Huy đã phải lòng cô.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 16

Qua mỗi chặng đường, tâm trí Ân Dung cứ vật vờ nghĩ về Mẫn Quân và cuộc sống của bạn . Biết rằng cuộc đời thay đổi, nhưng dường như có một cái gì đó man mác trong sự thay đổi của Mẫn Quân.

Cuối cùng cô đến trước một ngôi làng với những dãy nhà xiêu xiêu, và ngôi nhà cô tìm đến lại tẻ nhạt.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, ngôi làng và vắng hoe . Cô đứng tần ngần một lúc nhìn vào nhà . Cỏ dại trong sân mọc cao . Mùi khói bếp loan tỏa cay nồng, cửa phía trước gần long bản lề.

Ngần ngại, cô bước lên mấy bậc thềm trước nhà, tránh chỗ trũng để khỏi té ngã , rồi gõ mạnh vào cửa . Nhưng hồi lâu, vẫn không có tiếng động ở bên trong, không gian âm ỉ, buồn thiu.

Ân Dung chậm chậm bước vào, một cửa sổ không đóng để lọt qua chút ánh sáng lơ mơ. Bên trong, mọi thứ đều sơ sài, dễ thương nhất là một con gấu đồ chơi bằng vải, đặt bên cạnh chiếc nôi bé xíu.

Ân Dung khẽ gọi :

- Mẫn Quân ! Tao đây, Ân Dung đây.

1 lúc sau có tiếng động . Và rồi một hình ảnh cao ráo nổi bật lên ở khung cửa, tay bồng một đứa trẻ mặc một chiếc áo choàng màu đen thùng thình.

Ân Dung lùi ngùi.

- Mẫn Quân !

Mẫn Quân giật nảy mình, sự ngỡ ngàng làm nàng đắng cả miệng. Mãi một lúc lâu, nàng mới thốt lên được.

- Ân Dung !

Ân Dung bước vào đến gần Mẫn Quân . Chỉ một thoáng, 2 cô bạn đã ôm chầm lấy nhau . Đứa trẻ lên một tiếng như thể bị Ôm chặt quá.

Rồi Ân Dung, Mẫn Quân cảm thấy đau buồn và xấu hổ, để Ân Dung phải thấy nàng trong một hoàn cảnh như thế này . Trong khi nàng gầy gò như một con bù(Không biết là con gì nữa?) nhìn giữa trưa, mặc quần áo rách

rưởi, như của ng` ta bỏ đi thì Ân Dung mặc bộ quần áo màu thiên thanh, ra phếch một tiểu thư đài các.

Mẫn Quân nhếch môi cười cay đắng và ôm chặt đứa bé vào lòng.

Ân Dung khẽ hỏi? :

- Con mày đây à ?

- Nhỏ bạn thân của tao ời ! Bộ đây là nhà nuôi trẻ lạc sao mà mày hỏi vậy ?

- Cháu tên gì ?

Có một cái gì đó chua chát trong giọng nói của Mẫn Quân.

- Mẫn Khang, Đình Mẫn Khang . mày có muốn biết thêm các chi tiết về nó không ?

Mẫn Quân bỏ chiếc khăn trùm đầu ra, mái tóc dài óng ả ngày nào đả cắt ngắn, trong cànng tiêu tụy hơn. Và đôi mắt chứa đầy lạnh lùng và xa vắng . Nàng bình thản tiếp.

- Cha đứa bé là Đình Kiên Bạch, một việt kiều về thăm quê hương trong một chuyến nghỉ phép ngắn ngày . Nhưng không có gì có thể ràng buộc cuộc đời của tao và anh ta.

Ân Dung đã dự kiến điều hiển nhiên đã gặp, nhưng cô không chờ đợi một Mẫn Quân thờ ơ và khép kín đến thế . Điều gì xảy ra cho Mẫn Quân khi cô ấy ra đi ? Ân Dung quay qua đứa bé , nó đang quan sát cô với một vẻ nghiêm trang, không sợ hãi như mẹ của nó, hình ảnh đó khiến cô không khỏi bận lòng . Cô dịu dàng nói :

- Chào Mẫn Quân ! Cháu dễ thương lắm.

Mẫn Quân không bận tâm, nàng chua chát nói :

- Mày dùng cách gì để tìm ra mẹ con tao đây ?

- Du Tử Phong có đưa tao đến đây một lần để tìm mày, sau khi cơn bão đã ập đến và phá tan tất cả . Tao và anh ấy tuyệt vọng lắm . Sau đó Tử Phong trở ra nước ngoài và 2 năm vẫn biến biệt tin tức . Cách đây vài ngày, Giang Tinh Huy giúp tao tìm ra nơi ở của mày.

- GTinh Huy là ai thế ?

- Có một lần DTử Phong đã đưa GTinh Huy đến căn hộ của mày.

- À ! Tao nhớ ra rồi.

Ngay lúc này, bé Mẫn Quân cựa quậy và muốn tuột xuống, Mẫn Quân đặt

nó vào chiếc nôi và đưa nhe.

Ân Dung nựng nó và giỡn với nó . Đứa bé ngừng cựa quậy, ngó đầu nhìn rồi cười với Ân Dung.

- Cháu dễ thương quá . Mẫn Quân ! Cho tao bông nó được không ?

Mẫn Quân ôm chặt đứa bé . Từ khi nó ra đời , nàng ít khi để ai đó bông nó . Ngay cả trong tháng đầu, khi vừa sinh ra không có ai đỡ và khi bị băng huyết làm 2 chân nàng bủn rủn, nàng phải bò sấp mỗi khi tắm cho nó, mặc quần áo cho nó và cho nó bú . Từ đó đến nay, đi đâu nàng cũng bông nó theo, ngay cả khi đi nhà vệ sinh công cộng đầy hôi thối.

Ân Dung mở túi xách ra và nói :

- Tao cho nó một viên kẹo chocola được không ?

Mẫn Quân chưa bao giờ ăn gì ngoài sữa mẹ . Khi nó được 4 tháng, qua cách nó cắn đầu vú của nàng, Mẫn Quân biết đã đến lúc cho nó ăn thứ gì chắc bụng hơn . Khổ nỗi, nàng còn chưa đủ thức ăn, và nếu nàng nhịn khẩu phần của nàng cho con, nàng sẽ không có sữa.

Nàng bực mình nói :

- Đúng là nhà giàu ! Bố thí một sôcôla cho một đứa trẻ sơ sinh chưa thôi sữa ư ?

Ân Dung đỏ Mặt :

- Đáng lẽ tao phải mua sữa và bột ở cửa hàng cho cháu, nhưng tao vô ý quá . - Cô nín lặng một lúc , miệng run run rồi nói - Tao chán bị đối xử như là... Mẫn Quân tiếp lời.

- một người khách không được mời.

Ân Dung hạ thấp giọng, như nói để chỉ mình nghe :

- Mày nói đúng. Đáng lẽ tao không nên tự ý đi tìm mày. Nhưng lâu nay tao buồn và cô độc quá, tao chỉ Có mình mày là bạn thân.

- Thế còn DTử Phong ? Anh ấy không điền vào chỗ trống của mày được sao ?

- Anh ấy quả thật là người tốt và đáng khâm phục, nhưng đó chỉ là ghi nhận của tao thôi.

Ngay lúc đó, tiếng chuông giáo đường ngân vang . Trong thứ âm vang huyền diệu ấy, Ân Dung cảm thấy mặc cảm với sự Đan giới của chính mình,

và cảm thấy muốn hiểu bạn mình nhiều hơn bao giờ hết . Nhưng có biết với một người lạnh lùng và khép kín như Mẫn Quân thì không bao giờ đề/ người khác thấy tâm tư của mình, đừng nói đến chuyện bộc lộ.

Ân Dung thu hết can đảm trong khi chuông ngân nga, và khi tiếng chuông vừa chấm dứt, cô hỏi :

- Mẫn Quân! Mà có muốn kể chuyện gì xảy ra khi mà bỏ đi không ? Chắn hạn như kể về cơn bão, về Lưu Kiên Bạch, và sự ra đời của đứa con mà ?

Mẫn Quân nôn nao muốn tâm sự với Ân Dung . Nhưng ngay cả ngày xưa nàng cũng dữ kín tâm sự và bây giờ, làm sao nàng có thể tiết lộ câu chuyện xấu hổ Đã ân ái với DTử Phong khi anh ấy say rượu và hiểu lầm nàng là người yêu của anh ấy . Hoặc kể về cái thai oan nghiệt và sự tủ nhục của nàng, sự ra đời đau đớn của đứa con không cha và cuộc sống khốn cùng ?

Nàng ôm Mẫn Quân vào lòng và bình thản nói :

- Có gì mà kể.

- Và mà có vì những chuyện “ Có gì mà kể” mà trở nên cay đắng không ?

- Có. Tao rất cay đắng.

Mẫn Quân bắt đầu khóc nhe khi Mẫn Quân cởi chiếc áo khoác ngoài cho nó . Ân Dung lại đùa giỡn với nó và nó nín khóc cười với cô . Lần này, Mẫn Quân chịu trao con cho Ân Dung, thằng bé ngồi trên đùi Ân Dung có vẻ khoái chí.

Thấy cảm xúc của Mẫn Quân có vẻ lắng dịu, Ân Dung khơi mào nhắc lại những kỷ niệm ngày xưa . Dần dần, Mẫn Quân cảm thấy nhớ nhung chuyện củ và niềm tin yêu trở lại với nàng.

Ân Dung nói :

- Bây giờ thì sao, mà định làm gì không ?

- Hiện tại tao còn một ít tiền dành dụm được . Chờ khi Mẫn Quân cứng cáp hơn, tao sẽ đi tìm việc làm . Tao không thể rời Mẫn Quân, nhưng cũng phải làm một cái gì để kiếm sống.

- Thật ội nghiệp cho Mẫn Quân cháu còn nhỏ quá mà phải chịu đựng.

- Đó là vấn đề.

- Nè ! Chúng ta quen nhau quá lâu lại thân thiết như người một nhà . Tao

nghĩ chúng ta không nên quanh co làm gì. Tao sẽ cho mày tiền.

Đôi môi xinh đẹp của Mẫn Quân cong lên một cách cao ngạo :

- Tốt lắm . Ân Dung ! Tao sẽ ký giấy nợ với mày.

- Không . Xin mày đừng nói như vậy.

- Dòng họ tao không nhận của bố thí.

Ân Dung chưng hửng, cô lặng im trong một lúc rồi nói :

- Thôi được . Khi nào mày có tiền thì hãy gửi lại tao.

- Tao nhất định sẽ trả đủ cho mày.

Mẫn Quân cầm xấp giấy bạc trên tay mà tay nàng như đánh cứng lại . Dù cho Ân Dung có tốt thế nào, nàng cũng nhất định không nhận của bố thí .

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 17

Mùa xuân đến , bao bọc không gian trong sắc dịu dàng của những chồi non xanh mướt . Nơi ngôi làng nhỏ đẹp như trong tranh , Ân Dung trở lại thăm Mẫn Quân , lần này có Giang Tinh Huy theo cùng.

Mẫn Quân ra mở cửa . Mái tóc óng mượt của nàng đã mọc dài phủ vai , và buộc lại bằng sợi dây đen cùng chiếc áo màu nâu gỗ mặc ở nhà ướt đầm mồ hôi . Nàng đi chân không , hai bàn chân dài và thon.

- Rất vui vì hai bạn đã đến ngôi nhà nhỏ này.

Sau câu nói của Mẫn Quân là tiếng khóc của trẻ con , tiếng rên khóc có vẻ mệt nhọc . Mặt Mẫn Quân biến sắc , đầy lo ngại và lao trở vào . Ân Dung và Tinh Huy đi theo sau.

Căn phòng ngủ nhỏ hẹp chất đầy đồ đạc , một sợi dây phơi những chiếc áo nhỏ xíu giăng ngang một cái giường hẹp.

Mẫn Khang nằm trong chiếc nôi có song bằng sắt móp méo , thằng bé đang khóc nhè và dụi đầu vào cái drap trắng đã ngả vàng . Hai má nó đỏ au như than hồng , trông nó lớn có lớn hơn , nhưng không mập thêm , so với lần Ân Dung nhìn thấy nó cách đây vài tháng . Đôi môi bé nhỏ của nó bập bẹ khi trông thấy mẹ.

- Chào Mẫn Khang ! Cô là Ân Dung đây . Cháu có còn nhớ cô không ? Còn đây là chú Tinh Huy , bạn của cô và mẹ cháu.

Đưa bé nấc cục và ngó hai người khách bằng cặp mắt đỏ au vì khóc.

Mẫn Quân cầm một chiếc khăn nhúng vào chậu nước rửa mặt rồi vừa áp vào đôi má con , vừa nói :

- Cháu bị bệnh mấy hôm rồi.

Tinh Huy nói :

- Cô không mời bác sĩ à ?

- Ở vùng xa xôi hẻo lánh này rất hiếm bác sĩ , trong khi bệnh nhân nghèo thì nhiều vô số , chỉ còn biết nhờ ơn trời mà sống.

Mẫn Quân áp chiếc khăn lên trán con , đứa bé đã hết nấc cục , chỉ còn khóc

lè nhè rồi từ từ ngủ thiếp đi . Nàng cúi xuống hôn lên trán con , nhen ngào thì thào vào tai nó :

- Tội nghiệp Mẫn Khang của mẹ.

Ân Dung nhìn bạn khẽ nói :

- Tại sao trong tình cảnh này mà mày vẫn im lặng , Mẫn Quân . Sao mày không báo cho tao biết.

- Ân Dung không hề thay đổi , mãi mãi trung thực.

Trước đây , mỗi lần nghe bình phẩm về tính nết của mình bằng giọng châm biếm như thế , Ân Dung thường nổi nóng . Nhưng bây giờ cô lại thấy an ủi , vì đời cô chỉ còn có Mẫn Quân là một điểm để hướng vào.

Cô thở dài nói :

- Đừng nói thế , Mẫn Quân . Tao thật sự muốn giúp mày , tao chỉ có mày là bạn thân.

- Mày có giúp tao cả đời được hay không ?

Trong lúc mọi người nói chuyện thì Mẫn Khang thức giấc.

- Mẫn Khang ! Cháu có muốn ngồi đây không ?

Ân Dung nói và chỉ vào đùi mình . Đứa bé gật đầu có vẻ khổ sở . Cô bồng nó lên , nó áp mặt vào vai cô . Đứa bé nhẹ bồng , nó nhúc nhích không yên khiến cô lòng thương sâu sắc và cảm thấy không thể làm ngơ trước đứa bé và sự khổ sở của nó.

Tính Ân Dung cởi mở sống động , nên cô không cất giữ tình thương mà đem hẳn ra cho người khác . Trong khi ôm ấp đứa bé đang sốt , cô thấy như tâm tư mình như được giải tỏa . Mẫn Khang đã làm cho cô như mở cửa , cho cảm xúc bên trong đổ tràn ra như nước , và tình thương của cô đã tìm được đối tượng ở đứa bé.

Đêm hôm đó , Mẫn Khang lên cơn sốt , Mẫn Quân bế nó trong vòng tay , người nó cứng đờ , cột sống cong vòng lại , hai môi tím ngắt , hai mắt trợn trừng chỉ thấy tròng trắng . Mặt nó tím lại như bị ngộp thở mà nó ráng mãi mới kêu lên được tiếng "mẹ" yếu ớt nghe như tiếng chim trong rừng . Hai cánh tay nó xuôi xị , từ khuỷu trở xuống lủng lẳng như hai cánh chim bị gãy và hai chân nó đập lung tung.

Mẫn Quân khóc không thành tiếng , nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt

nàng :

- Trời ơi ! Con tôi !

Ân Dung đưa tay ra ẵm đứa bé đang co giật , cô sửng sốt vì nó mất sức quá nhanh . Cô nghĩ... có lẽ... nó sắp đi.

Tinh Huy thức giấc vì tiếng thồn thức của hai cô gái , anh nhòe dậy từ chiếc ghế dài đặt ở góc phòng . Vẫn bình tĩnh và sáng suốt , anh nói :

- Hãy cho tôi một chậu nước ấm . Cởi quần áo cho Mẫn Khang và ngâm cháu vào.

Trong khi Mẫn Quân pha nước , Ân Dung cởi đồ cho đứa bé , Tinh Huy nói tiếp :

- Hai cô hãy bình tĩnh . Trẻ con thường hay sốt , tôi có một đứa em trai nên tôi biết . Khi nào nó bị sốt , mẹ tôi có ngâm nó vào nước ấm , thế là hết nóng.

Nước vừa pha xong , Ân Dung đã ngâm Mẫn Khang vào . Sau vài phút , tay chân nó hết đập loạn . Ân Dung vừa dỗ dành vừa vuốt ve nó cho đến khi khuôn mặt nó hồng hào trở lại.

Mẫn Quân mặc lại quần áo cho đứa con đang thút thít trong vòng tay mẹ . Nàng nhìn con như nhìn một báu vật vừa tìm lại được , và đưa đôi mắt biết ơn về phía hai người bạn.

Tinh Huy bấy giờ mới ôn tồn nói :

- Dẫu vậy , cách thức này cũng không phải là thần dược đâu . Cơ bệnh phản mỗi người một khác . Trông Mẫn Khang gầy yếu quá , tôi tuy không phải là bác sĩ nhi khoa , nhưng tôi dám chần đoán là cháu thiếu dinh dưỡng trầm trọng . Vấn đề này rất nguy hiểm , không lơ là được đâu.

Mẫn Quân im lặng , buồn thiu.

Đêm ấy , Mẫn Khang ngủ rất ngon giấc . Mọi người cùng thức để canh chừng cho nó.

Trời hừng sáng , Mẫn Khang nghiêng đầu lên nhìn mọi người với cặp mắt ngạc nhiên , ngơ ngác.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 18

Giang Tinh Huy thật sự tin rằng đối tượng của tình thương yêu của anh không những có đôi mắt to , chiếc mũi thanh tú , và thân hình yếu điệu mà còn có trái tim nhân hậu . Điều đó thôi , cũng đủ giải thích vì sao cô thu hút anh . Sự thu hút đó khơi dậy nơi anh niềm say mê và còn hơn thế nữa , cô sẽ là vợ của anh trong tương lai.

Đã nhiều lần họ Ở bên nhau , nhưng đây là lần đầu tiên , những vấn đề mang tính chất riêng tư được đem ra tâm sự như một nhu cầu san sẻ yêu thương.

Cô kể cho anh nghe về gia đình cô trong hai giờ liền một cách bị ám ảnh , lặp đi lặp lại việc cô lớn lên trong bộ cánh đẹp nhất , trong khi Đinh Mẫn Quân bạn thân của cô thì hoàn toàn ngược lại.

Cô thở dài :

- Thật là bất công.
- Tôi đồng ý . Hoàn cảnh Mẫn Quân hiện nay rất đáng thương vô cùng , nhất là đứa bé.

Tinh Huy đã có cảm tình với Mẫn Khang . Trong vài lần anh và Ân Dung ghé , đứa bé đã ngoảnh mặt đi với Ân Dung và đã ngồi trên chân anh khi anh cho nó uống hết một chai sữa mà anh đã mua.

Ân Dung nói :

- Tôi rất muốn được giúp đỡ Mẫn Quân.

Tinh Huy nhìn cô , vẫn tia nhìn triu mến như gói trọn :

- Có một cách là chúng ta có thể mang Mẫn Khang theo chúng ta . Ân Dung ! Tôi nghĩ cô hiểu những gì tôi nói với cô . Và tình cảm của tôi.
- Anh muốn nói về chuyện...

Không phải vì rước sấm banh mà anh đã buột miệng như thế . Từ lâu rồi anh đã cảm nhận sâu sắc mà cô cố tình không thừa nhận.

Tinh Huy dịu dàng nói :

- Phải . Chuyện vợ chồng . Chúng ta có thể nhận bé Mẫn Khang làm con

nuôi sau khi chúng ta thành hôn.

- Nuôi bé Mẫn Khang ? Tinh Huy ! Anh đã thấy tình yêu thương của Mẫn Quân với nó rồi , cô ấy sẽ không bao giờ từ bỏ con của mình.

- Cô ấy sẽ bằng lòng , nếu biết rằng đó là một đề nghị tốt đẹp . Chúng ta sẽ chữa bệnh cho Mẫn Khang , chăm sóc và bảo bọc cho nó những điều mà chúng ta có thể . Như thế , cũng có nghĩa là chúng ta đã trút bớt gánh nặng cho Mẫn Quân , tạo thuận lợi cho cô ấy lập nghiệp và tương lai bé Mẫn Khang cũng vì thế mà tốt đẹp hơn . Anh nghĩ , nếu một người mẹ thương con thì đề nghị này là một điều đáng suy ngẫm.

Với bấy nhiêu điều anh đã nói , Ân Dung chỉ đáp khẽ :

- Tinh Huy ! Anh rất dễ thương.

- Tôi đề nghị chuyện vợ chồng không lăng mạn chút nào , cô bé ạ . Khi xung quanh ta không có chim chóc líu lo hót và chuông nhà thờ ngân vang. Ân Dung quay mặt đi trong khi Tinh Huy hạ thấp giọng nói tiếp :

- Có thể cô đang lo lắng rằng , thân phận chúng ta không tương xứng với nhau ? Điều đó cũng dễ hiểu thôi , vì cô xuất thân từ một gia đình quý tộc , vừa biết nhận thức đã nhìn cuộc đời qua tấm kính lăng mạn màu hồng . Còn tôi , với những gì tôi đã có hiện nay , người ta có thể hiểu lầm nguồn gốc xuất thân của tôi . Phải . Tôi có thể nói cho cô biết hết . Tôi đã bắt đầu từ hai bàn tay trắng . Cha tôi là một công nhân nghèo đã chết trong một tai nạn tàn khốc . Anh em tôi sau đó phải nương nhờ vào gánh hàng rong bé nhỏ của mẹ . Không có tiền nên tôi phải vào một "lớp học tình thương" vào ban đêm , và mẹ tôi đã sở dĩ ngậm đắng em trai bị sốt của tôi vào nước ấm là vì không có khả năng trả tiền bác sĩ và thuốc thang . Cuối cùng , cái nghèo đã khép lại mãi mãi cuộc sống mong manh của em trai tôi . Mẹ tôi sau đó cũng buồn rầu ngã bệnh và qua đời . Giờ thì cô đã hiểu vì sao tôi muốn nhận Mẫn Khang , đưa con trai không cha của Mẫn Quân làm con nuôi . Tôi rất đau lòng khi nhìn bánh xe thiên mệnh đang giông ruổi số phận bất hạnh của cô ấy như tôi ngày xưa . Nhưng ngày xưa thì tôi bất lực , còn bây giờ thì không . Tôi muốn làm một cái gì đó cho cuộc đời mình có ý nghĩa hơn.

Tinh Huy ngừng một lúc cho cảm xúc lắng dịu , đoạn ôn tồn nói tiếp :

- Cho nên nếu cô chấp nhận lời tôi , có nghĩa là cô chấp nhận con người của Giang Tinh Huy mà hơn hai mươi năm về trước đã tạo dựng cuộc đời từ hai bàn tay trắng và một ký ức đau thương . Chứ không phải là một Giang Tinh Huy có địa vị đúng theo mơ ước như ngày hôm nay.

- Không phải vấn đề đó , Tinh Huy.

Anh nói bằng một giọng khiêm nhường lạ lùng mà cô chưa hề nghe ở anh :

- Tôi biết cô không yêu tôi , nhưng còn câu ngạn ngữ xưa nay vẫn nói rằng : "vợ có thể trở nên yêu chồng sau khi sống chung với nhau" thì sao ?

Ân Dung im lặng , mắt đăm đăm nhìn vào những đợt sóng lăn tăn trên mặt hồ nước . Cô bỗng nhớ đến một người đàn ông cao lớn , đẹp trai , có đôi mắt rực sáng như thấu hiểu tất cả . Anh đã đến , vô tình phá tung cái thế giới tình cảm trong cô rồi lặng lẽ ra đi không một lời từ biệt . Cô thầm nghĩ . Ta sẽ học cách quên đi . Cái tên Du Tử Phong chỉ là một ảo giác . Thành hôn với Giang Tinh Huy có nghĩa là an hưởng một cuộc sống yên tĩnh thì còn có sự lựa chọn nào hơn . Ngoài ra Giang Tinh Huy còn là một con người dễ thương mà một người vợ có thể đặt niềm tin.

Cô ngẩng lên nhìn anh qua màn lệ mỏng , lời khẽ như gió :

- Hãy cho tôi thời gian , Tinh Huy.

Anh cầm bàn tay cô :

- Bao nhiêu lâu cũng được , năm phút , hay mười phút , thậm chí cả một đời người.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 19

Giang Tinh Huy và tao sẽ thành hôn với nhau.

- Xin chúc mừng mày . Tinh Huy là một người tốt , tao tin rằng mày sẽ hạnh phúc.

- Mày cũng có thể như thế , Mẫn Quân ạ.

- Có thể là vậy . Nhưng có bao nhiêu người tốt sẵn sàng thương yêu một người đàn bà cùng một đứa con hoang ?

- Vì tình cảm của mày quá khép kín.

- Có lẽ vậy . Đối với tao , trên đời này chỉ có Du Tử Phong và tao không muốn thay thế điều đó.

Ân Dung nuốt vật gì nghiền nghiền nơi cổ rồi buồn bã nói :

- Nhưng Du Tử Phong như một chiếc bóng mờ.

- Anh ấy có lẽ sống riêng của đời mình.

- Có lẽ vậy . Nên anh ấy không biết được cuộc sống khó khăn hiện nay của mày.

- Và anh ấy cũng không biết có bé Mẫn Khang.

- Nếu biết , anh ấy chắc chắn sẽ giúp đỡ mày.

- Tao ghét những kẻ ăn xin.

- Nhưng Mẫn Khang thì sao ?

- Mẫn Khang là con của tao . Nó cũng sẽ không bao giờ xin ai.

- Vậy thì xem như hôm nay tao đến để cầu xin mày , Mẫn Quân.

- Là chuyện gì ?

- Tao và Tinh Huy đã bàn với nhau là đến xin mày cho bé Mẫn Khang đi theo vợ chồng tao.

- Mày nói cái gì ?

- À ! Tao cần phải nói là vợ chồng tao sẽ nhận bé Mẫn Khang làm con nuôi.

- Đi hưởng tuần trăng mật mà mang theo một đứa bé sao ?

- Điều quan trọng là tương lai của Mẫn Khang . Cháu yếu quá , quá yếu ! Vợ chồng tao là cha mẹ nuôi của cháu , hứa với mày là sẽ chăm sóc và lo

lắng tốt cho cháu trong những điều kiện mà vợ chồng tao có thể . Khi nào tình hình ở đây khá hơn , vợ chồng tao sẽ mang cháu giao lại cho mày.

- Mày nói như đồn tao vào bước đường cùng.

- Đó là sự thật , chỉ thế thôi.

Khuôn mặt Mẫn Quân đanh lại , phẳng lì như gỗ đá . Nàng ngoảnh mặt đi , mắt đăm đăm nhìn những giọt nước mưa theo gió dội vào khung cửa.

Nàng lạnh lùng nói :

- Mày hãy đi đi . Đi đi.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 20

Một tháng sau ngày Ân Dung ra về , Mẫn Quân nằm dài trên giường , hai bàn tay nắm chặt lại . Ân Dung là bạn thân của nàng , vậy mà nàng lại nói dối Ân Dung về thân phận của Mẫn Khang . Và phải chăng đó là món nợ mà nàng phải trả cho Du Tử Phong ? Nàng mắc nợ Du Tử Phong từ thời con nhỏ , khi mà mọi người gọi nàng là "đứa con hoang" và xa lánh nàng thì cùng lúc anh lại lánh xa mọi người vì nàng . Không có Du Tử Phong không biết nàng có còn tồn tại trong cuộc sống . Mà nàng đã nuốt dòng máu huyết lệ để hứa với cha là phải sống để trả thù cho người , dù phải tìm kiếm kẻ thù đến hết khoảng đời còn lại.

Và giờ đây , nàng đưa mắt nhìn đứa con đang ngon giấc , một bên nó là con gấu nhồi bông đã cũ và bên kia là một con chuột Micky mới của Tinh Huy và Ân dung cho nó . Chính vì lòng kiêu hãnh nàng đã không nói cho họ biết Mẫn Khang là con ruột của Du Tử Phong . Nàng không muốn vạch rõ cho những người thân của nàng thấy nàng đã đau đớn và tủi nhục như thế nào , nàng không muốn họ Ở trên cao , còn nàng quá thấp như một kẻ ăn xin . Đúng vậy , nàng đã thấy sự thương cảm trong ánh mắt của Ân Dung , nhưng nàng cũng không khỏi trách mình khi quá lạnh lùng và xa cách với bạn.

Nàng ngồi dậy , nhìn sững đứa con đang ngủ , nó nằm co chân lên trông nhỏ bé và yếu ớt vô cùng . Nàng ngoảnh mặt đi...

Xung quan căn phòng mờ tối ảm đạm , những bộ áo quần bé nhỏ màu đen xấu xí treo đầy , trông thật thương tâm . Suốt một tháng nay , nàng đã bỏ lỡ tất cả mọi công việc để đan cho con một chiếc áo len mới thay thế cái cũ đã sờn cũ.

Tội nghiệp con nàng , vừa ra đời đã chịu cảnh bất hạnh , một đứa trẻ như thế có tội tình gì ? Phải chăng kẻ có tội là nàng ? Tình yêu của nàng không làm được điều gì tốt đẹp cho con.

Nước mắt nàng nhỏ xuống khuôn mặt trẻ thơ của con . Nàng thì thầm uất

nghe : "Chắc mẹ phải để cho họ mang con đi , không còn cách nào khác , mẹ tin rằng con sẽ được hưởng một cuộc sống sung sướng và hạnh phúc hơn . Và mẹ sẽ mãi mãi nhớ về con . Hãy nhớ : Mẹ yêu con ! Mẹ yêu con vô cùng , Mẫn Khang của mẹ ."

Đối với Mẫn Khang , nàng cảm thấy khấn khít còn hơn là tình mẫu tử , mà đúng hơn là một dòng máu cùng chảy trong huyết quản của cả hai , làm sao nàng có thể sống được trong những năm tháng tới khi không có con bên cạnh ?

Nàng nắm tay đắm vào gối.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 21

Sáng hôm sau , trời trong và lạnh , Mẫn Quân ẵm con ra khỏi nhà . Lá mục bùng bít tiếng chân , những chiếc lá vàng bay lả tả , một con vật gì đó không thấy được , rục rịch trong một bụi cây gần đấy , và nàng chỉ cho con thấy dấu chân của một loài thú ăn đêm.

Đến trạm điện thoại , nàng gọi cho Ân Dung và nói liền :

- Về đề tài chúng ta đã bàn đến , mày sẽ đi ba người trong tuần trăng mật.
- Mày cho Mẫn Khang đi với vợ chồng tao ?
- Phải.

Mẫn Quân đáp và dẫn mạnh ống nói xuống máy.

Ấm Mẫn Khang , nàng chạy về nhà , lao vào trong phòng mình , nàng ôm con chặt quá làm nó kêu lên :

- Đau , mẹ Oi !

Nàng ôm con càng chặt hơn và hôn lên vầng trán thanh khiết , bất chấp đứa bé kháng cự lại . Nàng không bỏ con xuống được . Nàng cần phải ôm con sát vào để bù những ngày giờ sẽ xa cách . Đứa bé bắt đầu khóc , nàng cũng không cầm được nước mắt.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 22

Mẫn Quân giật mình thức giấc vì tiếng khóc trẻ thơ trong cơn ác mộng . Nàng mệt mỏi đưa tay lên dụi mắt , đôi mắt cay xè và nàng có cảm giác nó bị sưng tấy lên vì khóc.

Nàng nhìn ra cửa sổ , mưa vẫn còn rơi , không khí trong căn phòng lạnh và ẩm ướt . Nàng ngồi cầm bức thư đầu tiên Ân Dung gửi cho nàng , mà đầu óc đầy những ý nghĩ về Mẫn Khang.

Hai tháng qua , từ khi Ân Dung và Tinh Huy mang con nàng đi , nàng như một người cụt chân đang tập đi . Nhưng lá thư chiều nay đã khơi dậy vết chưa lành của nàng . Trong thư có đính kèm theo một tấm ảnh chụp Mẫn Khang trong vòng tay của Ân Dung và bên cạnh là Tinh Huy với nụ cười hạnh phúc . Mẫn Khang ngược cặp mắt tròn xoe trịnh trọng lên nhìn cha mẹ nuôi của bé . Tấm ảnh cho thấy tất cả những gì mà Mẫn Khang có được . Con nàng không còn vẻ yếu ớt hay đau ốm bệnh hoạn , đồng thời cũng cho thấy tất cả những gì nàng đã mất mát.

Nàng chột rùng mình , vì bức ảnh đã khơi dậy một kỷ niệm đau lòng.

Nàng ngồi vào bàn viết và bày mảnh giấy trắng ra trước mặt.

"Ân Dung thân !

Tấm ảnh đẹp quá . Mẫn Khang trông khỏe mạnh lắm , chắc là nó đã lên được hai ký ?

Tao còn nhớ những ngày đầu tiên vợ chồng mày đến với bé Mẫn Khang , lúc đó nó chỉ là một đứa trẻ gầy nhom , bệnh hoạn . Dường như có một phép màu cho sự tái sinh và vợ chồng mày chính là phép màu đó.

Sự thật là đời sống của Mẫn Khang phụ thuộc vào hai vợ chồng mày... vĩnh viễn.

Nhưng với một điều kiện . Mày không bao giờ được nói cho Mẫn Khang , hay cho ai biết cha mẹ thật của nó là ai . Mày không bao giờ được nghĩ đến tao như là mẹ của nó.

Kể từ nay , nó là con của vợ chồng mày , nó là một đứa trẻ có một mái ấm

gia đình hạnh phúc như hàng triệu đứa trẻ khác trên thế gian này.

Bạn của mày.

Đình Mẫn Quân ."

Khi nắng vàng rực rỡ của buổi hoàng hôn khuất dần sau đường xanh thẳm của chân trời là lúc Mẫn Quân bắt đầu đối diện với sự cô đơn và trống vắng của ngôi nhà.

Một tuần lễ , sau ngày lá thư gửi đi cho Ân Dung , nàng nhận được sự hồi âm.

Dẫu biết phải đối diện với sự thật , nàng cũng không kiềm chế được cảm xúc . Cầm lá thư trên tay , miệng nàng khô khốc , cả người nàng rịn mồ hôi , thế nhưng nàng vẫn cố nén , để đọc những dòng chữ nhạt nhòa trong nước mắt.

"Mẫn Quân thương nhớ !

Cảm ơn Mẫn Quân ! Cảm ơn vô cùng !

Mày đã tặng vợ chồng tao một món quà cưới quý giá nhất . Một món quà không có gì quý bằng . Vợ chồng tao thương yêu Mẫn Khang lắm . Cả Tinh Huy và tao sẽ không ai nói cha mẹ cháu là ai . Vợ chồng tao long trọng hứa với mày như vậy.

Thương chúc mày thành công trên đường đời . Hẹn một ngày gặp lại thật vui và hạnh phúc.

Bạn thân mãi mãi.

Từ Ân Dung ."

Đây là sự trả lời mà Mẫn Quân đã nghiền răng mất ngủ nhiều đêm vì chờ đợi . Và nàng đã đón nó với nước mắt ràn rụa.

Một lần nữa , nàng cầm tấm ảnh có khuôn mặt ngây thơ của con lên , xé đôi , xé tư rồi đem rải trên nền đất lạnh . Vừa làm xong , nàng lại quỳ xuống , lượm lại các mảnh vừa bị xé nát , lắp ghép chúng lại vào nhau bằng đôi tay run rẩy , rồi cúi xuống ngó trân trối như thể mạng sống của nàng tùy thuộc vào sự nhớ không sót những chi tiết về thân hình và vẻ mặt của Mẫn Khang.

Nàng lẩm bẩm :

- Trời ơi ! Trời ! Mình đã làm gì thế này ?

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 23

Mẫn Quân lặng lẽ ra về, sau một ngày làm việc cực lực tại trang trại, đó là công việc mới của nàng . Từ khi không có con trai bên cạnh, nàng đã tập quen dần với sự thiếu vắng ấy . Nhưng sự sống của nàng chẳng khác nào một sự hiện diện cho có mặt trên cõi đời, nàng như một cái xác không hồn. Không để ý đến khí trời lạnh buốt, hay những ngôi nhà đã đóng cửa về đêm và tối om, mặt mày ảm đạm, nàng dừng lại trước ngôi nhà có vẻ bề ngoài thô lương nhất.

Bỗng một hình ảnh đập vào mắt nàng, khiến nàng sửng sốt . Trên bậc thềm cửa mờ ảo, một người đàn ông cao lớn, tay trái bị băng treo lên đang trân trối nhìn nàng.

Nàng thì thầm:

- Du Tử Phong !

Mắt nàng nhòa đi và nàng không còn nhìn rõ khuôn mặt anh nữa . Với nàng điều này quá đau đớn hay sao.

Điều thuốc đang ngấm trên môi anh rời ra, từ từ lăn trên cổ áo khoác của anh rồi rơi xuống mặt đường.

Đôi môi anh mấp máy, nhưng không thành tiếng, mặt anh nhợt đi và anh như có vẻ bị choáng.

Nàng đứng đó run rẩy chờ anh nói một điều gì đấy.

- Tôi không có ý định làm em sợ, Mẫn Quân . Nhưng vì tôi đã tìm em và chờ em quá lâu.

Nghe lại tiếng nói của Tử Phong, Mẫn Quân thấy mình vẫn còn yêu anh như ngày nào . Từ đêm sinh nhật nghiệt ngã đầy mưa bão, nàng không gặp lại anh . Từ đó đến nay đã hơn ba năm . Trong ba năm đó, nàng đã bị mất mát đến chừng nào không lấy lại được ? Sao bao nhiêu đau đớn, thật là một phép lạ, nàng vẫn có thể yêu anh như vậy, nhưng nàng yêu anh thật sự.

Rồi như có một ngọn lửa bùng lên trong họ, trong một thoáng họ đã ôm chầm lấy nhau . Nàng cảm thấy an toàn và ấm áp vô cùng . Sợ đụng vào

cánh tay đau của anh, nàng buông anh ra và nhích người ra xa.

- Trời ơi ! Tử Phong ! Tôi thật không ngờ.

- Chuyện kể ra thì dài lắm, chúng ta hãy vào nhà đi !

- Nàng xoay chìa khóa trong ổ, đẩy cánh cửa mở ra và nhìn anh tron cánh cổng lơ mờ ở hàng lang.

Anh bước vào phòng và đột nhiên quay lại nhìn nàng . Cánh cửa khép lại sau lưng khiến nàng trở nên bối rối:

- Anh ngồi xuống đi, để tôi pha cho anh một tách trà.

Nàng đặt tách trà xuống bàn và nhận ra anh vẫn chăm chú quan sát nàng.

- Em đã thay đổi nhiều, Mẫn Quân.

Nàng cười buồn:

- Bây giờ tôi đã là một con người trưởng thành rồi, không còn là một cô bé con nữ.

- Nhưng vẫn là Mẫn Quân của ngày nào.

Nỗi đau xót vang lên trong giọng nói của nàng.

- Thôi đừng, Tử Phong . Chúng ta đừng nghĩ đến ngày hôm qua làm gì . Chúng ta coi như quên hết quá khứ và cuộc sống thực tại đang ở trước mắt chúng ta.

- Thật khó mà được như vậy, Mẫn Quân . Quá nhiều thứ đã xảy ra quanh chúng ta.

- Thôi, tôi chẳng muốn đau đầu với quá khứ làm gì.

Nàng như thấy lại trước mắt mình thi hài của hai cha mẹ, khuôn mặt vô tội với những giọt nước mắt của mk . Nàng đưa tay lên bịt mắt.

- Mẫn Quân ! Đừng... đừng...

Anh dịu dàng nói và thấy sự thanh thản trở lại trên nét mặt nàng.

- Tử Phong ! Hãy kể tôi nghe chuyện cánh tay của anh.

- Phải . Bắt đầu từ việc em bỏ ra đi lạng lã và không một lời từ biệt, tôi và Ân Dung rất lo lắng và đã trở về đây tìm em . Nhưng sau vụ tai nạn đó...

- Hai người nghĩ rằng tôi đã chết.

- Mẫn Quân !

- Tôi hiểu mà . Trong hoàn cảnh đó, ai cũng có thể nghi như thế.

- Sau đó tôi nhận được bức điện thư của mẹ tôi với một tin chẳng lành:Cha

tôi bệnh nặng.

- Sức khỏe của cha anh thế nào ?

- Cha tôi đã chết sau khi tôi trở về.

- Tội nghiệp mẹ anh phải chịu một sự mất mát quá lớn.

- Điều đó tất nhiên, khi trong đêm giáng sinh năm đó, bà đã thiếp đi bên những ngọn nến trước di ảnh của cha tôi.

- Tử Phong !

- Phải, điều đó đã xảy ra . Ngôi nhà chìm trong biển lửa . Tôi lao và cứu mẹ, nhưng đã quá muộn, mẹ đã đi theo cha.

- Tôi rất buồn, vì chuyện gia đình của anh, Tử Phong . Tôi xin lỗi đã khơi lại sự việc đau buồn ấy.

Tử Phong nhắm mắt lại như để giấy không cho sự đau khổ hiện lên . Anh nói:

- Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm ở bệnh viện và các bác sĩ đã chuẩn bị cắt bỏ cánh tay của tôi . May thay, cái điều tồi tệ ấy đã không xảy ra, tôi được chuyển đến một đường đường lớn, ở đó họ chữa các trường hợp cần đến chỉnh hình rất hay . Và tôi còn nguyên vẹn như em thấy đó.

Nàng thì thầm:

- Cả hai chúng ta không ai còn nguyên vẹn.

- Phải, không còn nguyên vẹn.

Anh dừng lại châm một điếu thuốc rồi nói:

- Tại sao cuộc sống của em lại ra nông nổi này.

- Tôi là kẻ thừa kế một quá khứ đau thương, bởi vì kẻ thù đã cướp đi của gia đình tôi tất cả.

Em có ý niệm gì kẻ đó là ai không ?

- Không . Nhưng tôi sẽ tìm ra, sẽ lấy lại những gì đã mất, sẽ trả thù, dù có bỏ cả cuộc đời để tìm kiếm . Tôi đã hứa với cha tôi như thế.

- Tôi không biết nói thế nào để an ủi và xoa dịu nỗi đau của em.

- Anh muốn nói gì ?

- Tôi muốn em có một gia tài riêng.

- Tử Phong !

- Hãy để tôi nói hết . Tuy chúng ta không cùng chung cảnh ngộ . Nhưng

thấu hiểu qua nhiều nỗi đau và sự mất mát của nhau . Tôi muốn một phần nào được bù đắp cho em . vì em là người thân duy nhất của tôi, một nửa gia tài tôi hiện có sẽ là của em.

Nàng cố gắng gượng để khỏi há hốc miệng ra . Một nửa gia tài ? Bất cứ ở đâu thì đó cũng là một tài sản lớn . Với tài sản đó nàng có thể tạo một sản nghiệp trên mảnh đất này, có thể lập ra một trung tâm thương mại của riêng nàng như nàng hằng mong ước.

Nhưng dù có một tài sản như vậy, nàng cũng vẫn cô đơn và yếu đuối . Chỉ có Du Tử Phong là tình yêu của nàng, là nơi nương tựa của nàng.

Nàng lạnh lùng đáp:

- Anh nói đúng . Những lời anh nói đã xúc phạm tôi.
- Hồi nhỏ, em đã luôn là một cô bé kiêu hãnh.
- Kiêu hãnh ? Anh không thấy sao ? Tiền đó không phải của tôi.
- Thôi đi . Mẫn Quân ! Em nói như vậy là điên rồi.
- Anh cho tôi tiền là thương hại tôi, phải không nào ?
- Tôi muốn giúp đỡ cho em, vì em là người thân duy nhất.
- Anh không cần phải suy nghĩ như thế Tử Phong ! Cảm ơn anh rất nhiều, anh đã quá tốt với tôi . Nhưng thứ tôi cần chính là tiền mà người ta đã cướp đi của cha mẹ tôi . Tiền đó là máu !

Anh thở dài :

- Hãy xem như điều tôi nói là không phải.

Cả hai im lặng, trong khi anh quan sát căn nhà . Cho đến khi anh kêu lên giọng tắc nghẹn kỳ lạ :

- Cái gì thế này ?

Thì ra, nàng đã để tấm ảnh của nàng và mk trên bệ gỗ, và bây giờ Tử Phong đang cầm ở tay . " Thì ra em đã có gia đình và có con " . Nàng có thể đọc được ý nghĩ của anh . Mặt anh đanh lại . Anh nhận ra ở Mẫn Quân nét gì đó giống nàng chăng ? Hay giống anh ?

- Mẫn Quân cố lấy giọng bình thản nói:
- Con trai của Từ Ân Dung đấy.
- Cô ấy đã lấy chồng ?
- Lấy Giang Tinh Huy . Đúng ra anh là "ông mai", anh đã giúp họ gặp nhau

lần đầu tiên ở căn hộ của tôi.

- Đứa bé là con của họ ?

- Không hẳn thế . Họ đã nhận một đứa bé mồ côi trong cô nhi viện làm con nuôi.

- Tại sao họ phải làm như thế ?

- Đó là một cặp vợ chồng điển hình cho sự tốt bụng.

- Và hạnh phúc ?

- Hẳn thế.

- Họ cưới nhau bao lâu rồi ?

- Độ vài tháng.

- Tuy muộn, nhưng tôi sẽ có quà mừng cho họ.

Giờ thì anh mới nở nụ cười :

- Đứa bé thật dễ thương và đáng yêu làm sao . Em có cảm thấy thế không, Mẫn Quân ? Hay đó chỉ là cảm giác của tôi ?

Nàng thu hết sức lực để mỉm cười và đưa tay lấy lại khung ảnh :

- Vâng, đó là một đứa trẻ tuyệt vời.

Rồi như một sự vô tình, tay anh bật chột cầm lấy tay nàng rồi anh kêu lên:

- Mẫn Quân ! Cườm tay em bị gì thế này ?

Nàng ngó xuống vết sẹo như sợi chỉ đã phai gần như màu da.

- Không bị gì cả.

- em nói dối.

Nàng nhún vai:

- Cứ coi như có một lúc nà đó tôi đã xuống tinh thần.

Thật vậy, nàng đã tự vẫn . Ba ngày sau khi giao Mẫn Khang cho Ân Dung và Tinh Huy, nàng đã cắt cổ tay bằng lưỡi dao lam.

- Em đã chịu đựng quá nhiều . - Anh dịu dàng nói và ôm nàng vào lòng.

Nàng tựa má vào vai anh, mắt đăm đăm nhìn vào cõi xa xăm.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 24

Nàng đưa mắt nhìn dòng nước lấp lánh phản chiếu dưới ánh nắng chiều thoi thóp . Con suối này, nơi mà họ đã nhiều lần đến đây với nhau . Nàng cảm thấy bàn tay anh dịu dàng cầm lấy bàn tay nàng . Nàng quya lại nhìn anh.

- Thôi, Từ Phong . Đúng là đã lâu lắm rồi . Người ta không thể ngược dòng thời gian để quay lại quá khứ được đâu.

- Chuyện gì làm em cay đắng thế . Mẫn Quân ? Em làm cho tôi có cảm giác mình là một kẻ phạm tội ?

Nàng lắc đầu:

- Không, Từ Phong . Đã quá nhiều chuyện xảy ra với tôi, nhưng hết rồi. Anh nắm lấy tay nàng, nhưng nàng cố rút ra.

- Nhưng là chuyện gì vậy ? Em nên nhớ anh vẫn thương em như ngày xưa. Nàng mỉm cười dè dặt:

- Tôi biết . Anh luôn luôn tốt với tôi như tất cả mọi người.

Anh hạ giọng:

- với em thì khác, Mẫn Quân ạ . Luôn luôn khác.

Giọng nàng đầy vẻ giễu cợt:

- Cảm ơn anh . Nhưng giờ đây thì không cần phải nường tựa và ai nữa cả.

Anh khẽ nói:

- Chắc chắn em sẽ không nói như thế khi chúng ta kết hôn . Anh cần có em cho cuộc đời anh, m1.

Một cơn đau tê dại dội lên trong lòng nàng . Nàng nhắm mắt lại để kếp tất cả trở về thực tại.

Anh đau xót nhìn nàng:

- Có chuyện gì vậy, Mẫn Quân ?

Nàng từ từ mở mắt ra, mắt nàng nhòa lệ:

- Không có gì cả.

- Nhưng chắc chắn là có chuyện gì không ổn rồi, tôi cảm thấy như vậy từ

lần đầu tiên gặp em . Hay em khkhông^ng muốn kết hôn với tôi ?

- Tôi tha thứ cho anh đấy . Nhưng anh phải thôi đừng đề nghị như vậy nữa.

Anh lo lắng hỏi:

- Thế vì lý do gì ?

Nàng thì thầm:

- Từ Phong ! Đừng hỏi tôi nữa . Tôi xin anh đừng hỏi tôi nữa.

- Nhưng mà anh yêu em . Anh thật lfong yêu em và muốn mang hạnh phúc đến cho em mãi mãi, điều đó chỉ có thể khi chúng ta cưới nhau.

Những lời nói mà nàng tưởng chừng như sẽ không bao giờ được nghe nữa từ đôi môi của anh . Thế mà giờ đây anh đã nói, anh đã vô tình khơi lại vết thương của lòng nàng . Thế nhưng nàng vẫn yêu anh sau bao nhiêu đau đớn mà nah đã gây ra cho nàng.

- Không, tTừ Phong ! Tôi không muốn điều đó xảy ra.

Nàng quay đi, nhưng bàn tay anh đã đưa ra chộp lấy tay nàng . Thoạt tiên, nàng muốn phản ứng dữ dội, nhưng không hiểu sao, nàng lại đứng trăn mình bất động, cố gắng xua đuổi sự rung động do sự va chạm của anh.

Anh kéo nàng sát vào mình và nói:

- Nếu em lo sợ một chuyện gì thì cứ nói với anh . Bất chấp đó là cái gì, em đã làm hoặc đang làm cái gì . Không có điều gì có thể chia rẽ chúng ta, chỉ càng làm anh yêu em hơn nữa.

Nàng nhìn vào mắt anh, thì thầm hỏi:

- Anh nghĩ thế thật chứ ?

Anh gật đầu:

- Anh nói thật lòng.

Cũng có người nói với tôi như thế một lần rồi . Nhưng đó chỉ là ảo giác, là những điều hoang tưởng của anh ta mà thôi.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 25

Anh đáp lại:

- Anh ta không yêu em bằng anh.

Nàng thờ dài nói tiếp:

- Tôi rất muốn tin điều ấy . Nhưng có thể một ngày nào đó...

- hãy lấy anh đi rồi em sẽ thấy.

- Đừng nghĩ đến chuyện tình yêu giữa chúng ta nữa, Từ Phong ạ.

- em đang cố thuyết phục ai ? Em hay anh ? Nếu là anh, anh sẽ không chịu đâu . Tình yêu không thể vụn tắt đi như vụn tắt một ngọn đèn, dù em muốn thuyết phục anh nghĩ ngược lại.

- Nhưng tôi không yên anh, Từ Phong . Lẽ ra, tôi không cần đợi đến ngày hôm nay để nói với anh điều đó.

- Không . Anh có cảm giác em không lạnh lùng và thờ ơ với anh như trong lòng em đang cảm nhận . Tình cảm em dành cho anh vẫn còn đó, tuy bị che giấu sau một bức tường giận dữ và tự ái bị va chạm . Em có thể phủ nhận, nhưng anh biết em yêu anh, cũng như anh yêu em và cần có em.

Không đợi nàng đáp lại, anh ôm nàng kéo vào vòng tay anh, môi anh đặt lên môi nàng trước khi nàng kịp quay mắt đi . Một nụ hôn nồng nàn và tha thiết . Rồi nàng sững sờ vì thấy một bộ phận trong cơ thể nàng không muốn chấm dứt sự va chạm dịu dàng của hai làn môi . Lòng kiêu hãnh không cho nàng dứt ngang . Cái cảm giác quen thuộc đột ngột trở lại với nàng . Nàng phải cố gắng xua đuổi hình ảnh khi họ yêu nhau trong ký ức.

Nàng nhắm mắt để chống lại những rung động thầm kín và khao khát . Không biết chắc có thể tin cậy vào chính mình được chừng nào.

Rồi lâu sau đó, anh mới nhích người ra xa, nhưng tay vẫn đặt lên vai nàng, để nàng phải nhìn vào mắt anh.

- Em có thể phủ nhận không yêu anh, nhưng những cảm xúc vừa rồi của em, đã cho anh thấy rằng em không hề dành những tình cảm đó cho ai khác ngoài anh, phải không ?

Nàng im lặng trước câu hỏi của anh . Mắt đăm đăm nhìn những áng mây xám xịt đang ùn ùn kéo tới . Trong lòng nàng cũng âm u và quay cuồng như bão tố sắp nổi lên xung quanh nàng . Những năm tháng vừa qua những cảm xúc về anh luôn nung nấu trong lòng nàng . Nàng cốt trợn không cho chúng nổi lên . Những cuộc hẹn ngộ ngày hôm nay đã tháo gỡ ra cho chúng . Cuối cùng, nàng đành thừa nhận một điều mà nàng đã biết từ lâu . Giữa hai người sẽ không bao giờ đoạn tuyệt.

Anh lại ôm nàng vào lòng, tựa cằm lên tóc nàng giọng anh khàn khàn :

- Anh chỉ còn mỗi mình em.

Khoảng khắc ấy có một cái gì đó vừa tuyệt vời, vừa đau đớn làm nàng muốn khóc . Thì ra nỗi đau khổ vô tận vẫn nằm sâu trong tâm hồn nàng, không thể xóa mãi được nữa . Nó sẽ còn ở đó mãi mãi.

Trong căn phòng tối mờ mờ, ánh sáng chỉ là ánh trăng vàng dịu.

Tử Phong nhắc bồng cô vợ bé nhỏ lên giường và nằm xuống bên cạnh, vòng tay vẫn khép chặt quanh tấm thân mềm mại của nàng.

Nàng không còn nghi ngờ gì nữa, nàng rất thật trong vòng tay anh, êm ái đến tuyệt vời. Anh yêu nàng, anh yêu nàng hơn bao giờ hết và anh có cảm tưởng như cả thế giới quay cuồng khi ôm nàng trong vòng tay . Anh tự hứa sẽ không bao giờ rời xa nàng. Và khi nhìn vào đôi mắt rực sáng của nàng, một cảm xúc dâng trào trong tim anh và niềm khao khát mãnh liệt nhấn chìm anh . Chưa bao giờ tuyệt diệu và thiêng liêng đến thế.

Nàng nằm yên lặng trên giường và ngắm nhìn anh, đang trong giấc ngủ. Thứ ánh sáng vàng dịu của trăng thanh lọt vào phòng qua tấm màn để rủ. Một tia sáng không biết lạc lõng từ đâu rơi đúng vào môi anh . Tử Phong như đang mỉm cười. Nàng lại ngã đầu xuống gối và vì sợ làm anh thức giấc nên hầu như không dám thở nữa.

- Anh cứ nghĩ là mơ thấy em, Mẫn Quân.

Nàng ngạc nhiên mở choàng mắt:

- Em tưởng là anh vẫn còn ngủ.

- Anh không ngủ được.

- Vì sao ?

- Có lẽ vì anh quá hạnh phúc.

Anh quàng tay qua người nàng, hơi thở của anh phả nóng lên người nàng.

Nàng đáp khẽ :

- Em cũng hạnh phúc.

Rồi như một vệt lửa nóng, mũi anh lướt trên khuôn mặt nàng.

- Anh muốn có con, Mẫn Quân . Một đứa con trai thật dễ thương của chúng ta.

Anh dịu dàng nói và ngắm nàng. Nàng bắt gặp niềm vui thích trong mắt anh . Nàng chợt muốn kể cho anh nghe chuyện về Mẫn Khang, nhưng nỗi đau còn quá lớn đối với nàng. Nàng tựa má vào lòng ngực ấm áp của anh và không nói gì cả. Anh để ý thấy mấy ngón tay của nàng bóp chặt cánh tay anh, bàn tay nàng nhớp nháp mồ hôi và lạnh ngắt.

Anh nhìn thẳng vào mặt nàng, hỏi nhỏ:

- Mẫn Quân ! Em làm sao vậy ?

Nàng e dè đưa mắt nhìn anh :

- Em đang nghĩ làm thế nào để mang hạnh phúc đến cho con.

Anh vuốt tóc nàng dịu dàng âu yếm :

- Điều đó em có thể làm được, Mẫn Quân ạ . Với tình yêu của chúng ta.

Mẫn Khang là tất cả đối với nàng, và giờ đây nàng càng hiểu thêm Mẫn Khang có ý nghĩa biết dường nào đối với Tử Phong . Làm như có một bàn tay ai đang bóp nát trái tim nàng.

- Tử Phong ! Em...

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 26

Nàng nhìn anh như thể khắc sâu từng chi tiết vào tâm trí. Nàng linh cảm thấy có một chút tuyệt vọng, ở anh hay ở nàng, nàng cũng không biết được. Nhưng khi anh ôm nàng trong vòng tay và cúi xuống hôn nàng thì những cảm giác ấy hoàn toàn tan biến, nàng lại cảm nhận sự trù mẫn và thương yêu của anh.

- Trời vẫn chưa sáng, hãy ngủ lại với anh đi, em yêu.

Cảm động, nàng ngước lên nhìn người đàn ông thích hợp với nàng một cách ấm cúng và hạnh phúc vô cùng.

Nàng nhắm mắt lại để kéo tất cả thương yêu trở về thực tại.

Từ đó trở đi cuộc đời nàng như cô bé lọ lem cổ tích.

Tử Phong xây một ngôi biệt thự trên đỉnh đồi và mở riêng cho nàng một trường mục ở ngân hàng, bỏ vào đó một nửa gia tài như lời anh đã hứa. Anh còn đưa nàng đến những cửa hiệu sang trọng để mua tặng nàng những món nữ trang và quần áo đẹp nhất.

Đêm đến, họ đi dạo dưới ánh trăng và ăn tối bên những ngọn nến.

Ngày lại ngày, nàng sống trong nhung lụa và sự yêu thương của chồng.

Nhưng như mặt trái của chiếc ме đay. Đêm nào nàng cũng thấy ác mộng.

Mặc dầu nàng đã có tất cả.

Chồng nàng.

Bạn bè nàng.

Và sự nghiệp của nàng.

Nhưng tất cả đối với nàng vẫn chưa đủ.

Có một lỗ hổng vô cùng to lớn, đáng lẽ là chỗ của đứa con thương yêu của nàng.

Nàng không thể nào xóa sạch dấu vết về những nụ hôn ngọt ngào thơm sữa của con trên khuôn mặt nàng, về sự va chạm dịu dàng, êm ái của bàn tay mềm mại của con trên da thịt nàng. Thậm chí, đâu đây những lời nói ngọt ngào của con vẫn vang vọng qua tâm trí nàng.

Nàng nhớ thương con và không sao cảm thấy thoải mái với ý nghĩ cuộc đời của nàng là một chuỗi ngày trống trải và quá buồn tẻ như lúc này.

Nàng đậu chiếc xe hơi màu lam xinh đẹp trên con đường đất đỏ gồ ghề, mắt nhìn trùng trùng mái ngói ngả màu rêu dưới ánh trăng vàng dịu.

Nhắm nghiền mắt lại, nàng như còn nghe văng vẳng tiếng khóc oa oa và tiếng gọi "mẹ Oi, mẹ Oi" đầy đau xót.

Từng ngày thành hôn với Tử Phong, nàng đã rời xa ngôi nhà của thời thơ ấu.

Nhưng hôm nay là sinh nhật của Mẫn Khang, nàng không thể không trở về ngôi nhà kỷ niệm.

Trong bữa ăn sáng, Tử Phong đã nói là sẽ đi cùng với nàng.

- Mẫn Quân ! Anh không muốn em đi đâu một mình mà không có anh bên cạnh.

- Anh tốt lắm Tử Phong . Nhưng hãy thay em tiếp khách vào buổi chiều, vì đó là công việc làm ăn của chúng ta.

Nàng đã khéo léo từ chối lời đề nghị của anh . Lẽ tất nhiên, có anh bên cạnh nàng luôn luôn cảm thấy hạnh phúc. Thế nhưng anh quá nguy hiểm. Nàng có thể mở thùng ra thấy chứa đầy quần áo của Mẫn Khang, biết viện cớ gì để che đậy trong khi cầm nước mắt ? Vì lòng khao khát đứa con của nàng không nguôi.

Nàng bước xuống xe và mở cửa vào nhà.

Mọi thứ vẫn nguyên vẹn và bao phủ một lớp bụi mờ. Nàng đến bên hai cái thùng gỗ nhỏ. Một cái chứa kỷ vật của cha mẹ, cái còn lại chứa kỷ vật của Mẫn Khang . Phải mất mấy phút, nàng mới mở được một mặt nắp thùng.

Giờ thì nàng mới hiểu hết giá trị của những hiện vật liên quan đến con nàng. Chiếc áo len sờn chỉ, đôi vớ ngả màu, cái bình bú bé tí, con thú bông bằng vải. Tay nàng run run khi nàng nâng niu kỷ vật và ôm nó vào lòng. Trong phòng có tiếng thốn thức không ai khác hơn là của nàng mà nàng không biết. Toàn thân nàng bủn rủn, nàng tựa người vào một bức vách để không phải ngã quỵ.

Rồi rất cẩn thận nàng cất tất cả vào vị trí cũ, không bỏ sót một thứ nào.

Và đột nhiên nàng cảm thấy muốn coi lại những di vật của cha mẹ, chưa

bao giờ ý nghĩ này thúc giục nàng đến như thế.

Mỗi một di vật đều gợi lên trong lòng nàng một kỷ niệm . Nước mắt nàng nhỏ giọt trên chiếc áo cha đã mặc trước lúc qua đời. Bỗng tay nàng chạm phải một vật khiến tim nàng như ngừng đập.

Một phong thư.

Người nhận thư là cha nàng và người gửi là Từ Kiến Hoa.

Phong bì đã vàng nhưng vẫn được niêm dán kín, chứng tỏ cha nàng không hề hay biết sự hiện diện của lá thư trước khi người qua đời. Tay nàng run bần bật khi bóc bì thư và rút ra một mảnh giấy viết vội . Nàng chậm rãi đọc từng chữ một.

Căn phòng như đọng lại trong tiếng thở hỗn hển của nàng. Đột nhiên đầu nàng nhúc nhúc như búa bổ, những câu hỏi quay cuồng trong đầu óc nàng. Nàng cất lá thư vào chỗ cũ rồi vội vã đứng lên . Nhưng đầu nàng choáng váng và hai mắt mờ đi, nàng đứng không vững trên đôi chân run rẩy rồi loạng choạng té xuống, đầu và chân nàng đập vào chiếc thùng gỗ, đau nhói.

Nàng khập khiễng bước ra bên ngoài, lái xe loạng quạng về đến ngôi biệt thự.

Tử Phong giật mình khi mở cửa và trông thấy nàng. Mặt nàng tái xanh, hơi thở hỗn hển, chiếc váy dài bị rách và bộ quần áo dính đầy máu.

Anh kêu lên :

- Trời ơi ! Có chuyện gì xảy ra ở ngôi nhà đáng nguyên rủa ấy ?

Nàng cố gắng gượng cười :

- Không có gì cả, em chỉ bất cẩn bị ngã.

Anh dìu nàng vào nhà ngồi xuống giường và vuốt tóc nàng :

- Nhưng em bị thương, để anh gọi bác sĩ.

Anh với tay cầm máy điện thoại, nhưng nàng đã cản anh lại.

- Em thật sự không sao cả, chỉ bị thương bên ngoài thôi . Chỉ cần anh ở bên cạnh em.

Anh băng bó vết thương cho nàng và giúp nàng thay áo ngủ :

- Mẫn Quân ! Em hãy nằm yên và nghỉ ngơi cho khỏe.

Anh hôn dịu dàng lên môi nàng và chúc nàng ngủ ngon . Nàng hạnh phúc đón nhận những cử chỉ âu yếm của chồng.

Nàng nhắm mắt lại, nhưng không làm sao ngủ được, hơi thở và mùi thơm da thịt của anh vẫn rất gần.

Nàng suy nghĩ và cảm thấy đau đớn với cảm nhận của mình.

"Ôi, trời ơi ! Cha mẹ ta chỉ có một đứa cháu, lại bị đem cho con gái của kẻ thù."

Từ Ân Dung !

Ta có phải trừng phạt Ân Dung không ? Người bạn thân duy nhất của ta từ xưa đến nay ?

"Phải trả thù !"

Lời trăng trối cuối cùng của cha đã bắt nàng hứa báo thù. Lời hứa ấy ràng buộc nàng suốt đời.

Nàng thiếp đi trong giấc ngủ đầy mộng mi.

Một buổi tối, Ân Dung ngồi trên giá vẽ kê giữa căn phòng nhỏ hẹp với chiếc áo ngủ màu lam mỏng manh, mái tóc vàng nâu để xỏa trên đôi bờ vai rám nắng.

Không gian im lặng, nhưng bên ngoài khung cửa sổ mở rộng có tiếng dế kêu trong bụi cây, tiếng mưa tí tách trên mái ngói, và tiếng côn trùng rả rích xa xa.

Cơn mưa ấy sắp tạnh mà Tinh Huy vẫn chưa về. Anh vừa xin được một chân khuân vác trên bến cảng. Một phần lớn công việc của anh là thể lực, bao giờ anh trở về cũng nồng nặc mùi mồ hôi và bụi bặm . Hình ảnh Giang Tinh Huy hào hoa phong nhã cùng cô tiểu thư quý tộc Từ Ân Dung ngày nào chỉ còn là quá khứ.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 27

Sau khi thành hôn cuộc sống của họ như con thuyền lao vào giông bão. Hai lần sinh con của Ân Dung là hai lần thất bại . Cho đến khi bé Giang Anh Tử ra đời thì hầu như khoản tiền lương ít ỏi của cô và Tinh Huy không đủ trả tiền viện phí. Rõ ràng trong cuộc sống được gì và mất gì đều có cái giá phải trả. Và cái giá họ phải trả sau những lần tai nạn bằng tất cả sự nghiệp của mình.

Ân Dung lắc đầu để xua tan viễn cảnh đen tối, cũng là lúc cô nghe tiếng bước chân vang lên đều đều trên lối đi trải sỏi.

Tinh Huy bước vào với dáng đi mệt mỏi và nụ cười buồn. Anh đến bên Ân Dung khoác tay lên vai và hôn lên tóc cô, một cái hôn có mùi mồ hôi và rượu.

Anh hỏi :

- Em ở nhà thế nào ?
- Có các con bên cạnh và được chăm sóc các con, em rất vui, vui hơn anh làm việc cực khổ một mình. Nhưng Mẫn Khang vẫn không chịu chơi với những đứa trẻ khác và Anh Tử bị Ói sau buổi ăn chiều.

Anh lo lắng hỏi :

- Con có sao không ?
- Em đã cho uống thuốc, không sao cả.

Anh không hỏi han công việc của cô tuy cũng mong mức sống cao hơn nhờ công việc vẽ tranh vào buổi tối của cô . Mỗi khi nhìn những đồng tiền ít ỏi của cả hai, anh lại nhớ đến những năm tháng khốn cùng ngày xưa, khi mà cả nhà anh sống vào gánh hàng rong bé nhỏ của mẹ Dưới mắt anh, không nuôi nổi vợ con là không đủ tư cách là một người đàn ông.

Nỗi buồn đau khiến anh tìm đến rượu để giải sầu. Nhưng say rồi lại tỉnh và đời người say được bao nhiêu lần ?

Đêm về khuya, không khí càng tĩnh lặng, đôi vợ chồng trẻ ngồi im lặng bên nhau nhìn ngắm hai đứa con.

Anh Tử nằm ngửa trên nệm, mái tóc dài như thiên thần. Cô bé mang những vẻ đẹp của Ân Dung và Tinh Huy . Tuy không nói ra, nhưng họ cùng chung một ý nghĩ. Đây mới chính là con của chúng ta.

Mẫn Khang nằm cuộn tròn bên cạnh, cặp lông mày màu nâu nhạt cau lại . Nó có vẻ thủ thế ngay cả trong khi ngủ, nó đã lên ba và thông minh lạ thường, nhưng rất cô độc.

Nỗi thương cảm dâng lên trong lòng Ân Dung, cô cúi xuống hôn lên vầng trán thanh khiết của con, và lần đầu tiên trong đời cô thầm hỏi. Nếu không có Mẫn Khang ngày ấy, cô có lấy Giang Tinh Huy hay không ? Mẫn Khang chính là gạch nối trong cuộc hôn nhân của họ... nhưng nếu đến giờ phút này cô mới thú nhận với Giang Tinh Huy là cô không hề yêu anh thì cô buộc phải nói ra người cô yêu là ai . Cô lắc đầu cố xua đuổi hình ảnh Du Tử Phong ra khỏi tâm trí và tự dặn lòng sau này mỗi khi nghĩ đến anh thì cô xem như đó là một kỷ niệm cần phải lãng quên.

Cô đứng lên tắt bớt một ngọn đèn trước khi đi ngủ, thì nghe có tiếng gõ cửa vang lên . Không kịp suy nghĩ ai đến thăm gia đình cô vào giờ này, cô rón rén băng qua phòng ngủ và vào phòng khách trước khi có tiếng gõ cửa thứ hai.

Cô hỏi khẽ từ bên trong :

- Ai đấy ?

- Ân Dung ! Có phải Ân Dung đó chẳng ?

Một giọng nói như ru vào lòng người, không thể làm được của Đinh Mẫn Quân.

Cô không gặp lại Mẫn Quân cũng không có tin tức gì, từ khi nhận được lá thư gần như một văn bản pháp lý ấy. Lúc đầu cô rất buồn vì nhớ thương bạn . Nhưng rồi nổi trôi vui buồn trong cuộc sống mới, cô hầu như lãng quên người mẹ ruột đầy đau khổ của đứa con nuôi của mình. Giờ đây cô cảm thấy mặc cảm như người có lỗi, đồng thời một cảm giác căng thẳng đáng sợ nổi lên trong lòng cô

Cửa mở, Mẫn Quân hiện ra như một giấc mơ.

Thoạt đầu, Ân Dung như không tin vào mắt mình, cô nhìn trừng trừng vào Mẫn Quân như bước ra từ một thế giới khác.

Mẫn Quân mặc chiếc váy lụa, mái tóc óng mượt xoa ngang vai, trông nàng thật trang nghiêm và kiêu diễm.

Nhưng rồi tiếng nói của Mẫn Quân kéo Ân Dung về thực tại :

- Tao đã vượt hàng ngàn cây số đến thăm mày sau bao nhiêu xa cách. Mày không mời tao vào nhà sao ?

-Ồ ! Không . Chỉ vì tao quá ngờ ngàng, Mẫn Quân vào nhà đi.

Khi ngồi vào ghế và rót trà cho bạn, Ân Dung dè dặt hỏi :

- Mày đến thăm tao à ?

- Có thể nói là vậy. Mày không hoan nghênh ?

- Không phải tao đã nói rồi, tao quá ngờ ngàng.

- Cũng phải thôi.

- Mày đã thay đổi nhiều.

- Mày cũng vậy.

- Chuyện dài lắm.

- Chúng ta sẽ kể sau . Tình Huy đâu ?

- Đã ngủ cùng mấy đứa nhỏ.

- Mấy đứa nhỏ ?

- Mẫn Khang và Anh Tử, con gái tao . Anh em nó có vẻ quyến luyến nhau lắm.

- Mày không nghĩ tao đến đây vì Mẫn Khang chứ ?

- Không phải vì Mẫn Khang chứ ?

- Tao không ngờ mày nói như vậy.

- Mẫn Quân ! Đáng lẽ tao đã viết thư cho mày và kể về Mẫn Khang nhưng...

- Tại sao đáng lẽ phải viết.

- Bởi vì...

- Vì sao ?

- Thì đích thân mày đã viết trong thư, gần như là một lá thư tuyệt giao.

- Và mày đã giữ lời hứa theo khi đó ư ? Ân Dung ! Mẫn Khang vẫn là con của mày. Nhưng không có lý do gì để mày không viết thư cho tao và kể về nó.

Một vài giây im lặng, Ân Dung nói :

- Mà y có muốn vào thăm Mẫn Khang không ?

Giọng của Mẫn Quân lạnh lùng, nhưng đầy đau xót :

- Tao không can hệ gì đến đứa con của mà y.

- Mà y đừng nói với tao như thế.

- Thật mà. Tao không giận mà y.

Ân Dung dựa vào ghế, nhẹ nhõm cả người, cô hỏi :

- Cuộc sống của mà y hiện nay thế nào ?

- Tao đã lấy chồng, Ân Dung à.

- Lấy chồng ? Kể hết cho tao nghe đi.

- Mà y lại phải ngờ ngàng.

- Một cuộc hôn nhân huyền thoại ?

- Một chuyện thần tiên trong đời sống có thật.

Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi . Ân Dung nói :

- Người chồng của mà y có vẻ bí mật.

- Mà y còn nhớ ngày xưa, tao nói chỉ yêu một người.

Ân Dung để tuốt tách trà đang cầm, may không rơi xuống sàn bể tan mà rơi trên đùi cô . Cô vừa lau nước đổ, vừa nói, giọng lạ lùng cố kiềm chế :

- Tại sao mà y có thể nói bao nhiêu chuyện, trong khi lại cố giấu một chuyện hay như thế ? Mà y thành hôn với Du Tử Phong ?

- Vì tao nghĩ rằng sự thú nhận của tao là một chuyện ngu ngốc của đàn bà.

- Sao mà y lại nói như thế ?

- Thật tình, tao rất yêu Du Tử Phong . Có một người chồng như thế thật đáng tự hào. Nhưng giờ đây tao lại thấy muốn làm một việc gì đấy hơn là làm một người vợ.

- Làm mẹ ?

- Phải, tao thèm ở địa vị của mà y.

- Mà y có thể mà ?

- Cả tao và Tử Phong đều muốn có con . Nhưng cho tới nay vẫn không có đứa nào.

- Mẫn Quân...

- Đừng nói gì cả. Tao không phải nói ra những lời đó để nhận lại ở mà y ánh mắt tội nghiệp, hay những lời an ủi.

Mẫn Quân liếc nhìn đồng hồ tay rồi nói tiếp :

- Tao phải về.

- Vội vậy ? Sao không ở lại

Mẫn Quân lắc đầu. Nhưng cả hai đều biết không thể ở lại . Phải. Vì Mẫn Khang, nàng không thể ở lại.

Ra đến cửa, Ân Dung nói :

- Khi nào chúng ta gặp lại ?

- Tao sẽ giữ liên lạc với mày.

Mẫn Quân vừa đi khỏi thì Mẫn Khang hiện ra khung cửa. Chú bé nhìn Ân Dung với ánh mắt long lanh buồn bã:

- Sao mẹ không vào ngủ với con ?

- Mẹ bận tiếp khách.

- Ai thế mẹ ?

- Một người bạn cũ của mẹ.

Một bên chân mày của Mẫn Khang chau lại một cách khác lạ, tựa hồ nó muốn khơi lại trong ký ức non nớt, một quá khứ đã bị lãng quên... Hay đó chỉ là cảm giác của Ân Dung ?

Cô quỳ xuống, hôn lên má nó, giọng âu yếm :

- Hãy vào phòng ngủ đi con . Mẹ sẽ kể tiếp cho con nghe chuyện "Nghìn lẻ một đêm". Con ngoan của mẹ.

Mẫn Khang vùng thoát ra, và đột nhiên nó nói một cách nghiêm trang : - Con chắc người bạn cũ của mẹ cũng rất đẹp, tốt bụng và đáng kính yêu như mẹ.

- Tất nhiên rồi con yêu.

Cô lại ôm Mẫn Khang vào lòng và lặng lẽ khóc... Cô thầm hỏi. Du Tử Phong có thấy chẳng những giọt nước mắt của cô ?

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 28

Mẫn Quân run rẩy bước ra khỏi ngưỡng cửa , nàng ngó mông lung bầu trời tối đen mờ mịt như người lạc mất phương hướng.

Nàng đã chờ đợi quá lâu giây phút để trả thù . Vậy mà tại sao nàng lại xao xuyến ? Hay lại nuôi hy vọng nối lại tình bạn xưa ?

Cũng như nàng đã không tự chủ được bởi tình mẫu tử của chính nàng . Trong thâm tâm nàng tự nhủ phải lãng quên Mẫn Khang đi . Nhưng than ôi ! Thời gian không làm cho mai một , hay giảm bớt tình thương yêu mãnh liệt trong lòng nàng . Nàng vẫn cố tình gọi tên con , dịu dàng , âu yếm... Cho đến lúc này , nàng mới hiểu sự cố gắng của nàng đau đớn biết dường nào , và nàng phải thành thật nhìn nhận , nàng không bao giờ quên Mẫn Khang là con của nàng , không bao giờ.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 29

Bầu trời đầy mây một cách ảm đạm , thành phố về đêm lạnh lùng ánh điện sáng để che đi u ám , tối tăm và buồn thảm của nó.

Tinh Huy ngồi cô đơn và tư lự trong căn phòng , bóng tối mờ ảo quanh chỗ anh ngồi.

Anh nhìn trần trần ly rượu đang cầm nơi tay , đầu óc quay cuồng với những ảo giác... Anh thấy mình là một con cá biển bị mắc câu , và đang bị dây câu kéo lên khỏi mặt nước... Viễn cảnh về một quá khứ đen tối đã tái hiện trong cuộc đời anh một cách đầy ám ảnh... đó là điều anh lo sợ nhất.

Có tiếng động vang lên đâu đây và tiếng động ấy làm anh thoát khỏi cơn hoang tưởng.

- Tinh Huy !

Anh ngồi im lạnh lùng xa cách và cố tránh nhìn vào mắt Ân Dung . Anh hiểu rằng , bất cứ sự cố gắng nào của Ân Dung trong cuộc sống cũng nói lên sự thiếu năng lực của anh , và bây giờ , làm sao anh có thể mở lời nói với cô là anh đã bị mất việc làm và cuộc sống của họ giờ đây sẽ lâm vào cảnh thiếu thốn như hồi anh còn nhỏ.

Thấy anh im lặng , Ân Dung lại lên tiếng :

- Anh đã nói với em là sẽ không uống rượu nữa.
- Đây là ly rượu khó bỏ nhất trong cuộc đời của anh.

Cô nhìn anh lo lắng :

- Có chuyện gì thế , Tinh Huy ?

Anh không trả lời cô , mà chỉ hỏi lại :

- Anh vô dụng lắm , phải không Ân Dung ?
- Không phải.
- Lại còn không phải à ?

Anh chồm lên và trút vào cô cơn phẫn nộ vô cớ :

- Anh không ngại nói cho em biết anh đã mất việc làm , mặc dù anh sẵn sàng chấp nhận một công việc thấp hèn nhất , không đúng với năng lực của

mình . Nhưng chiều nay , anh đã tỏ ra bất bình với cấp trên của anh , anh không chịu được cái kiểu người ta bỏ tiền ra để xem rẻ một con người.

- Em hiểu anh , Tinh Huy.

- Bằng ba chữ "Em hiểu anh" ấy , chúng ta có thể sống được sao ?

Ân Dung không nói gì cả , chỉ đứng lặng nhìn Tinh Huy rót thêm rượu vào ly và uống cạn . Cô không phải là loại người nhu nhược , đối với cô im lặng là cả một sự cố gắng . Nhưng trong tâm trạng hiện nay của Tinh Huy thì cô thừa thông minh để né tránh một cuộc chiến có thể xảy ra giữa họ.

Cô vẫn im lặng cho đến khi nổi bực bội chuyển thành lo lắng :

- Anh say rồi.

Anh không công nhận mối quan tâm của cô , lại xem đó là một lời khiển trách :

- Em không nghĩ tôi vẫn là đàn ông hay sao ?

- Em vẫn tưởng anh không thích uống rượu.

- Tôi không thích . Nhưng giờ đây nói là tất cả những gì tôi cần có.

Anh hớp một ngụm rượu nữa rồi chăm chú nhìn cô . Đôi mắt anh đờ đẫn và không phải hoàn toàn do rượu , cặp tròng đen vẫn long lanh sáng.

Ân Dung ước mong có thể nói rõ với anh rằng thật ngu xuẩn mới uống một thứ mà mình không thích chỉ vì để say . Nhưng việc hợp lý nhất mà cô có thể làm là chuyển câu chuyện sang một hướng khác , cô nhìn anh , dịu dàng nói :

- Tinh Huy , cơm tối em đã dọn lên rồi , anh hãy ăn đi kéo nguội.

- Không cần . Tôi đã quá chán rồi bữa cơm như của một kẻ ăn mày.

Cô nhìn khuôn mặt buồn bã của anh :

- Có lẽ đến nước này , em đành phải liên lạc với Mẫn Quân.

- Để làm gì ? Để nói với cô ấy rằng tôi là một con số không to tướng , phải không ? Hay em muốn làm cho cô ấy hối hận , vì đã giao con cho một người thiếu khả năng như tôi ?

Ân Dung chồm lên , cố gằng giọng :

- Anh im đi.

Trước đó không ai nhắc đến gốc tích của Mẫn Khang bao giờ , trừ khi nói thầm , và chỉ khi vào giường . Mẫn Khang rất tỉnh ngủ , nó có thể xuất hiện

bất cứ lúc nào.

Với một vẻ mặt thiếu nã , Tinh Huy đặt ly rượu xuống bàn , nói với giọng ăn năn :

- Cho anh xin lỗi những gì mình vừa nói . Ân Dung ! Có lẽ em nói đúng . Anh đã say rồi.

- Không . Anh không có lỗi . Chính anh không muốn nói những lời như thế.

- Em có thể liên lạc với Mẫn Quân hay làm bất cứ điều gì em muốn.

- Em chỉ muốn trả lời với Mẫn Quân về công việc làm ăn mà cô cũng đã bàn với em , liên quan đến anh nữa , Tinh Huy ạ.

- Là chuyện gì thế ?

- Mẫn Quân muốn chúng mình làm ăn chung với cô ấy.

- Chúng mình ? Công việc gì ?

- Mẫn Quân đã thành lập một trung thương mại , cô ấy cần một số người tin cậy để phụ giúp công việc quản lý.

- Em tính thế nào ?

- Em chưa quyết định gì , trước khi bàn bạc với anh.

Tinh Huy nhìn vợ , ôn tồn nói :

- Ân Dung ! Anh xin nói thật , anh đã chán quá rồi cuộc sống như thế này . Anh sẵn sàng nhận một thách đố mới để hy vọng thay đổi cuộc đời.

Ân Dung dịu dàng đặt tay lên vai chồng , đầy san sẻ :

- Em cũng hy vọng như thế , Tinh Huy ạ.

Anh nhìn cô , mỉm cười , vẻ lúng túng :

- Đôi khi anh thật ngốc nghếch , phải không em ?

Cô chồm lên hôn mũi anh :

- Để em suy nghĩ mới trả lời được.

Bây giờ em phải hâm nóng lại phần cơm tối cho anh.

- Để anh phụ em một tay , rồi chúng mình cùng ăn . Anh đói bụng đến mức muốn ăn tươi nuốt sống cả em đấy.

Căn phòng như ấm hẳn lên trong tiếng cười hạnh phúc . Lâu lắm rồi mới có được những giây phút vui như thế .

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 30

Buổi đại tiệc khánh thành trung tâm thương mại do Mẫn Quân thành lập là ranh giới giữa cuộc đời thiếu nữ và sự trưởng thành của nàng . Lần này , nàng không đón tiếp người bạn cũ với mỗi thâm tình , mà là để thực hiện mục đích trả thù của nàng . Điều nàng lo sợ nhất là phản ứng của nàng khi phải đối diện với Mẫn Khang.

Dưới ánh sáng của những ngọn đèn ngũ sắc trong khu vườn hoa , của những ngọn đèn chùm ở gian đại sảnh , nàng cố mím cười thật tươi , nhưng trong lòng nàng thì ngổn ngang trăm mối.

Khoác tay Tử Phong , nàng hòa lẫn vào dòng người , ánh sáng và những tiếng cười như bóp nát tim nàng.

Trong vườn như chợt thiếu không khí... Một đôi vợ chồng cùng hai đứa trẻ vừa xuất hiện từ góc tối ở cuối vườn . Thoạt tiên , nàng không chịu nhìn nhận là Mẫn Khang trong số những con người ấy . Không phải vì chú bé đã thay đổi nhiều , nhưng bởi vì những năm tháng vừa qua nàng cứ tưởng tượng là con nàng mỗi khi thấy đứa bé nào có tầm vóc và trang tuổi như thế . Nhưng Mẫn Khang quả đã có thay đổi.

Mẫn Quân cố gắng nhìn đi chỗ khác . Nhưng họ đã trông thấy nàng và khoảng cách được rút ngắn một cách đáng sợ.

Cảm xúc dồn dập trào lên trong người nàng . Tiếng cười nói trong vườn càng lớn , nàng càng trở nên khó chịu . Nàng đứng lại hít vào một hơi dài để ngăn chặn nước mắt đang chực tuôn trào.

Rồi có tiếng của Tinh Huy :

- Chào Tử Phong và Mẫn Quân , lâu lắm rồi mới gặp.

Tử Phong đưa tay và đón lấy Tinh Huy , siết chặt :

- Thật là tuyệt diệu . Mẫn Quân đã nói với tôi , hai bạn đã có con cái rồi.

- Hai cháu . Một trai , một gái.

Mẫn Quân bị kích thích không nói được , chỉ thốt lên một tiếng ậm ừ.

Bấy giờ Ân Dung mới mím cười . Nụ cười của kẻ thù giúp Mẫn Quân trở

về với mục đích , trở về với những dòng huyết lệ xa xưa của mình.

Nàng đáp ngay sau nụ cười của Ân Dung :

- Một gia đình hạnh phúc hoàn toàn , cột sống của quốc gia.

Ân Dung xoa đầu Mẫn Khang :

- Mẫn Khang ! Đây là chú Du Tử Phong và vợ chú , cô Đinh Mẫn Quân , cả hai là bạn của cha và mẹ.

Giọng Mẫn Quân nhẹ như hơi thở :

- Chào Mẫn Khang.

- Chào cô chú.

Đứa bé lều bều một tiếng chào trong miệng và nấp vào sau chân Ân Dung , đưa tay lên nắm lấy bàn tay cô.

Khi Mẫn Khang vừa mở miệng cất tiếng , Mẫn Quân đã có cảm giác như lồng ngực của nàng bị xé toác ra . Ôi ! Đau đớn biết bao khi thấy con ruột của nàng dưới lớp vỏ Giang Mẫn Khang , khi nó chạy trốn nàng để tìm sự che chở của người bạn cũ cũng là kẻ thù truyền kiếp của nàng , nàng cảm thấy đau đớn khôn tả . Một đường nhăn rất mãnh liệt lên vầng trán nàng , khi nàng nhìn con.

- Mẹ cháu đã kể cho cô nghe nhiều chuyện về cháu . Mẫn Khang ! Cháu đáng yêu lắm.

Rồi quay qua đứa bé gái , nàng nói :

- Chào Anh Tử . Tinh Huy ! Đứa bé có đôi mắt giống anh và cái miệng của Ân Dung , nó dễ thương quá . Nào ! Bây giờ chúng ta ngồi vào ghế đi , chúng ta ngồi ngoài vườn cho mát.

Mẫn Khang đột nhiên phản đối :

- Không . Con chỉ muốn tắm hồ bơi thôi.

Ân Dung gắt liền :

- Không . Không được đâu , Mẫn Khang . Con đừng làm rộn lên như thế.

Tiếng quát của Ân Dung là khuôn mặt Mẫn Khang cau lại như sắp khóc , nó khom người lại như một con ốc sên thu mình trong chiếc vỏ nhỏ nhen.

Có một nỗi xao xuyến dấy lên trong lòng Tử Phong.

Nãy giờ , anh vẫn quan sát mọi cử chỉ của Mẫn Khang với một lý do gì đó không lý giải được . Hình như chú bé tên Mẫn Khang này có một cái gì đó

luôn cuốn hút sự chú ý của anh . Anh tiến lên một bước và ngồi xổm trước mặt nó . Nụ cười của anh đủ làm tan biến nỗi u buồn và sự dè dặt trên khuôn mặt nó :

-Ồ ! Ý kiến của cháu thật tuyệt vời , Mẫn Khang . Nước dưới chiếc hồ này ấm áp suốt bốn mùa đấy , chú cháu mình cùng thử nhé.

- Không.

- Nào ! Chúng ta hãy vào phòng thay áo đi.

Đứa bé nhìn Tử Phong một lúc rồi gật đầu . Nó đặt bàn tay nhỏ xíu vào lòng bàn tay ấm áp của Tử Phong đang đưa ra chờ đợi.

Mọi người cùng nhìn theo Tử Phong với Mẫn Khang đi khuất vào căn phòng cạnh hồ . Ân Dung nói :

- Lần đầu tiên đấy , Mẫn Khang chưa bao giờ chịu đi với người lạ.

- Tử Phong có cách làm cho trẻ con ưa.

Mẫn Quân nói và đi về phía chiếc bàn bằng sắc uốn cong , mời mọi người cùng ngồi.

Ân Dung cứ liếc mắt về phía đầu cạp của hồ bơi , ở đó Tử Phong và Mẫn Khang đang cười đùa quây nước . Mỗi lần nhìn thấy Tử Phong , cô lại cảm thấy xao xuyến đi cùng một cảm giác phạm tội . Cô ao ước có thể xếp lại câu chuyện tình lãng mạn thời quá khứ để cùng hợp tác với Mẫn Quân.

Tuy không để lộ cảm xúc , nhưng vẻ suy tư của cô không qua khỏi cặp mắt của Tinh Huy . Anh cười nói :

- Em đừng lo . Tử Phong không để cho con em chết đuối đâu mà sợ . Ân Dung , em nghĩ gì về Tử Phong và Mẫn Khang ?

Họ không cần phải nói nhỏ , vì Mẫn Quân đã di chuyển đến một cái ghế bên kia hồ bơi.

Nàng lim dim đôi mắt quan sát kỹ Mẫn Khang . Không . Nó là Mẫn Khang , Giang Mẫn Khang . Mẫn Khang đang ôm một quả bóng đỏ bơi bập bồm , làm bắn cả nước lên bờ hồ chỗ nàng ngồi . Nàng không né tránh , đây là đứa con trai mà nàng đã không nhìn nhận , không thể nhìn nhận.

Nhìn vẻ mặt buồn buồn của con , nàng vẫn còn cảm giác trống trải như khi trao con cho Ân Dung vào những ngày tháng trước.

- Mẫn Quân !

Nàng giật nảy mình , Ân Dung đứng trước mặt nàng xinh đẹp dưới ánh trăng vàng dịu.

Nàng nói với nụ cười lạnh lẽo :

- Tao có chuyện muốn nói với mày.
- Tao nghe đây.

Mẫn Quân lục lọi trong túi áo lấy ra một phong thư dày cộm . Nàng ngược lên nhìn Ân Dung , ôn tồn nói :

- Cái này của mày.

Đôi mày thanh tú của Ân Dung khẽ đầu lại . Cô nói với giọng dè dặt :

- Là gì vậy ?
- Tiền !
- Tiền ? Tao không hiểu ?
- Ân Dung ! Trước đây tao có nợ của mày một số tiền.

Ân Dung gượng đáp :

- Tao đã quên rồi.
- Nhưng tao thì không cho phép mình được quên , và không thể quên được . Những đồng tiền của mày ngày ấy đã cứu sống mẹ con tao.
- Mày không cần phải trả lại cho tao.
- Tao ghét mắc nợ.
- Mẫn Quân.
- Lúc trước tao đã nói như thế , và bây giờ cũng không tay đổi.

Mẫn Quân đặt chiếc phong bì lên mặt bàn.

- Nhận đi Ân Dung . Đó là sự sòng phẳng và thẳng thắn , không ít cũng không nhiều hơn số tiền mà tao đã nợ mày đâu . Không phải trước lúc cùng làm ăn , chúng ta cần cư xử với nhau như thế hay sao.

Ân Dung không nói thêm gì , lẳng lặng cầm chiếc phong bì cho vào ví.

Mẫn Quân đứng lên , nàng nhìn về phía hồ bơi gọi lớn :

- Tử Phong ! Rượu sâm banh đã hết lạnh rồi.

Tử Phong nhắc bóng Anh Tử ra khỏi hồ bơi , rồi trèo lên bờ . Anh khoác chiếc áo len vào và đi về phía Mẫn Quân và Ân Dung.

Ân Dung tránh nhìn Tử Phong từ khi anh đến , cô nói :

- Để tôi đưa Anh Tử đi thay áo.

Còn Tử Phong thì quàng cánh tay ướt nước sang đôi vai trần của vợ , đón lấy cốc sâm banh nàng trao cho anh . Anh luôn thích thú những giây phút được ở bên cạnh nàng . Nhưng nàng đã nhắc nhở anh :

- Anh không còn nhiều thời gian để chuẩn bị đâu , Tử Phong . Buổi tiệc sắp bắt đầu rồi.

Anh đáp lời nàng bằng một chiếc hôn nhẹ mang hương vị nồng nàn của rượu sâm banh.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 31

Sáng hôm sau , khi thức dậy Mẫn Quân lên cơn sốt , đau nhức , ớn lạnh và nôn mửa , đó là hậu quả của đêm trước nàng bị xúc động mãnh liệt.

Tuy nhiên Tử Phong đoán nàng đã có mang . Anh lo lắng nói :

- Để anh đưa em đến bác sĩ.
- Tử Phong ! Chúng ta thành hôn chưa được bao lâu...
- Nhưng anh rất nôn nóng . Em nghĩ gì về đứa con tương lai của chúng ta, Mẫn Quân ?

Mẫn Quân chưa một lần đến phòng mạch của bác sĩ Cao Tiệp, nhưng nàng biết ông là một bác sĩ giỏi, ông đã nhận nhiều giải thưởng về y khoa và được công nhận là một trong những người đứng đầu về khoa sản.

Sau khi khám cho nàng, ông nói :

- Đối với cô việc có con quan trọng như thế nào, cô Mẫn Quân :
- Đó là hạnh phúc của vợ chồng tôi.
- Tôi không muốn làm cô thất vọng, nhưng tôi nghĩ các bộ phận sinh sản của cô đã bị tổn thương.
- Tôi có cần giải phẫu để sửa chữa lại không ?
- Tôi không tin là giải phẫu sẽ có hiệu quả.
- Nghe dễ sợ quá.
- Các bộ phận sinh sản tuy rất mạnh, cũng là rất dễ bị hư hại.
- Phải chăng ông muốn nói tôi không thể có thai được ?

Về mặt sức khỏe và đau khổ đến tột cùng của Mẫn Quân làm bác sĩ Cao Tiệp đâm ra bối rối .Ông đã từng chứng kiến và thấu hiểu rõ tâm trạng của những phụ nữ vô sinh . Nhưng thật lòng mà nói, bản thân ông chưa bao giờ cảm thấy chịu một áp lực nào như vậy . Ở người phụ nữ trẻ và xinh đẹp tuyệt trần này, có một cái gì đó khiến cho người ta dễ động lòng và muốn san sẻ nỗi đau buồn, ông thậm chí không dám nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh ngấn lệ của nàng . Ông nói khi cuối nhìn vào quyển sổ ghi chép :

- Tôi nghĩ cô nên hẹn ngày tái khám lại.

-Ông trả lời tôi đi . Tôi có thai được hay không ?

-Theo ý tôi là không . Tuy nhiên, khoa học có nhiều tiến bộ.

-Ồ ! Những phép lạ của khoa học.

-Cô Mẫn Quân...

Nhưng nàng không ở lại để nghe ông nói những lời an ủi mà nàng biết chỉ để an ủi nàng .

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 32

-Mẹ Oì ! con không nghỉ được.

-Anh Tú thì thầm và trèo lên giường, rúc đầu vào An Dung làm cô thức giấc . Cô lăn qua, ôm con vào lòng thầm thì âu yếm :

-Ngủ lại đi con, Mẫn Khang . Bây giờ là nửa đêm.

Con có chuyện này hay lắm, muốn nói với mẹ.

-Nói đi con.

-Những ngày nghỉ cuối tuần này, con muốn đến chỗ chú Từ Phong và cô Mẫn Quân chơi . Cô chú ấy sẽ đưa con đi tắm biển.

-Con làm phiền người ta như thế là đủ rồi , Mẫn Khang.

-Nhưng đây là ý kiến của chú Từ Phong kia mà.

-Còn cô Mẫn Quân ?

-Cô ấy dường như không biết dự định hấp dẫn và bất ngờ này của chú Từ Phong.

-Con thì sao, Mẫn Khang ?

-Chú Từ Phong rất dễ thương, con không muốn làm chú ấy buồn . Và lại con rất thích tắm biển, con chưa một lần được tắm biển.

-Không . Lần này tuyệt rồi là không được, Mẫn Khang à.

-Mẹ Oì ! Nhưng cuối tuần này, chú Từ Phong sẽ đến xin phép ba mẹ và đón con.

-Mẹ sẽ có cách trả lời để chú ấy không phải buồn con.

-Nhưng tại sao con lại không được đi hả mẹ ?

-Con đừng hỏi mẹ nữa.

-Con muốn biết.

-Im đi ! Mẹ đã bảo không là không . Con có nghe rõ chưa ?

-Mẹ !

Mẫn Khang òa lên khóc và vùng thoát khỏi tay mẹ . Nó thút thít cho đến khi lịm dần vào giấc ngủ.

Tịnh Huy này giờ vẫn không ngủ, anh quay qua vòng tay ôm vợ vào lòng

và nói khẽ :

-Hãy cho con đi đi, em ạ.

-Nhưng...

-Anh hiểu nỗi lo sợ của em . Nhưng giờ đây chúng ta cùng làm ăn với Mẫn Quân, việc Mẫn Khang thỉnh thoảng gặp lại mẹ ruột của nó là một điều không thể tránh khỏi . Trên thực tế, Anh Tú phụ thuộc vào chúng ta, nhưng vấn đề tình cảm thì phụ thuộc vào sự cảm nhận . Chúng ta không thể ràng buộc sự cảm nhận của con nếu chúng ta thật sự yêu thương nó.

-Anh nên nhớ, Mẫn Khang vô tư và tâm hồn nó còn trong trắng, nhưng Mẫn Quân thì không . Em lo sợ Mẫn Quân thì không . Em lo sợ Mẫn Quân đau khổ khi đối diện với đứa con ruột mình đã mang nặng đẻ đau mà không thể nhìn nhận . Cô ấy không dám nhìn nhận vì Mẫn Khang, vì chúng ta và vì Tử Phong nữa.

-Em đừng lo, Mẫn Khang trong mắt vợ chồng họ dường như có sự tương phản . Tử Phong đối với Mẫn Khang quá tuyệt vời, như tình cha con . Phải, nhìn sự quăn quýt thương yêu của hai người khi ở bên nhau, không ai lại không nghĩ như thế . Có lẽ chúng ta nên mừng vì mối quan hệ tốt đẹp này . Trước kia, Mẫn Khang sống lạnh lùng và khép kín . Nhưng từ khi quen biết với Tử Phong, nó không còn những cá tính không hay ấy nữa . Nó đã mạnh mẽ hơn nhiều . Chúng ta không nên nhào nặn nó nó theo lời lẽ phi lý của chúng ta . Chúng ta biết nó thương Tử Phong, làm sao chúng ta có thể buộc nó không thể ở bên cạnh Tử Phong, những lúc nó cảm thấy thích như thế . Nhưng còn Mẫn Quân, cô bạn thân thiết của em thì lại quá lạnh nhạt với Mẫn Khang, thậm chí cô ấy không buồn để mắt đến nó.

- Không đâu, Tinh Huy . Chỉ vì Mẫn Quân không để lộ ra đấy thôi . Cô ấy đang cố gắng làm một con người khác, một con người không thật với chính mình.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 33

Sương mù còn giăng đầy trên mặt. biển, Tử Phong và Mẫn Khang bỏ giày lại trong chiếc xe thể thao mui trần bóng lộn, và chạy dọc theo bãi cát lạnh buốt chân . Đã có bão ngoài khơi, sóng cao xô vào liên tiếp, đẩy vỏ ốc và rong biển tấp vào bờ . Các đợt sóng ồ ạt đập vào bờ, bọt nước trắng xóa sôi sục, trông rất hiền lành, nhưng thật sự có sức hút kéo người rất đáng sợ . Tử Phong đi bên ngoài Mẫn Khang , hai người cầm tay nhau đi trên cát làm hàng loạt những loài chim biển bay lên tản mát.

Xa xa, một bóng người đứng trong sương mù không nhìn thấy rõ . Ngoài ra, bãi biển như thuộc về hai người.

- Mẫn Khang ! Mẫn Khang !

Mẫn Khang gọi lại:

- Chú ơi! Chú ơi!

Sóng biển ầm vang át cả tiếng gọi . Chạy theo đứa bé, Tử Phong nhìn ra chân trời . Thoạt tiên là không thấy đường ranh giới, giữa biển màu nâu xám và sương mù đồng màu, nhưng rồi anh thấy một đường xanh dương mờ mờ . Không . Một đường tím và sáng hơn.

Anh Tử kéo tay anh:

- Chú ơi! Trông kìa cô Mẫn Quân.

Anh vấp ngón chân cái vào một cây gỗ trôi . Mẫn Quân giờ này ở trong phòng ngủ kia mà . Thế nhưng đáng ngạc nhiên mai đúng là Mẫn Quân . Có lần Mẫn Quân đã nói, nàng thích đi dạo trên bãi biển vào lúc sáng sớm, chỉ có riêng nàng.

Thoạt tiên, phản ứng của Tử Phong là kéo Mẫn Khang lánh đi, nhưng Mẫn Quân đã quay mặt về phía họ, Mẫn Khang chạy lên phía trước để chào Mẫn Quân.

- Chào cô Mẫn Quân.

Mẫn Quân nhoẻn miệng cười và lên tiếng:

- Chào cháu, hai chú cháu ra biển sớm thế ? Biển động thế này, không tắm

được đâu nhé.

Nàng quay qua Tử Phong , thái độ đã thay đổi . Lạnh lùng và trách móc:

- Tử Phong ! Em không hiểu sao, anh lại hành động như thế ?
- Về chuyện gì, Mẫn Quân ?
- Mẫn Khang , tại sao anh lại mang nó đến với chúng ta ?
- Chẳng lẽ đó là nguyên nhân làm em trở nên buồn bã mấy ngày qua ?
- Phải . Em không thích sự hiện diện của nó.
- Tại sao ? Trong khi nó là một đứa trẻ dễ thương và đáng yêu đến thế kia ?
- Em không muốn í thời giờ giải thích với anh . Anh còn không cảm thấy nó quá phiền toái với chúng ta hay sao ?
- Anh thật sự không cảm thấy như thế . Anh thích được ở bên cạnh nó, nó đùa và thương yêu nó như chính một phần không thể tách rời trong cơ thể mình . Điều này, chính anh mới thấy thật sự, không biết phải giải thích với em thế nào.
- Em đang tự hỏi anh là một nhà từ thiện, hay một bậc thánh nhân, sẵn sàng ban phát tình thương cho người khác ?
- Anh cũng đang tự hỏi phải chăng những lời nói vừa rồi là của Đình Mẫn Quân , người vợ mà anh hết lòng thương yêu trân trọng ? Anh không là nhà từ thiện, cũng không phải bậc thánh nhân, nhưng anh là anh không biến mình thành một con người khác như em.

Sự xung khắc giữa họ càng lúc càng căng thẳng, Mẫn Quân run rẩy:

- Con người em thì sao ?
 - Hẹp hòi, ích kỷ, lạnh lùng, và cay đắng ngay cả với một đứa trẻ con.
- Nãy giờ, nàng tránh nhìn thẳng vào mắt anh và nhìn ra xa, bỗng nàng trợn mắt và kêu lên:
- Trời ơi!

Tử Phong quay phắt lại:

Một đợt sóng cao hơn các đợt khác vừa ập lên bờ . Bọt nước cuộn cuộn chung quanh hai chân của Mẫn Khang , nó dang hai tay ra cố giữ thăng bằng nhưng không được và té xuống.

Tử Phong đã lao qua bãi cát ướt, tung áo khoát ra trong khi chạy . Mẫn Quân đâm đầu chạy theo . Nàng thấy sóng đang dâng lên và như một bức

tường cao và tiến vào đằng sau Mẫn Khang . Hai tay nó giơ cao vẫy lia lịa, đầu ngoẹo qua một bên . Nàng tưởng tượng có thể nghe con hét âm lên vì sợ.

Nàng bị cát lún làm chậm bước chân . Tử Phong đã ra giữa đợt sóng và cố tiến tới . Nước tràn vào ngập đến đầu gối anh . Anh khom xuống đứng vững rồi bơi theo nước rút ra . Một đợt sóng cao ngất đang chuẩn bị tiến vào, đây là đợt sóng lớn nhất từ nay giờ . Nó dâng lên như một ngôi nhà thờ, sủi bọt trắng xóa bên trên đầu bãi rất cao . Mẫn Quân đã tới mé nước, nàng phải cố sức giữ thăng bằng vì sóng rút ra cuốn cát dưới chân nàng ra ngoài . Đợt sóng khổng lồ đổ ập vào Mẫn Khang , ngay lúc đó Tử Phong đâm vào giữa khối nước sủi bọt . Cả hai biến mất . Chưa bao giờ nàng cảm thấy hoảng sợ như vậy, kể cả khi nàng đứng trước cái chết khi cơn bão lũ ập đến ngôi làng nhỏ của nàng . Một con chim biển bay vòng trên đầu nàng rồi đâm nhào xuống mặt sóng, nàng tưởng tượng đó là sứ giả của thần chết.

Rồi ở một khoảng cách thật xa chỗ nàng đứng, Tử Phong trôi lên mặt biển . Nước chảy rờn rờn ở thân mình anh, anh ấm Mẫn Khang mềm nhũn như cọng bún . Mẫn Quân cố gắng đi về phía hai người . Tử Phong la lớn, nàng không nghe được, nhưng hiểu ý anh khóat tay chỉ vào đất liền.

Nàng trở lên bờ và chạy dọc theo bãi cát . Tử Phong đã đặt Mẫn Khang nằm trên áo khóat của anh, và sờ vào cột sống của nó . Máu chảy theo nước trên khuôn mặt trắng bệch của nó.

Nó lẩm bẩm:

- Cô ơi! Không phải lỗi của con.
- Tất nhiên là không rồi, con yêu.

Trong một thoáng, Mẫn Khang tưởng như đang sống lại bởi giọng nói dịu dàng ấm áp của người phụ nữ trước mặt . Nó cảm nhận được hơi ấm của nụ hôn trên vầng trán . Nhưng nụ cười của nó tắt dần, và nó không còn biết gì về thế giới xung quanh mình nữa.

- Mẫn Khang !

Nàng kêu lên thất thanh, hai tay vẫn ôm con vào lòng.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 34

Đứng bên trong những bức tường lạnh lẽo của khu bệnh viện, với cái quần Jean nặng trĩu vì nước biển và cát, hai bàn tay trắng bệch vì lạnh, Mẫn Quân run bần bật, cả người nàng bủn rủn . Nàng ngồi phịch xuống ghế và khóc nức nở, khuôn mặt trắng như người đã chết.

Tử Phong trở lại với tách sữa nóng trên tay:

- Mẫn Quân ! Chuyện gì thế ?

Nàng cầm chiếc khăn anh đưa, lau nước mắt và nói:

- Không có gì cả.

- Mẫn Quân ! Anh muốn em thôi đừng lo nữa.

Anh ngồi xuống trước mặt nàng và cầm hai bàn tay lạnh giá của nàng trong tay, anh nhìn trân trối mắt nàng . Nàng nghẹn ngào, đôi môi run rẩy.

- Mẫn Khang trông thật đáng sợ phải không ?

- Em đừng lo, nó can đảm lắm.

Nàng lại quệt nước mắt và bưng tách sữa nóng lên bằng hai bàn tay bụm lại, mong tìm một chút hơi ấm.

- Mẫn Khang bị như thế là vì em . Lẽ ra em không nên ra biển, không nên kiếm chuyện gây gổ với anh.

Tử Phong trùu mến trấn an nàng:

- Em không có lỗi gì cả . Em đâu có mời những đợt sóng lớn vào bờ.

- Nhưng anh sẽ chú ý đến nó, nếu không vì em . Thật ra, anh đã nói đúng . Em lạnh lùng, cay đắng nhỏ nhen và ích kỷ, em...

Tử Phong ngắt lời:

- Không phải, chính anh cố bắt em nhìn nhận những điều đó, trong khi anh biết rằng em không hề như thế.

Một sự thú nhận tự nhiên đã xua tay áng mây mù xung quanh họ, họ đã chia sẻ với nhau quá khứ nỗi đau buồn.

Một bác sĩ trẻ xuất hiện ở cửa phòng chờ đợi:

- Bà Đinh Mẫn Quân !

Anh ta nhìn qua Tử Phong rồi nói tiếp:

- Chúng tôi cần chữ ký của cha mẹ bệnh nhân . Xin ông bà hãy giúp chúng tôi hoàn tất hồ sơ bệnh án.

Tử Phong chạy đến gần anh ta khi cánh cửa khép lại, anh hỏi, giọng căng thẳng:

- Tình trạng Mẫn Khang thế nào bác sĩ ?

Người bác sĩ nói với vẻ lạc quan:

- Không sao cả . Ông bà hãy yên tâm.

- Không sao cả ? Bác sĩ chắc chắn chứ ? - Mẫn Quân tỏ vẻ hồ nghi.

- Bác sĩ trưởng khoa cũng đồng ý với tôi như thế, thưa bà Mẫn Quân.

Tử Phong ôn tồn nói:

- Xin lỗi, vì vợ tôi quá lo lắng.

Người bác sĩ mỉm cười với vẻ cảm thông:

- Tôi hiểu . Thật ra, tôi đã tiếp xúc với nhiều đứa trẻ . Nhưng con trai ông bà quả đáng cho ông bà có thể tự hào, đó là một đứa trẻ có cá tính đặc biệt, can đảm và đáng yêu . Ông bà biết không ? Đôi lúc tôi nghĩ chính sự thương yêu của ông bà đã truyền sự sống sang cho đứa bé.

Nụ cười thoáng nở trên môi Tử Phong . Trông anh có vẻ mệt mỏi, mái tóc dính đầy cát, hai ống quần ướt đầm dính vào hai chân dài và anh đi chân không vì đã để lại giày trên bãi biển . Nhưng anh hoàn toàn thanh thản khi nói với vị bác sĩ:

- Tôi hy vọng được như vậy . Nhưng phải nói công ơn của các bác sĩ mới là đáng kể.

Họ nhìn nhau, cười vui vẻ và vị bác sĩ biến đi khi cánh cửa khép lại . Lúc này Tử Phong mới nói với vợ:

- Họ ngờ chúng ta là cha mẹ của Mẫn Khang.

- Điều đó không có hại, Tử Phong.

- Nhưng chưa liên lạc được với Tinh Huy và Ân Dung, trong khi ở đây người ta cần hoàn tất hồ sơ bệnh án.

- Để em cố gắng thuyết phục họ.

- Điều em cần làm lúc này là nghỉ ngơi cho lại sức, Mẫn Quân ạ.

Giọng anh dịu dàng và âu yếm . Nhưng nàng không muốn ngủ vào lúc này,

thậm chí nàng không dám rời mắt khỏi căn phòng nơi mà người ta đã đưa Mẫn Khang vào đó . Nàng sợ nếu nàng thiếp đi thì nguy hiểm sẽ xảy ra đến với Mẫn Khang mà nàng không biết.

- Điều em cần là anh luôn ở bên cạnh em, Tử Phong ạ.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 35

Tinh Huy châm lửa điều thuốc và chìm đắm trong dòng suy tưởng , việc có được một ngôi nhà xinh đẹp có ý nghĩa với anh biết dường nào . Ngày xưa , phải sống trong căn nhà nhỏ tồi tàn và chịu đựng bao tủ nhục đắng cay , anh đã thề rằng vợ và con cái của anh sẽ không phải chịu cái cảnh như anh trong thời niên thiếu . Những người thân của anh phải được sống ở một nơi đúng điệu và có tất cả những cái đúng đắn . Anh không muốn họ phải khó nhọc để mua chuộc cảm tình của người khác chỉ vì nghèo . Phải chăng tất cả những điều đó chỉ là mơ ước...

Mẫn Quân ngồi đối diện , dịu dàng lên tiếng :

- Tôi không muốn xen vào chuyện riêng của người khác , Tinh Huy ạ . Nhưng vì chúng ta là bạn nên tôi muốn đóng góp một ý kiến nhỏ . Nếu anh đồng ý mua ngôi biệt thự ấy thì đó là một việc làm hoàn toàn đúng đắn . Tôi đồng ý với anh , ngôi nhà rất tuyệt hảo đối với bạn trẻ.
- Nhưng giá cả của nó vượt quá khả năng của chúng tôi.
- Nếu đó là vấn đề thì tôi sẵn sàng giúp đỡ , tôi sẽ cho hai bạn mượn tiền.

Tinh Huy hân hoan :

- Mẫn Quân ! Cô thật tử tế.
 - Không có gì phải cảm ơn . Thật ra , luật sư cố vấn cho tôi có bảo rằng , đó chỉ là một cách đầu tư chắc chắn . Hai bạn sẽ trả nợ cho tôi trong năm năm bằng một phần mười số lương hằng tháng của hai bạn.
 - Gia đình tôi mãi mãi biết ơn sự giúp đỡ của cô , cô Mẫn Quân ạ.
- Mẫn Quân không dám nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành của người đối diện . Và thực hiện tiếp theo một bước kế hoạch trả thù của nàng.
- Tinh Huy ! Bây giờ tôi muốn giới thiệu anh với một đồng nghiệp mới , người này sẽ cùng làm việc với anh trong khoảng thời gian tới.

Mẫn Quân cho gọi cô gái tên La Diệp Vinh vào văn phòng của nàng.

Cô gái có vóc dáng tuyệt vời như một người mẫu . Mái tóc hạt dẻ và khuôn mặt thanh tú , đặc biệt là đôi mắt long lanh luôn ánh lên những tia tình

tử . Cô gái đang mỉm cười với anh , môi mọng đỏ như hai cánh hồng hé mở trong một buổi sáng ban man đầy tiếng chim và nắng ấm... Anh cảm thấy cả người nóng bừng như vừa uống cạn một cốc sâm banh , cái cảm giác rạo rực lạ lùng tưởng đã chìm vào quên lãng.

Một nụ cười chế giễu thâm kín trên đôi môi Mẫn Quân.

Nàng nhẹ nhàng rời khỏi ghế :

- Tôi nghĩ , tốt hơn hết , hai bạn hãy tự giới thiệu và làm quen với nhau . Tôi hy vọng sau này , hai người sẽ trở thành đồng nghiệp tốt , còn bây giờ tôi có việc phải đi ra ngoài . Xin chúc mừng mối quan hệ và sự hợp tác của chúng ta.

Ra đến bên ngoài nụ cười trên môi Mẫn Quân vụt tan biến.

Nàng nhớ lại những giây phút vừa tiếp chuyện với Tinh Huy , chồng của người bạn thân thiết cũ và cũng là kẻ thù cả đời của nàng.

Nàng cũng biết lần này không phải vì mục đích xã giao , mà để thực thi kế hoạch hoạch mà nàng đã vạch ra . Trong đầu nàng đã thoáng có ý nghĩ quyến rũ Tinh Huy , vì có một lúc nào đó trong quá khứ anh ta đã si mê nàng . Nhưng nàng đã xua đuổi ý nghĩ ấy , đó không chỉ là một sai lầm nguy hại mà còn là một tội lỗi đối với Du Tử Phong . Nàng cần anh . Nàng yêu anh.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 36

Một buổi tối , Ân Dung ngồi trong caun phòng nhỏ cạnh hành lang trước nhà , trước mặt cô là những hóa đơn chi tiêu hằng tháng . Hóa đơn thực phẩm , hóa đơn điện , hóa đơn đồ gia dụng cô còn trả tiền cho người giúp việc vừa nấu ăn , vừa trông coi hai đứa nhỏ , và hóa đơn trả góp chiếc xe hơi đời mới của Tinh Huy , cùng những hóa đơn cho công việc giao tiếp của anh , họ còn phải mất mười phần trăm số lương hằng tháng để trả tiền nhà... khoản chi tiêu hiện nay của họ quá lớn.

Những con số xoay cô đến chóng mặt , nhưng cô tự nhủ . Không nên trách Tinh Huy . Nếu bỏ qua việc tiêu xài không ngừng được của anh thì anh là một người cha tốt , một người chồng tuyệt vời.

Từ ngày làm việc cho Mẫn Quân , vợ chồng cô ít có dịp gặp nhau . Mỗi khi về đến nhà là cô mệt lả người và ngủ sớm . Còn anh thường về trễ sau bữa ăn tối , vì công việc ở một bộ phận khác . Những lúc như thế , anh không đánh thức cô dậy , mà chỉ đứng lặng nhìn cô . Chuyện ân ái trong quan hệ vợ chồng cũng trở nên nhạt nhẽo và dè dặt.

Lúc đó cô đã nghĩ , anh thật là ý tứ . Nhưng bây giờ cô cảm thấy hình như anh đã xa lánh cô thêm , trong cái vỏ một người chồng biết nghĩ đến sức khỏe của vợ . Cô thấy thiếu thân hình to lớn , ấm áp của anh bên cạnh và những cuộc nói chuyện đêm khuya với anh.

Từ u buồn , cô xoay qua khổ tâm và lo lắng.

Phải chăng Tinh Huy đã thay đổi ?

Cô không thể ngủ được nếu đêm nay cô không gặp Tinh Huy để làm sáng tỏ những gút mắc trong lòng cô . Cô ước ao có thể xua tan áng mây mờ đang bao phủ hạnh phúc của cô.

Khi cô bước ra bên ngoài thì trời đang mưa phùn lạnh buốt , cô kéo lại áo khoác ngoài lên và lặng lẽ bước . Đường phố vắng hoe và nhiều ô cửa đây đó đã tắt đèn , bóng tối ảm đạm bao phủ lên trời đêm thành phố.

Cô chậm bước qua từng con phố và cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà

bằng đá hoa uy nghi và kiên cố , cô ngược mắt nhìn lên văn phòng của Mẫn Quân , đèn vẫn còn thắp sáng qua các tấm màn cửa mong manh.

Cô định bước vào , nhưng bây giờ cô phân vân tự hỏi . Cô sắp làm gì đây ? Buộc tội Giang Tinh Huy phản bội cô ư ?

Ngay lúc đó , có bóng người xuất hiện khiến Ân Dung vội lùi vào trong bóng tối của cửa hiệu bên vỉa hè . Giang Tinh Huy bước ra từ tòa nhà cùng một cô gái xinh đẹp và cực kỳ quyến rũ , mà Ân Dung biết tên cô ta là La Diệp Vinh . Tay trái Tinh Huy quàng qua cổ cô ta . Diệp Vinh ghé sát vào tay anh nói nhỏ gì đó . Anh mỉm cười và bàn tay anh vuốt lên đôi má cô ta và đặt nụ hôn vào đấy.

Không cần phải là một chuyên viên về giao tế để thấy được cặp nhân tình ấy đang đi tìm một thiên đường hạnh phúc...

Sau khi hai chiếc bóng quyến lấy nhau đi khuất dần ở góc phố , Ân Dung đứng đấy run rẩy , cho đến khi một gã đàn ông say rượu bước qua buông lời sàm sỡ.

Cô vội phóng ra ngoài trời đang mưa như ma đuổi , vừa chạy , cô vừa khóc nức nở . Không ai nghe thấy cô khóc cả... mây đen vẫn vũ đầy trời.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 37

- Ân Dung ! Anh có món quà này tặng em.

Anh say đắm nói , và cài lên tóc cô một chiếc trâm hoa hồng nạm ngọc lấp lánh . Như thường lệ... món quà của anh thật đẹp , nhưng giờ đây nó không còn một ý nghĩa gì đối với Ân Dung.

Anh mỉm cười rất trù mến và hôn lên môi cô , nụ hôn thoảng mùi sâm banh và phấn hoa của cuộc tình vụng trộm . Cô vẫn lặng thinh không nói.

Những lần đan dúi với La Diệp Vinh là tăng thêm tình thương gia đình của anh . Anh lý luận như thế , và làm tăng thêm khả năng làm chồng và làm cha của anh.

Hai đứa bé đã vào giường , nhưng chưa ngủ . Anh nấn ná bên cạnh vợ một lúc rồi trở vào với chúng . Anh xoa tóc Mặc Khang và hôn Anh Tử thật lâu. Khi anh trở vào phòng Ân Dung , cô vẫn ngồi bất động , đầu cúi gằm , cây trâm nạm ngọc không còn trên tóc , mà nằm lẩn trên nền nhà.

Anh bực tức nói :

- Nếu em không thích , cũng không nên làm thế . Nhưng thôi , đã khuya rồi , chúng ta ngủ thôi.

Cô ngẩng đầu lên và nhìn chồng chọc vào anh như thể anh đang nói một thứ ngôn ngữ xa lạ nào đó . Anh nhớ trước đây cô hồng hào rực rỡ , nhưng bây giờ cô trắng bệch như thoa bột.

Anh bước đến tủ lạnh , lấy ra một quả táo và cắn một miếng.

Cuối cùng , Ân Dung lạnh lùng lên tiếng :

- Tôi đã suy nghĩ nhiều về việc này , có lẽ chúng ta nên ly dị.

Quả táo rơi khỏi tay anh , anh cảm thấy mặt nóng bừng và tự nhủ . Thật là vô lý , nếu cho rằng anh có tội . Có thể anh đào hoa đôi chút , nhưng anh không để ràng buộc với ai , và càng làm cho cuộc hôn nhân của anh càng vững chắc hơn là đăng khác . (Trời, càng yêu vợ thì càng ngoại tình ???!
Nếu ổng ghét vợ thì sao, chung thủy hả?)

Cô nói thêm , thái độ lạnh lùng vẫn không thay đổi :

- Tôi không trách anh.

Anh hét lên :

- Ly dị ? Trách tôi ? Chuyện quái quỷ gì vậy ?

Cô liếc lên trần nhà , về phía lầu trên , ở đó có hai đứa trẻ đang ngủ , cô lại im lặng.

Nhưng anh giận dữ hét lên :

- Tôi đi làm mệt chết xác cả ngày về nhà để nghe câu chuyện khó hiểu này . Em làm ơn nói rõ cho tôi nghe , chuyện gì thế ?

- Chúng ta không còn như trước nữa.

- Có người đàn ông nào khác ?

Ân Dung bình thản đáp :

- Phải.

Anh cảm thấy đầu óc quay cuồng , một cơn đau nhói lên trong tim . Anh trở mắt nhìn cô , và lần này là một câu khẳng định chứ không phải một câu hỏi :

- Đã có một người đàn ông khác ? Tôi không ngờ em có thể tình bơ nói với tôi điều đó , và tôi thật sự không ngờ cô vợ dễ thương thánh thiện , trinh tiết của tôi lại phải lòng người đàn ông khác.

- Có những điều chúng ta thật sự không ngờ , cho đến khi quá muộn.

- Vậy thì còn gì nữa , hãy nói toạc ra đi.

- Tôi ghét sự giả dối.

- Đúng , tôi cũng thế.

- Cho nên chúng ta không thể tiếp tục cuộc sống vợ chồng , tôi nghĩ anh cũng đồng ý với giải pháp ly dị.

- Ly dị ? Câm miệng lại.

Ân Dung nghĩ là sau mấy tiếng đó , anh phải có những hành động kế tiếp như xốc cô đứng dậy , tát cho cô mất cái , rồi đâm đá hay rút thắt lưng quất cho cô một trận . Nhưng anh không làm thế và mãi mãi không bao giờ như thế . Anh ôm đầu chạy ra xe và lái đi trong màn mưa mờ đục.

Đêm tĩnh lặng và bình yên.

Tĩnh Huy chờ cho cảm xúc lắng lại , anh mới quay về nhà . Tới hành lang , anh thấy đèn trong phòng chiếu sáng , anh hơi chột dạ... rồi nhẹ bước vào

phòng . Thấy Ân Dung vẫn ngồi bất động , anh muốn ôm cô vào lòng , nhưng anh không thể , khi cô vẫn còn giận anh.

Anh lặng lẽ đến gần và ngồi xuống bên cạnh cô , anh nói với vẻ hối hận :

- Tặng em đây.

Anh trao cho cô đóa hoa hồng nhung tươi thắm.

- Cám ơn.

Cô cầm hoa và nói , mắt vẫn không nhìn anh.

Nhưng anh đã nâng cằm cô lên , buộc cô phải nhìn vào mắt anh :

- Chuyện người đàn ông khác ấy là không có thật , phải không ?

Cô gật đầu , vì nếu cô nói dối , ánh mắt cô sẽ phản lại cô ngay.

Cuống hòng anh như nghẹn lại vì xúc động :

- Vậy thì tại sao em nói ra việc ly dị làm gì ?

- Vì chính anh có người đàn bà khác.

- Không.

- Tinh Huy ! Chúng ta đừng mất công tranh cãi nữa . Em đã biết anh có người đàn bà khác.

- Em suy diễn rồi.

- Tối này , em đã thấy hai người đi với nhau.

- Với La Diệp Vinh ?

- Phải.

- Chuyện đó không nghĩa gì cả.

- Phải chăng em không có quyền buộc tội anh ?

Anh cúi đầu , mặt úp vào hai lòng bàn tay , thốn thức :

- Anh chỉ có em và các con , đó là tình yêu thật sự của anh , là cuộc đời của anh.

Và khi anh ngẩng lên , Ân Dung nhìn thấy những giọt nước mắt . Cô quên mất sự tổn thương mà anh đã gây ra cho cô , rồi như một đứa trẻ , cô nép vào vòng tay anh và cảm nhận được vị mặn của nước mắt anh trên môi cô.

Một ngọn gió ấm từ ngoài vườn thổi vào , mang hương thơm của các loài hoa .

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 38

Ân Dung kéo sát chiếc áo khoác ngoài để chống lại cái rét đang bị đánh tan bởi những tia nắng rực rỡ của ánh mặt trời . Ánh mắt cô không còn vẻ hồn nhiên và vui tươi nữa , mà chỉ đọng lại sự u buồn và xa vắng.

Đêm qua là giáng sinh , cô không biết phải mua quà gì cho các con khi trở về nhà.

Cô đứng tần ngần hồi lâu trước gian hàng đồ chơi trẻ con sang trọng . Toàn những thứ xinh đẹp , cô chọn một vài món mà cô biết chắc Mẫn Khang và Anh Tử sẽ nhảy cẫng lên , reo vui vì thích thú . Nhưng tự dặn lòng không được hoang phí khi cuộc sống còn quá khó khăn , cô tiếc nuối đặt những món đồ chơi vào vị trí cũ.

Khi cô rời khỏi cửa hiệu thì gió thổi lồng lộng , sấm chớp nổ rền và cơn mưa ào xuống như trút nước , cuống cuồng cô chạy tìm một chỗ trú chân.

Trong căn nhà vách lá , tối om và ẩm ướt , Ân Dung cảm thấy cô đơn và buồn bã hơn bao giờ hết , những lúc như thế này luôn gợi lại trong cô những kỷ niệm mà cô luôn cố lãng quên.

- Ở đây gió lùa lạnh lắm , cô có cần thêm áo ấm ?

Cô quay phắt lại.

Tử Phong đang đứng ngay sau cô . Anh mặc quần Jean bạc màu , áo sơ mi sọc , cả người anh sũng nước.

- Anh làm gì ở đây ?

- Trú mưa.

- Nếu anh đã đến đây thì buộc lòng tôi phải đi.

Anh mỉm cười và đưa một chiếc hộp lớn bọc giấy nhãn hiệu của tiệm bán đồ chơi "Babi" về phía cô.

- Tặng cô đấy , đó là nhữn thứ cô định mua rồi lại thôi.

Trong lúc anh nói , cô chợt hiểu ra rằng anh đã đi theo cô đến đây.

- Anh theo dõi tôi ?

- Tôi cần nói chuyện với cô.

- Tôi nghĩ ngoài công việc ra , chúng ta không có gì phải nói với nhau cả.
Cô vừa quay lưng thì anh đã xoay người cô lại , đối mặt với anh . Trong tiếng mưa rền rền , cô nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh sâu thẳm của anh và nghe anh hỏi :

- Cô làm sao thế ?

- Tôi phải về nhà ?

- Cô muốn đi thật ư ?

Đầu óc cô đầy những lý co để trả lời : "phải" , cuộc hôn nhân của cô , tình bạn với Mẫn Quân , tất cả những đức tính mà mẹ cô đã dạy cho cô , nhưng cô chỉ nhìn xuống nền đất lạnh và lắc đầu.

Anh hỏi :

- Cô sẽ ở lại ?

Cô bỗng mỉm cười với anh và nói :

- Chắc là trí óc tôi không được bình thường.

- Cô hãy nghe cơn mưa , có lẽ chúng ta bị kẹt ở đây . Tôi sẽ khỏi phải nghĩ ra một cái cớ gì để trở về nhà.

Ân Dung nhìn anh :

- Chuyện gì xảy ra với anh , Tử Phong ?

Trong căn nhà vách lá tối om , nhưng cô thấy được khuôn mặt anh đối sắc , hình như cứng cõi hơn.

- Tôi oán giận cô ấy.

- Mẫn Quân ? - Tử ngạc nhiên , cô đâm ra sững sốt - Tôi thật sự không biết tình cảm anh dành cho Mẫn Quân như thế nào . Nhưng xưa nay quan hệ giữa hai người vẫn êm đẹp và hạnh phúc kia mà ? Và Mẫn Quân yêu anh , cô ấy luôn luôn vậy . Tử Phong . Luôn luôn.

- Cô nói như một cố vấn về hôn nhân.

- Nhưng điều đó đúng.

- Không.

- Mẫn Quân xưa nay vẫn là một con người phức tạp , khác người.

- Tôi hiểu , vì cô ấy đã chịu đựng quá nhiều đau khổ . Nhưng không phải vì thế mà cô ấy trở nên một con người lệch lạc trong tâm hồn . Môi anh mím lại , giọng nói nhỏ nhưng đầy giận dữ :

- Mẫn Quân không thể có thai.

Ân Dung cãi lại :

- Không thể nào.

- Không , cô ấy là một con người nói dối không tự ngăn mình được . Cô ấy nói dối tôi việc không thể có con...

Anh đưa một bàn tay ra ngoài mưa , giọng lạc đi như nói với chính mình :

- Nếu như cô biết tôi mong mỏi có một đứa con như thế nào . Cứ mỗi lần nghĩ đến một mầm sống bé nhỏ với tiếng gọi "cha ời" , lòng tôi cảm thấy rung động tột cùng . Sự chờ đợi mà Mẫn Quân đã gieo vào lòng tôi , không làm tôi tuyệt vọng . Tôi đã tự trách mình , có thể tôi có vấn đề . Tôi tìm đến một bác sĩ , vị này trước đây đã khám bệnh cho Mẫn Quân , tên ông ta là Cao Tiệp , và ông ta đã cho tôi biết một sự thật quá đau lòng . Thì ra vấn đề không phải là ở tôi , mà ở Mẫn Quân . Tôi khó lòng chấp nhận sự thật này .
Mấy ngày nay , tôi sống như kẻ mất hồn . Tôi tự hỏi phải chăng tôi phải sống bất hạnh như vậy cho đến hết đời ?

Một cơn gió thổi , hắt nước mưa vào căn chòi nhỏ , Ân Dung vẫn ngồi im lìm , không né tránh . Nếu cô nhúc nhích , cô sẽ vọt miệng nói ra , rằng Mẫn Quân không phải là không thể có con , rằng Mẫn Khang là con của cô ấy , và nếu cô nói ra điều đó , điều mà không thể nói thì cô sẽ thất hứa với Mẫn Quân.

Tử Phong chậm rãi quay lại đối diện với cô , anh ôn tồn nói :

- Tôi không định nói với cô tất cả những chuyện đó.

- Tôi biết . Anh nói anh oán giận Mẫn Quân , nhưng thật ra , anh vẫn dành cho cô ấy những gì thân thương nhất . Chính anh đã không kiềm chế được sự đau đớn của mình , mỗi khi gọi tên cô ấy.

Cô ngược mắt lên nhìn ngay mắt anh và cô cảm tưởng anh cũng thấu hiểu nỗi lòng của cô.

Anh dịu dàng nói :

- Cô đã khác hẳn so với ngày xưa.

Cô thở dài , vuốt tóc ra sau :

- Thỉnh thoảng tôi bỏ lại đằng sau con người đó.

- Cô có hạnh phúc không , Ân Dung ?

Cô cảm thấy muốn thành thật với anh , như những tâm sự chân thành mà anh vừa kể với cô . Một tia chớp lóe lên cho thấy cô đang mím chặt môi.

- Tôi cũng như anh . Nhưng thay đổi được gì ? Không thể thay đổi . Tôi còn có các con , chúng yêu Tinh Huy và anh ấy yêu chúng . Tôi có sự ràng buộc mà không thể tự nhiên gạt bỏ tất cả.

Họ im lặng nhìn nhau.

Cảm thấy có tội , hối hận , đạo lý , con cái , sự đàng hoàng , sự ngu ngốc... muốn gọi là gì cũng được . Những cái đó phối hợp với nhau , buộc chặt mỗi người vào một cuộc hôn nhân không có tình yêu , không có may mắn... Còn giông đã tạnh.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 39

- Mẫn Quân ! Hãy hứa với cha một điều , có được không ?
- Vâng , con xin hứa bất cứ điều gì.
- Cha muốn kẻ thù đã làm tan nát gia đình ta phải chịu đau đớn như cha đang phải chịu.
- Cha ơi ! Con còn sống ngày nào thì kẻ hại cha phải nếm mùi đau khổ và cả gia đình của hăn nữa , cũng phải đau khổ như gia đình này . Con xin hứa với cha như thế.

Mẫn Quân đi mãi về phía bóng tối mờ mịt . Có tiếng nói vang lên nói cho nàng hay đi nữa là sai lầm , nhưng nàng không muốn quay ngược lại để lần trốn . "Con xin hứa với cha" . Nàng nghe tiếng nói của chính mình với lời thề tâm huyết.

Rồi nàng thấy mình đi trên một thứ gì nhầy nhụa , tanh lạnh và rờn rợn người . Tim nàng đập thình thịch và khó thở . Nàng ngó sững vào bóng đêm đen hun hút và thấy những thân người...

Nàng thét lên , tiếng thét kinh hoàng , và nàng choàng tỉnh giấc.

- Mẫn Quân !

Tử Phong đỡ vai nàng , giọng anh đầy lo lắng :

- Em gặp ác mộng hả ?

Sự khiếp hãi dịu bớt dần :

- Em nằm mơ thấy lại hồi đó... cái chết của cha mẹ em... Thật khủng khiếp.
- Không sao . Đã có anh đây , em hãy an lòng.
- Em không bao giờ được an lòng . Không bao giờ . Không bao giờ . Tử Phong ! Xin anh đừng rời xa em.

Tử Phong ôm nàng vào lòng , vuốt tóc nàng . Nàng vẫn khóc nức nở . Anh nằm xuống bên cạnh nàng và kéo chăn đắp cả anh.

Cho đến khi sự khiếp sợ qua đi , nàng mới thấy khuôn mặt anh lộ vẻ có tội và buồn rầu . Nàng không hiểu được đích xác là vì sao . Tuy anh vẫn đối xử như một người chồng tuyệt hảo , nhưng những ý nghĩ trong đầu anh vẫn là

bí ẩn đối với nàng.

Bỗng một ý nghĩ bùng lên trong tâm trí làm nàng run rẩy . Anh đang dang dúi với ai ? Một người đàn bà có thật , hay trong tưởng tượng khiến nàng lo sợ.

Tử Phong muốn có con , nhưng ta thì không thể . Nếu như anh ấy biết được sự thật và bỏ rơi ta . Lúc đó , cuộc sống này có khác gì địa ngục trần gian . Chồng ta đã trở nên xa vắng , cha mẹ ta đã chết , con ta đã thuộc về Ân Dung , con gái của kẻ thù truyền kiếp của gia đình ta.

Cơn ác mộng đã làm một lời nhắc nhở . Hồn cha mẹ nàng ở một vùng u ám ma quái nào đó đang chờ đợi nàng báo thù đúng mức cho họ.

Trong vòng tay ấm áp dịu êm của anh nàng dần vào giấc ngủ . Trong cơn mơ màng , nàng đắm ra nhưng thưở hai cô bạn còn là thiếu nữ , chưa biết lừa dối và cùng chơi chung một món đồ chơi yêu thích.

Nàng thầm nghĩ : Phải chăng ta quá độc ác ?

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 40

- Chào bà chủ . Có thể hoãn cuộc nói chuyện này sau bữa ăn trưa được không ? Tôi có một số công việc quan trọng cần làm và...

Mẫn Quân cắt ngang :

- Không có công việc nào quan trọng hơn những lời tôi sắp nói với anh.

Tinh Huy mỉm cười với vẻ mặt vô tư :

- Chuyện trời bể gì thế này ?

Mẫn Quân lại cắt ngang :

- Tinh Huy ! Tôi không có nhiều thời gian.

- Vậy thì ta vào đề ngay.

Nàng mở ngăn kéo lấy ra một chồng hồ sơ , trong đó có một chồng cao các biên lai đủ màu.

- Tôi vừa kiểm tra lại tài khoản chi tiêu của anh.

- Đó là bằng chứng hùng hồn tôi đã làm việc tích cực cho cô.

- Anh nói nghe kỳ lạ vậy . Tôi đoán rằng anh đang làm công việc của chính anh.

Tinh Huy tái mặt :

- Cô đã biết...

- Ban kế toán đã kiểm tra và cho biết , những biên lai đó được trả cho nhà hàng , khác sạn và những cửa hiệu sang trọng với những con số thật kinh khủng mà lý do thì không liên quan đến công việc của công ty.

Anh gượng mỉm cười héo hắt :

- Mẫn Quân ! Xin cô thông cảm . Tôi sẽ trả hết các món đó , tôi sẽ trả lại hết những món chi tiêu nào không hoàn toàn dính dáng đến công việc.

- Đó là chuyện đương nhiên.

Mẫn Quân lạnh lùng nói và gõ tay vào chồng hóa đơn trước mặt , nàng tiếp :

- Bây giờ là một vấn đề nghiêm trọng hơn . Trong kho hàng của tôi đã bị mất trộm một lượng hàng lớn.

Mặt Tinh Huy không còn chút máu , nhưng Mẫn Quân vẫn không buông tha :

- Tôi để ý thấy La Diệp Vinh mặt nhiều bộ y phục và đeo nhiều trang sức mang biểu tượng của cửa hàng , và cô ta bảo anh tặng cho cô ta. - Tôi sẽ trả tiền tất cả những thứ nào cô ta bảo là của tôi tặng.

Mẫn Quân xếp tập hồ sơ lại :

- Chuyện đó là do tôi định đoạt . Chuyện lấy cắp là một tội phạm hình sự , anh có đồng ý không ? Kể cả hàng hóa bị mất cắp và các món chi tiêu bất hợp pháp của anh , tất cả là bằng tiền của anh và của Ân Dung cộng lại trong năm năm.

Nàng ngừng lại một chút :

- Chưa kể mười phần trăm trong khoản đó , anh chị phải trả cho việc mua nhà.

Giọng Tinh Huy gần như van xin :

- Mẫn Quân ! Xin cô đừng lo...

- Khỏi phải nói . Tôi không thể giữ anh làm việc ở đây , hay Ân Dung cũng vậy , và bằng cách nào tôi không cần biết , hai người phải trả hết nợ cho tôi.

Tinh Huy cao giọng :

- Mẫn Quân ! Cô đã nghĩ đến gia đình tôi chưa ? Cô đã nghĩ đến Ân Dung chưa ? Cô ấy là bạn của cô.

- Tôi dám nói là anh đã không nghĩ đến Ân Dung nhiều lắm , những khi đến nhà hàng , khách sạn và tặng quà cho La Diệp Vinh.

- Tôi đang nói đến chuyện ngày xưa . Tôi muốn nói đến việc chúng tôi đã cho cô mượn tiền , đã giúp đỡ cô.

- Anh nói đến chuyện đó làm gì ? Tôi nghĩ mình đã trả đủ từ vật chất đến sự chân tình . Vấn đề là anh đã lạm dụng quá nhiều đến sự giúp đỡ của tôi.

- Tôi muốn nói đến Mẫn Khang.

Mẫn Khang ! Hai bàn tay Mẫn Quân vịn chặt vào nhau bên dưới mặt bàn . Đứa con trai của nàng , đứa con trai duy nhất của nàng và Tử Phong . Nàng luôn ngại rằng Mẫn Khang rốt cuộc sẽ là nạn nhân của việc thực hiện lời thề của nàng và lúc này , nàng thấy ngực mình đau nhói như bị lưỡi dao đâm vào.

Nàng không để lộ sự rối loạn ra ngoài và trừng mắt nhìn Tinh Huy :

- Nếu anh còn nói như thế một lần nữa thì tôi sẽ gọi cảnh sát đến bắt anh.

Anh gằn giọng :

- Cô đúng là một con người không có trái tim , nếu có cũng đã hóa thành băng giá.

Giọng anh nghen ngào và anh bước vội ra khỏi phòng.

Cửa đóng sầm lại , Mẫn Quân rùng mình . Nàng có cảm tưởng vừa băng qua một con đường rất nhỏ như sợi tóc để đến một nơi khác , nhưng nơi này là ở đâu , nàng không rõ...

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 41

Vừa bước vào nhà , Ân Dung đã thấy trong lòng những cảm giác lạ thường . Bước lên lầu , cô nghe có tiếng rên khe khẽ . Đẩy cửa ra , cô thấy Mẫn Khang nằm trên giường , gần như mê sảng . Trông thấy cô , nó thều thào :

- Mẹ Oi ! Con ốm...

- Cha con đâu ?

- Cha đi tìm việc.

Cô đến bên giường , sờ vào đầu Mẫn Khang . Trán nó nóng hổi.

- Con nóng , có lẽ lên cơn sốt , để mẹ cặp nhiệt cho con.

Cô vừa đi qua phòng tắm thì nghe nó kêu lên một tiếng làm cô sợ khiếp . Cô lật đật trở vào và hỏi :

- Mẫn Khang ! Có chuyện gì thế ?

Mẫn Khang sụt sịt khóc :

- Con đau ở đầu.

Cô nghĩ thấy mùa oi mưa chưa lẽ . Đầu óc cô quay cuồng , nhưng cô cố mỉm cười một cách vui vẻ :

- Không sao đâu con . Có lẽ chỉ bị cảm , để mẹ đưa con đi bệnh viện . Ở đó , các bác sĩ sẽ giúp con hết đau.

Trời đầy mây một cách ảm đạm . Cô bế đứa bé nặng trĩu vừa rên vừa khóc ra khỏi nhà.

Trong không khí lạnh lẽo của phòng cấp cứu , cô gọi điện cho Mẫn Quân để báo tin của Mẫn Khang . Nhưng nhiều lần để lại lời nhắn , cô vẫn không được sự trả lời.

Nàng ngồi ôm chiếc cặp da , đó là quá khứ của nàng . Nàng cất giữ những mảnh giấy ấy để làm chứng cứ rằng nàng đã giữ trọn chữ hiếu với cha mẹ . Nàng đã không trả lời những cú điện thoại tuyệt vọng của gia đình họ "Tù". Trước đây , trong căn nhà lá nghèo nàn ở ngôi làng cũ , không phải nàng đã quyết định dứt khoát về Mẫn Khang rồi hay sao ? Và thái độ lạnh lùng khép kín của nàng , chẳng phải đã vĩnh viễn xác nhận điều đó hay sao ?

Nàng không có đứa con nào.

Đứa con trai đang bị bệnh nặng này là con của Từ Ân Dung , là cháu của Từ Kiến Hoa . Và một ngày nào đó , mối thù này sẽ kết thúc.

Nhưng nói gì đi chẳng nữa , ruột gan nàng cũng nóng lửa đốt . Nàng nhìn chiếc hộp da chứa đựng quá khứ với vẻ hoang mang rồi thở dài cất vào trong túi xách . Sự lo lắng cho Mẫn Khang bị dồn nén trong tâm thức càng khắc khoải hơn và đè nặng lên ngực nàng khi nàng nằm xuống giường . Nàng không thở được , cả người lạnh toát và một lần nữa , nàng thấy mình lênh đênh trên dòng nước . Thuở ấy , Mẫn Khang chỉ là một mầm sống nhỏ trong cơ thể nàng , nàng đã vì con mà sống , vậy mà định mệnh đã cướp mất con của nàng.

Nàng lồm cồm ngồi dậy , loạng choạng bước ra khỏi nhà.

- Ân Dung !

Mở mắt ra và thấy Mẫn Quân đang đứng bên cạnh mặc chiếc áo choàng trắng rộng thùng thình , Ân Dung tưởng mình đang chiêm bao , như gần đây cô thường thấy những cơn ác mộng . Trong đó , cô bị vạch mặt lên án là một kẻ ngoại tình và phản bội . Nhưng rồi cô nghe Mẫn Quân lên tiếng :

- Mẫn Khang thế nào ?

Ân Dung cau mặt :

- Nếu mà không quan tâm đến bệnh tình của Mẫn Khang thì đến đây làm gì ?

- Ân Dung ! Mà xưa này luôn luôn quá xúc động.

Ân Dung muốn tát vào mặt đang mỉm cười của Mẫn Quân . Nhưng chợt nhớ lại , cô ấy luôn luôn dùng cái vẻ cười cợt chua chát ấy để che đậy sự đau khổ đến tột cùng.

Cô lại ngồi phịch xuống ghế , ôm đầu trong hai tay :

- Cơn sốt của Mẫn Khang càng lúc càng lên cao và lần cuối cùng tao vào thăm , nó dường như không còn nhận biết tao nữa.

Mẫn Quân ngồi xuống cái ghế bên cạnh . Bàn tay nàng chạm vào cổ tay Ân Dung . Nàng muốn thút tay lại và tự lên án đã thất hứa với cha mình , nàng đã muốn an ủi bạn , nhưng bàn tay run rẩy của nàng vẫn để yên trên tay bạn.

- Tao vào thăm Mẫn Khang được không ?

- Được . Mà hãy vào với nó đi.

Vào trong phòng , Mẫn Quân dừng lại để ngó sững các dụng cụ , chai lọ treo lủng lẳng và các đường biểu đồ ngoằn ngoèo trên máy đo điện tử .

Mẫn Quân biết có ít thời gian nên đến ngay cạnh Mẫn Khang.

Đầu nó lộ ra từ tấm chăn , trắng bệch và nhỏ xíu . Đôi mắt đờ đẫn trong hai hố mắt sâu hoắm nhìn nàng một cách cầu khẩn.

Nàng nheo mắt nói với nó :

- Mẫn Khang ! Ta đến thăm con đây.

Mẫn Khang chớp mắt , tỏ ra vẻ nghe được.

Nàng tiếp :

- Con còn nhớ ra là ai không ?

Mẫn Khang ra dấu bằng miệng :

- Mẹ...

Nước mắt ứa ra ở má . Nàng run rẩy nắm bàn tay con :

- Mẫn Khang ! Con dễ thương lắm . Mẹ thương con lắm.

Cậu bé lại chớp mắt , đôi môi mấp máy :

- Cha... Tử Phong...

- Cha sẽ đến với con ngay bây giờ.

Nàng cầm bàn tay bé xíu của con đưa lên môi , nước mắt chảy dài đau đớn.

- Mẫn Khang ! Con còn nhớ hồi con còn rất nhỏ , mẹ thường hát ru con ngủ không ?

Mẫn Khang gật đầu.

Nàng bắt đầu hát khe khẽ :

"Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình , dạt dào.

Tình thương tha thiết như dòng suối hiền , ngọt ngào.

Lời ru man mác êm như sóng diều , dạt dờ.

Nắng mưa sớm chiều cùng tiếng hát trẻ thơ...

Lòng mẹ thương con như vầng trăng tròn, mùa thu... "

Mẫn Khang nhắm mắt lại . Mẫn Quân vừa hát , vừa lùi ra.

Ra ngoài , nàng phải tựa người vào vách mới đứng vững.

- Mẫn Khang ! Mẫn Khang của mẹ - Nàng thốn thức rồi thăm cầu nguyện -

Lạy chúa ! Xin chúa hãy cho Mẫn Khang sống . Hãy cho con của con được sống.

Nàng không còn biết gì . Cho đến khi nghe tiếng giày đi đến ở hành lang , một bác sĩ đặt bàn tay an ủi lên vai nàng.

Phải mất mấy phút , nàng mới mỉm cười và bước về phía trước . Nàng vừa đi vừa cúi đầu . Nhưng đôi vai vẫn giữ vẻ hiên ngang tự hào và không gì khuất phục.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 42

Vì Mẫn Quân đã tập thành thói quen che giấu cảm xúc nên không ai có thể ngờ rằng hai tuần nay , từ ngày Mẫn Khang lâm bệnh , nàng hết bình tĩnh và luôn lâm vào tâm trạng hoang mang , lo sợ.

Ngồi gục đầu bên Mẫn Khang , nàng thầm nghĩ . Cha nàng đã yêu cầu nàng báo thù cả đời con , đời cháu của kẻ thù . Nay thì nàng đã thành công được bước đầu.

Trong công việc thực hiện lời hứa với cha nàng . Ân Dung có tài mà không được ai dùng , có một người chồng háo danh và ngoại tình và chắc chắn cô ta phải chịu đựng cả đời và sống trong nghèo khó với nợ nần . Con của cô ta bị bệnh nặng , trông cô ta bỏ phờ háo hức , có người đàn bà nào trên trái đất này khổ hơn cô ta,

- Có - Mẫn Nghi nghĩ bụng - Ta.

Mỗi đêm ngồi nhìn con , nàng cảm thấy ruột quặn đau , toàn thân rung động.

Ân Dung đứng lại nơi ngưỡng cửa . Trong không khí lạnh lẽo và ảm đạm , cô thấy một bóng người ngồi bên cạnh giường bệnh của Mẫn Khang.

Cô chùi nước mắt , nhìn Mẫn Quân mà cô đã không nhận ra trong chiếc áo màu lam trên thân hình nhỏ gầy và khuôn mặt xanh xao tiều tụy.

Cô khẽ lên tiếng:

- Mẫn Quân !

Rồi hai người mẹ của Mẫn Khang đối mặt nhau.

- Ân Dung ! Tao không biết phải nói gì.

- không cần nói gì nữa . Mày đã để lộ bí mật về con người thật của mày . Âm thầm thăm bệnh lúc giữa đêm và gởi những khoản chi phí, có thể nói nháy một gia tài cho Mẫn Khang mà không để lộ tên tuổi.

- Tao cảm thấy quá đau lòng vì phải che đậy cảm xúc của mình.

- Mẫn Khang thật sự là một đứa bé đáng yêu.

- Trước kia tao yêu thýõng Mẫn Khang quá chừng và tình cảm đó không

chịu mai một . Cho dù tao đã cố tình chối bỏ không chịu thừa nhận.

Mẫn Quân lại khóc . Ân Dung dang hai tay ra . Hai người ôm nhau :

- Ân Dung ! Tao rất đau khổ.

- Vì mày ghét nhất là để lộ cảm xúc . Mà Mẫn Khang thì đang hành hạ tình cảm của mày.

- Amen . Lạy Chúa Giêsu . Thật kỳ lạ , ai có ngờ bà chúa băng giá mà lại tan thành nước.

Một giọng nói đầy mỉa mai vang lên khiến Mẫn Quân và Ân Dung cùng giật mình quay lại . Tinh Huy đứng nới ngưỡng cửa , nhếch môi cười rồi từ từ tiến về phía họ:

- Xin chào cô chủ của tôi . Cô thật tử tế , ban cho tôi hết tước vị này đến tước vị khác , lại con thay vợ chồng tôi ngồi với con tôi trong những giờ khuya khoắt...

Ân Dung xen vào ngắt lời:

- Đừng nói nữa , Tinh Huy.

- Em chớ hiểu rõ về người bạn thân của mình đâu , Ân Dung . Cô ta nhào nặn chúng ta một cách tùy thích , rồi chà đạp không thương tiếc . Cô ta không có tình người và nguy hiểm nhý...

- Câm cái miệng của mày lại , Tinh Huy.

Sự phản nộ của Tử Phong khiến mọi người sững sờ . Thì ra này giờ , vì không khí căng thẳng nên mọi người không để ý đến sự xuất hiện của anh . Tử Phong bước vào phòng nhý một mảnh thú nổi giận.

Tim Mẫn Quân đập thành thịch , nàng nhìn sững Tử Phong :

- Tử Phong ! Anh cũng đến đây à ?

Tử Phong nhìn vội Ân Dung và cô ta chớp mắt đáp lại anh . Mẫn Quân nhìn chăm chăm hai người và tức thì nàng biết sự thật . Anh ấy đan dít với Ân Dung.

Chồng nàng và bạn thân của nàng...

Bạn thân của nàng và chồng nàng...

Tuy lý trí của nàng phủ nhận , nhýng những mẫu ký ức chứng tỏ đó là sự thật.

Ân Dung đã yêu Tử Phong từ lâu , từ giây phút đầu tiên.

Nàng ngồi phịch xuống một chiếc ghế , toàn thân lạnh toát. Khuôn mặt nàng đầm đìa nước mắt , nháy giọng nói lại bình tĩnh lạ thường.

- Tinh Huy ! Tại sao anh không tiếp tục nói ? Bây giờ tôi đã có hứng thú rồi đây . Chuyện chúng ta phải bàn đến là vợ anh và chồng tôi.

Tinh Huy cau mày :

- Ân Dung và Tử Phong ?

Mẫn Quân đáp :

- Đúng thế . Ân Dung và Tử Phong.

Khuôn mặt giống trẻ con của Tinh Huy để lộ hết ngạc nhiên ..đến hiểu biết... đến không tin.

Anh lầm bầm :

- Ân Dung và Tử Phong . Mẫn Quân ! Cô điên rồi.

- Tôi ước mong có thể được nhý thế . Nháy các người hôn phối bị lừa gạt là người biết sau cùng hết , Tinh Huy ạ.

Tinh Huy vịn cả hai tay vào thành ghế , cổ đứng vững.

Giọng anh run rẩy :

- Trời ơi ! Chuyện gì đang xảy ra ?

Ân Dung mặt mày tái ngắt , nắm lấy tay anh :

- Tinh Huy ! Em sẽ giải thích với anh sau . Bây giờ không phải là lúc nói về chuyện này . Bệnh tình của Mẫn Khang mới là quan trọng.

Tinh Huy cười lên một tiếng khàn đặc nghe nhý tiếng nấc , nghẹn ngào .

Anh hất tay Ân Dung ra và nói giọng đau khổ :

- Đừng làm ra vẻ cao thượng với tôi nữa , cô vợ đạo đức à. Dù cho cô có chọn ai làm người tình , cũng không làm cho tôi đau khổ bằng chọn Du Tử Phong , đó là người bạn thân nhất của tôi.

- Còn anh với La Diệp Minh thì sao ?

- Tôi đã biết thế nào cô cũng nêu lên việc đó . không^ biết từ lúc nào , tôi cảm thấy con người mình trở nên thối tha , nháy tất cả sự việc này là do Đinh Mẫn Quân sắp đặt.

Anh nhìn trừng trừng Mẫn Quân , đôi mắt đỏ ngầu , đôi môi mím lại hằn lên sự giận dữ.

- Phải . Chính cô đã bày ra những sự cám dỗ để phá hoại cuộc đời của

chúng tôi . Cô luôn luôn cho chúng tôi thấy phải sống nhý thế nào , áo quần sang trọng , xe nhà bóng loáng , nhà hàng , khách sạn và những cuộc vui thâu đêm suốt sáng . Tại sao cô nâng chúng tôi lên , rồi hạ chúng tôi xuống ?

Mẫn Quân lạnh lùng đáp :

Anh chỉ có tài tự bào chữa giỏi . Theo tôi , anh nên theo một khoá học để tăng thêm trí nhớ . Còn chuyện anh chi tiêu quá mức tài khoản dành cho anh và lấy trộm hàng hoá của tôi để tặng cho tình nhân xinh đẹp của anh thì sao ?

Nàng ngừng một lúc rồi tiếp :

- Tôi thừa thông minh để không tiếp nhận những người có thể làm cho sự nghiệp của tôi bị phá sản . Thôi nhé , sự việc này có thể kết thúc ở đây .
Tinh Huy ! Tôi nghĩ anh đang cần một tách cà phê.

- Mẫn Quân ! Cô không ngại cuối cùng chúng tôi sẽ ghét cay ghét đắng cô à ?

Mẫn Quân nhếch môi cười . Khuôn mặt nàng vẫn điềm nhiên :

- Tôi đã tập quen rồi.

- Điều tôi không nghĩ ra được là tại sao cô lại cố tình đưa chúng tôi vào tròng ?

Ân Dung xen vào sự xung khắc ấy.

- Trời ơi ! Tại sao hai người có thể gây gổ với nhau như vậy trong khi Mẫn Khang đang bệnh ?

Tinh Huy gắt lên :

- Cô không cần bận tâm như vậy vì dù sao Mẫn Khang cũng là con của...

Ân Dung gọi giạt :

- Tinh Huy !

Tim Mẫn Quân đập thình thịch . Cả người nàng lạnh toát . Nàng vẫn tỏ ra điềm nhiên , nhưng trong lòng lo sợ như đang đứng trước một con thú nguy hiểm . Nàng biết nói gì ? Biết nói cái gì ít có khả năng thúc đẩy anh ta nói toạc ra điều không được nói ?

Nhưng anh đã không kiềm chế được cảm xúc của mình :

- không . Tôi cần phải nhắc cho cô ta nhớ một điều quan trọng . Cô còn nhớ

không , Mẫn Quân ? Chúng tôi đã cho cô mượn tiền trong lúc cô hoàn toàn tuyệt vọng , và trong căn nhà lá nghèo nàn , chúng tôi đã một lần cứu sống đứa bé của cô.

Tử Phong dựa vào vách , gương mặt anh hoàn toàn biến sắc:

- Đứa bé ? Đứa bé nào , Tinh Huy ?

Căn phòng im lặng một cách đáng sợ . Tử Phong nheo mắt nhìn hết Mẫn Quân , đến Tinh Huy và Ân Dung . Anh lại hỏi :

- Đứa bé nào ?

Cả ba vẫn đứng im lìm như có luồng điện vừa chuyền qua không khí và chạy qua cả ba người.

Ân Dung ú ớ trong miệng . Mẫn Quân níu lấy nắm cửa phòng bằng gỗ , mặt tái mét.

Tinh Huy đã bưng miệng như cố giữ không nói ra . Bây giờ anh bỏ tay xuống , anh nói :

- Có gì khác đâu nữa mà phải giữ kín ? Mẫn Khang đang hôn mê mà , phải không ? Và khi tỉnh lại , nó vẫn không nhận ra ai là cha mẹ ruột của nó.

Tử Phong nhìn sững vợ :

- Mẫn Khang là con của em ?

Mẫn Quân lại nhìn anh , cầm từ từ hất lên cao , mắt thách thức , tuy trong lòng nàng tràn đầy cảm xúc đến nỗi không đứng thẳng được . Nàng phải dựa vào cửa phòng , ngoảnh mặt đi.

Tử Phong đưa mắt nhìn cả ba người :

- Vậy là đúng rồi . Bấy lâu nay , mọi người đã cùng nhau lừa dối tôi.

Mặt anh đau khổ quá lộ liễu , làm cho Mẫn Quân muốn hét lên . Nàng hiểu anh cho rằng việc nàng giữ kín gốc gác của Mẫn Khang là một hành động phỉnh gạt. Nàng muốn nói cho anh biết tất cả sự thật . Nhưng trong giây phút này , niềm tin giữa họ đã bị phá vỡ.

Rồi nét mặt anh trở nên cứng cõi và anh quay qua Mẫn Quân :

- Tôi không có quyền được biết rõ hay sao ?

Mẫn Quân đáp với giọng ngạo mạn và khàn đặc do đã kiềm chế quá lâu :

- Anh muốn biết gì ?

- Trước mắt , cha của Mẫn Khang là ai ?

- Đó là một người đàn ông tên là Lưu Kiên Bạch. Chúng tôi đã chia tay trước khi Mẫn Khang ra đời.

- Có phải vì vậy mà cô từ bỏ nó , phải không ?

Ân Dung xen vào :

- không . Mẫn Quân không hề làm như vậy . Mẫn Khang nó...

- Ân Dung ! Tao đang nói chuyện với chồng tao , không cần mày bênh vực.

Tử Phong nói :

- Nói đi.

- Mẫn Khang lúc đó bị bệnh nặng và thiếu dinh dưỡng trầm trọng , cho nên hai người bạn vô cùng tốt bụng của tôi đã đề nghị nhận nó làm con nuôi . Tôi đã bằng lòng vì nghĩ họ có thể thay tôi chăm sóc Mẫn Khang tốt hơn.

- Bao lâu nay , mọi người không hề nghĩ là nên cho tôi biết hay sao ?

Ân Dung nói :

- Anh hãy bớt giận , Tử Phong . Chúng tôi không còn cách nào khác , vì chúng tôi đã hứa với nhau.

- Và các người đã không giữ lời hứa . Các người đều biết điều đó dẫn đến sự thật gì , Mẫn Khang cuối cùng vẫn thuộc về tôi , nó mãi mãi là con của tôi.

Nàng nói xong , lẳng lặng bước ra khỏi phòng . Đầu ngẩng cao...

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 43

Trời mưa phùn khi Mẫn Quân lái xe vọt mạnh ra đường phố trơn ướt . Vừa chạy xe , nàng vừa khóc nước nỡ , đầu óc miên man với những ý nghĩ mâu thuẫn nhau.

Với tất cả tấm lòng , nàng mong muốn có lại sự cảm thông giữa hai người bạn . Trong lúc họ Ôm nhau và cùng chia sẻ nỗi buồn khi con lâm bệnh.

" Ân Dung ! Chỉ có mày mới hiểu được nỗi đau này như thế nào . Mày là người duy nhất trên đời biết được nỗi khổ đau của tao . Trong khi vết thương lòng tao đang âm ỉ thì mày và Tử Phong , người chồng lạnh lùng của tao lại đẩy lên trong tao một vết thương mới cay đắng và tàn nhẫn hơn. Trong khi khóc vui , Mẫn Quân chợt nghĩ ra công cuộc báo thù của nàng là không nghĩa lý , nên không nói là điên rồ . Người bạn thân độc nhất nàng từng có là Ân Dung , và bất kể chuyện gì đã xảy ra giữa hai người , tình thương giữa hạnh phúc vẫn còn bền vững và chân thật.

Bây giờ Tử Phong không còn yêu ta thì sự thù hận này còn có ích gì ? Chuyện gì đã qua , hãy để cho qua . Hôm nay có lẽ là một ngày đầy ý nghĩa . Một ngày chôn vùi sự thù oán và ông trời đã ban Mẫn Khang lại cho ta.

Thế nhưng , tay nàng vẫn run rẩy khi nhìn vào khoảng không trước mặt , những kỷ niệm xưa trôi lên như đốt cháy tâm can nàng.

Tay nàng trượt trên bánh lái . Xe chao qua một bên , có tiếng còi dừ dội phía sau , và tiếng bánh xe thẳng lê trên đường ướt . Nàng bắn về phía trước , đầu nàng đâm vào tấm kính chắn gió.

Nàng thấy muôn vàn ngôi sao , rồi tắt ngấm.

" Tử Phong " - Nàng nghĩ , rồi nàng chìm vào đêm tối.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 44

- Anh có phải là người thân trong gia đình bệnh nhân chẳng ?

- Tôi là chồng cô ấy.

Tử Phong nói , giọng anh khàn đặc lại . Vị bác sĩ ngại nhìn vào đôi mắt đỏ ngây như máu của người thanh niên trước mặt nên quay mặt đi hướng khác . Nhận thấy sự thay đổi rất nhanh trong ánh mắt ấy , Tử Phong đã oà lên khóc :

- Bác sĩ ! Xin hãy nói cho tôi biết vợ tôi ra sao ? Cô ấy ra sao ?

Vị bác sĩ đặt tay lên vai anh , khẽ nói :

- Nếu phải nói thật với anh , tình trạng vợ anh rất nặng . Cô ấy đang đấu tranh quyết liệt với thần chết từng giờ , từng phút.

Tử Phong gào lên :

- không . Vợ tôi không thể chết được . Cô ấy không bao giờ chết bỏ tôi đâu.

- Vâng . Chúng tôi cũng tin như anh vậy . Điều xấu không bao giờ xảy ra với cô ấy . Cô ấy hiền lành và thánh thiện thế kia . Cô ấy đã giúp đỡ cho bệnh viện của chúng tôi rất nhiều về kinh phí và tấm lòng của cô ấy , để cứu sống cho những bệnh nhân nghèo . Hiếm có người phụ nữ nào tốt như vậy . Cô ấy không thể chết được , chúng tôi sẽ cố gắng hết khả năng của mình để cứu chữa cô ấy.

- Hay để tôi vào với vợ tôi.

Người bác sĩ gật đầu :

- Vâng . Được thôi . Sự có mặt của anh có thể có tác dụng rất tốt cho cô ấy . Chúng tôi cho rằng đôi khi bệnh nhân vượt qua được là do sự có mặt của người thân yêu nhất bên cạnh , mặc dù trước đó xem như đã tuyệt vọng.

- Cảm ơn bác sĩ.

Anh đi dọc dãy hành lang đến một cánh cửa đóng im im và nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Vợ anh nằm kia , bất động , băng bó đầy mình , máy móc vây quanh dưới ánh đèn chiếu rọi . Anh choáng váng khi nhìn thấy nàng , trong nàng khác

hắn , nhưng mái tóc đen nháy dưới lớp băng thì không thể làm lẫn được.
Anh bước từ từ đến gần , ngồi xuống một chiếc ghế trống ở cạnh giường,
dịu dàng vuốt ve mấy sợi tóc phất phơ của nàng.
Anh đưa tay đặt trên đôi má của vợ qua lớp băng , giọng anh nghẹn ngào
trong nước mắt :

- Mẫn Quân ! Mẫn Quân của anh.

Nàng đang bò càng trong một hành lang vô tận , đầy ngõ ngách . không có
mặt trời hay mặt trăng để biết là ngày hay đêm và không cách nào biết nàng
đã bò đi bao lâu , hay còn bao xa nữa , như thế nàng phải bò trong đường
hầm trắng xóa cả một thiên thu.

Rồi không hiểu sao và bằng cách nào , nàng được kéo lên một chỗ vững
chắc , không còn lung lay để nằm nghỉ .Tuy nhiên , bây giờ nàng không
thấy được mình đang ở đâu , hai mí mắt nặng trĩu.

Nàng thầm nghĩ. Tên ta là Đinh Mẫn Quân.

Nàng cố gắng mở mắt ra . Một màu vàng chói chang như cả trăm mặt trời
đập vào mắt làm nàng không thấy gì cả . Nàng khiếp sợ nhắm mắt lại , và
không cố gắng mở mắt nữa . Nàng nghe có tiếng nói . Đầu nàng hơi sáng ra
. Nàng lắng nghe , đó là một giọng nói ấm và quen thuộc.

- Mẫn Quân ! Anh đang ở bên cạnh em đây , chồng em đang ở cạnh em đây
. Em hãy mở mắt ra nhìn anh đi . Khi em tỉnh lại , anh sẽ nói với em rằng :
Anh yêu em . Anh yêu em vô cùng . Em là người con gái duy nhất anh yêu
trong đời , chỉ có em thôi . Anh xin hứa sẽ không bao giờ làm cho em phải
buồn lòng.

Mẫn Quân ! Tại sao chuyện này lại xảy ra với hai ta như vậy ? Tại sao
không là ai mà lại là hai ta ? Em đã nói dối anh việc không thể có con và
che giấu một Mẫn Khang . Em cũng hiểu một con người như anh khó thể
chấp nhận sự lừa dối và thất bại . Nhưng anh yêu em , Mẫn Quân . Tình
yêu đó là thiêng liêng . Cũng như anh đã luôn yêu Mẫn Khang trước đây ,
cho dù nó không phải là con em và cha của nó là ai.

Mẫn Quân ! Mẫn Khang là con trai của em thì cũng chính là con trai của
anh , chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc con và sống thật hạnh phúc . Em có
nghe anh nói gì không ? Mẫn Quân ! Em nhìn anh đi.

Anh gọi tên nàng gần như tuyệt vọng . Nước mắt nhỏ giọt trên khuôn mặt nàng.

Nhưng nàng vẫn không nhúc nhích , ngực nàng nhô lên thụt xuống yếu ớt. Song , nàng cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay và những giọt nước mắt của anh trên khuôn mặt nàng.

Rồi có tiếng bước chân di chuyển nhẹ nhàng trên nền gạch , nàng không thể nhận biết , cho đến khi nghe tiếng nói của Ân Dung :

- Tử Phong ! tôi biết anh không muốn rời xa Mẫn Quân mãi mãi . Nhưng hãy cho tôi được thay thế anh , ở bên cô ấy trong một lúc , có được không ?

- Mẫn Quân vẫn còn hôn mê , không[^] biết đến bao giờ cô ấy mới tỉnh lại , sự có mặt của cô có thể rất tốt cho cô ấy.

- Bác sĩ đã giải thích tình trạng của Mẫn Quân cho tôi hay . Tôi rất tiếc , Tử Phong ! Tôi không ngờ sự việc lại ra nông nổi này.

- không ai có lỗi cả.

Anh lẳng lặng bước ra khỏi phòng . Và dường như đó là tất cả những gì họ có thể nói với nhau.

Ân Dung ngồi xuống chiếc ghế còn hơi ấm của Tử Phong , đầu óc cô miên man những ý nghĩ khác nhau . Một mặt , cô nhận thức người đang bị thương nặng , có thể chết nằm đây là bạn thân nhất của cô , là gạch nối duy nhất với thời con gái của cô . Đây là Mẫn Quân đã cùng cô chia sẻ những vui buồn.

Mặt khác , cô nghĩ Mẫn Quân đã khiến cho gia đình cô lâm vào cảnh khốn cùng.

Ở mức độ thấp hơn , sâu kín hơn cô nghĩ đến tình yêu của cô đối với chồng Mẫn Quân , đó là một tình yêu thầm kín và tuyệt vọng.

Dẫu xa tận chân mây cuối trời , trái tim Mẫn Quân vẫn thuộc về anh ấy mãi mãi.

Và cô tự hỏi nếu như con người bị băng bó nằm kia từ chỗ hôn mê đi luôn vào cõi chết thì sự đời có gì thay đổi ?

Thế nhưng trong khi ngồi đó , Ân Dung thành khẩn cầu nguyện cho Mẫn Quân đừng chết . Đừng bao giờ chết . Một tình bạn vĩnh cửu , còn hơn cả một đời người.

Cô gọi khẽ :

- Mẫn Quân !

Cô thấy mi mắt bên trái bị bầm của Mẫn Quân khẽ lay động . Cô chồm tới xem kỹ, nhưng Mẫn Quân vẫn thờ đều và yếu ớt. Cô ngó sững và chờ đợi , nhưng cuối cùng cô hiểu ra đó chỉ là sự lay động của những đốm sàng chiếu qua song cửa.

Cô dịu dàng cầm lấy bàn tay không bị băng của Mẫn Quân , bàn tay ấm áp làm cô thấy trào dâng niềm tin và hy vọng . Cô ý thức được rằng , nếu như Mẫn Quân sở được một vật gì đó quen thuộc , ắt hẳn cô ấy sẽ tỉnh lại.

Cô đứng lên đi lại chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ . Ở đó có một lọ hoa hồng và chiếc cặp da của Mẫn Quân.

Cô bấm chốt mở chiếc cặp.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 45

Ân Dung nhìn ra ngoài trời tối đen , mắt cô long lanh , môi cô mím lại hẳn lên sự đau khổ.

Đã hai ngày trôi qua vẫn không có một sự khác biệt nào trong mối quan hệ giữa cô và Tinh Huy , vẫn im lìm và cách biệt.

Đứng dậy bước vào phòng . Thấy Tinh Huy đang khom mình trên bàn , nhìn vào bóng mình trong gương như tìm một dấu hiệu gì đó , cô khẽ gọi :
- Tinh Huy !

Anh từ từ quay người lại . Lần đầu tiên , anh nhìn sâu vào mắt cô cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh khóc.

- Cả hai chúng ta đang trải qua một cơn khó khăn.

Anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn , đầu gục xuống . Giọng trầm lắng với vẻ ăn năn :

- Anh đang nhìn vào gương để tìm lại chính mình . Không biết từ bao giờ , anh đã trở nên thối tha và tồi tệ , hình như trong anh có một con người khác đang dẫn dắt và cười cợt với số phận của anh . Không phải anh nói ra để bào chữa , nhưng anh thật lòng không muốn làm khổ em . Ân Dung ! Anh yêu em và anh biết anh có được em là một điều may mắn , nhưng anh có lỗi với em.

- Em cũng có lỗi.

Im lặng cả một phút rồi Ân Dung nói :

- Không phải câu chuyện giữa em và Tử Phong đã vượt quá sức chịu đựng của anh sao ?

Anh không đáp lời , nhưng cô có thể thấy nỗi đau và tuyệt vọng hằn sâu trong ánh mắt anh . Cô tiếp , giọng trầm buồn :

- Lần đầu tiên gặp Tử Phong , em đã bị sự thông minh và vẻ đẹp trai của anh ấy quyến rũ . Và cũng vì chưa biết thế nào là tình yêu , em đã khoác lên anh ấy một bộ áo giáp và rồi mê cái vỏ sáng loáng ấy . Em đã thần tượng hóa anh ấy , để rồi mê cái thần tượng do mình tạo ra . Với Mẫn Quân thì

khác , cô ấy yêu Tử Phong tha thiết , yêu với tất cả tấm lòng , và dù em không có ý định bước qua một bên một cách cao thượng thì Tử Phong vẫn thuộc về Mẫn Quân mãi mãi.

Ân Dung bước đến bên anh , buộc anh phải nhìn vào đôi mắt cô . Anh nhìn vào và thấy sự yêu thương chân thành vẫn trọn vẹn.

- Giờ đây , qua bao nhiêu sóng gió , em biết mình cần gì cho cuộc đời . Em cần tình yêu , Tình Huy . Em cần một tình yêu chân thành đúng nghĩa , và nếu như lấy Tử Phong ra để so sánh cùng anh thì anh chính là người em sợ phải mất vĩnh viễn . Em yêu anh , Tình Huy.

Lần đầu tiên trong đời cô nói tiếng yêu anh . Và khi cô nhìn anh , đôi mắt màu nâu của anh ươn ướt . Anh cầm bàn tay cô lên và hôn vào lòng bàn tay . Giọng anh tắt nghẹn vì cảm xúc :

- Em hãy nói... Ân Dung...

- Vâng . Tình Huy ! Em yêu anh . Em yêu anh vô cùng . Em yêu anh nhiều hơn những gì em có thể nói với anh.

- Còn anh thì không bao giờ thôi yêu em , Ân Dung . Vì anh biết em luôn luôn chung thủy với anh.

- Em còn chuyện này muốn nói với anh , Tình Huy.

Anh nhìn cô đắm đuối rồi dịu dàng nói :

- Em hãy nói , miễn là không phải chuyện ly dị.

Đôi mắt cô tròn xoe :

- Ly dị ư ? Không . Tình Huy ! Điều em muốn nói với anh là : em sẽ bảo vệ cuộc hôn nhân này đến cùng.

Đôi vợ chồng trẻ nhìn nhau mỉm cười.

Thay lời nói , anh đá cánh cửa đóng lại , ôm chặt cô vào lòng và hai người hôn nhau...

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương 46

- Mẹ ! Mẹ Oi ! Con là Mẫn Khang của mẹ đây . Con đến với mẹ đây . Mẹ hãy mở mắt nhìn con đi , mẹ Oi.

Và như một phép màu . Phải . Điều kỳ diệu đã xảy ra như một phép màu . Đôi mắt Mẫn Quân khẽ lay động , rồi từ từ hé mở , hai giọt lệ chảy dài theo khóe mắt nàng.

Nàng có thể nhìn thấy một chiếc bóng bé nhỏ ở bên cạnh rồi chiếc bóng ấy rực sáng như tỏa hào quang . Nàng kêu lên , nhưng chỉ là một tiếng thì thầm nhẹ như hơi thở :

- Mẫn Khang ! Mẫn Khang của mẹ.

Dần dần khi đã qua cơn xúc động , nàng nhận thức được trong căn phòng còn có sự hiện diện của Ân Dung.

Ân Dung nhìn nàng , mỉm cười . Nàng cũng nhìn lại Ân Dung trong một lúc rồi như chợt nhớ ra điều gì . Nàng nói :

- Chiếc cặp của tao... Tao muốn có chiếc cặp.

- Để làm gì ? Mà chưa mạnh để làm việc.

Mẫn Quân dăm dăm nhìn bạn :

- Mà đã mở chiếc cặp và đã nhìn thấy những thứ bên trong ấy ?

- Tao đã tìm một vật gì đó quen thuộc của mà để mà sờ vào , may ra mà có thể tỉnh lại . Tao không có ý lục lọi của người khác.

- Bây giờ thì mà đã hiểu người cha thân yêu của mà như thế nào ?

- Mẫn Quân ! Bây giờ không phải lúc...

- Cha mà đã chiếm đoạt của cha tao cả một tài sản và gần như là tất cả.

- Cha tao đã lo sợ . Lo sợ vì căn bệnh hiểm nghèo của mẹ tao , gia đình tao rất nghèo không có tiền để chữa trị , mà không hiểu được sao ?

- Mà không nghĩ rằng , cha tao cũng lo sợ cho căn bệnh hiểm nghèo của mẹ tao , và đó là tất cả tài sản của gia đình tao , sự sống của gia đình tao , chính cha mà đã hủy hoại của tao tất cả.

- Tao đã bắn khoản về điều đó và cha tao cũng đã hối hận nhiều qua lá thư

tạ tội gọi cho cha mày . Nếu như ông ấy đọc được lá thư đầy cảm động trước lúc qua đời thì oán thù đã được hóa giải , chứ không phải diễn ra ở một thế hệ thứ hai . Mày cũng nghĩ như tao mà , phải không Mẫn Quân ? Và điều đáng tiếc có lẽ đã không xảy ra với chúng ta.

Mẫn Quân im lặng trong một lúc , nước mắt chảy dài :

- Mày có biết tao đã oán ghét tao biết chừng nào , vì đã đau lòng khi thực hiện lời hứa với cha tao.

- Tao xin lỗi , Mẫn Quân.

Họ bật khóc và ôm chầm lấy nhau . Cảm nhận được mơ ước của mình đã thành hiện thực.

Tình bạn vĩnh cửu hơn cả đời người.

Dạ Miên
Thương Giận Đôi Bờ
Chương Kết

- Đó là tất cả sự thật . Tử Phong ! Không có một cô gái thứ hai như cô ấy trên đời này đâu.

- Tôi vẫn chưa hiểu.

Tử Phong cố gắng giữ bình tĩnh trong khi nói , mặc dù đã gần mất hết tự chủ.

Người đàn ông nói giọng trách móc , rồi đẩy một tờ giấy về phía anh :

- Hay là anh cũng không biết cái này chẳng ?

Anh cầm nó lên , đó là một tờ giấy khai sinh . Anh đưa lên đọc , cảm thấy mặt mình tái nhợt đi.

Tên : Du Mẫn Khang

Mẹ : Đinh Mẫn Quân

Cha : Du Tử Phong...

Anh đọc chỗ ngày tháng . Tất cả đều khớp với thời gian anh ở bên nàng . Thì ra đêm mưa ấy là sự thật , chứ không phải là ảo giác luôn là nỗi ám ảnh da diết trong anh.

Bây giờ thì anh đã rõ . Với ánh mắt lạ lùng đó , nàng đã nhìn anh mỗi khi họ nói về Mẫn Khang . Anh không ngờ đó lại là con mình.

Tử Phong nhìn sững người đàn ông . Là hai kẻ xa lạ , nhưng qua câu chuyện kể cho nhau nghe đã khiến họ trở nên thân thiết hơn.

- Tại sao đến mãi giờ phút này , tôi mới hiểu ra sự thật ?

- Chính tôi cũng không ngờ sẽ hội ngộ với Mẫn Quân trong một tình huống như thế này . Rất tiếc...

- Không phải lỗi ở anh . Mẫn Quân đã không làm chủ được chính bản thân mình trong khi điều khiển xe . Anh đã không thắng kịp từ phía sau , và không ai có thể thắng kịp trong hoàn cảnh ấy.

- Đội ơn Chúa là cuối cùng giông tố cũng đã qua . Và mọi việc đều tốt đẹp . Tử Phong ! Hãy vào với cô ấy và gửi lời chúc phúc của tôi . Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau . Tôi muốn dành cho anh và cô ấy những phút trọn vẹn.

Mẫn Quân ! Em...

Cũng đột ngột như lúc xuất hiện , tia sáng trong đôi mắt nàng biến mất , mở to và thảm hại :

- Anh đến đây làm gì ?

Anh im lặng đưa cho nàng tờ giấy khai sinh . Nàng liếc nhìn một cái rất nhanh rồi sau đó nhìn anh , nỗi đau khổ nằm trong đôi mắt nàng . Nàng run run hỏi :

- Anh lấy cái này ở đâu ra ?

- Ân Dung mang đến đây và nhờ một người đưa lại cho anh . Người này cũng rất muốn gặp em , Mẫn Quân ạ . Nhưng anh ta lại để cho chúng ta những phút giây trọn vẹn.

- Có liên quan gì đến người này ?

- Là anh tài xế bánh trai đã đụng vào xe em , tên Lưu Kiên Bạch . Anh ấy đã nói với anh rất nhiều . Nói rằng anh là người đàn ông may mắn và hạnh phúc . Nói rằng , không có một người con gái thứ hai như em trên đời này. Nàng cúi đầu , nhưng anh kịp nhìn thấy vẻ u uất kỳ lạ xuất hiện trong đôi mắt ấy.

- Mẫn Quân !

Bàn tay anh đặt lên tay nàng . Anh cảm thấy sự tiếp xúc như một dòng điện ấm áp toát ra từ con người nàng . Anh khẽ hỏi :

- Tại sao em không hề cho anh biết điều đó ?

Nàng không trả lời . Đôi mắt long lanh . Anh không biết đó có phải là những giọt nước mắt hay không . Anh nhắc lại :

- Tại sao hả Mẫn Quân ?

Nàng thì thầm , khẽ rút tay khỏi tay anh :

- Bởi vì em muốn Mẫn Khang được hạnh phúc . Em muốn con được sống trong niềm tin là nó có một mái ấm gia đình trọn vẹn . Anh có tưởng tượng nổi nó sẽ cảm thấy ra sao về sự ra đời không có cha của mình ?

- Thế em tưởng Mẫn Khang sẽ tốt hơn khi tiếp tục lừa dối anh ?

Anh lại nắm đôi bàn tay của nàng , nhìn mạch máu đang đập chậm chậm và anh nói tiếp :

- Anh thì chẳng bao giờ giấu em một đứa con ruột thịt của chúng ta , như

em đã làm đối với anh.

Nàng hỏi lại :

- Em còn cách nào khác , hả Tử Phong ? Ngày đó là một hố sâu ngăn cách giữa hai chúng ta.

- Chúng ta đã cho nhau gần như cả cuộc đời của chính mình , nhưng vẫn chưa muộn , Mẫn Quân ạ . Chúng ta vẫn có thể xây dựng hạnh phúc lại từ đầu.

- Anh có thể kéo thời gian ngược trở lại ư , Tử Phong ?

- Phải . Anh và em.

Vẫn ánh mắt tha thiết mỗi khi anh nhìn nàng . Anh dịu dàng nói :

- Mẫn Quân ! Có một điều anh muốn nói với em.

Hạnh phúc chan chứa trong đôi mắt nàng , nàng gật đầu nhẹ nhẹ :

- Em đã hiểu rồi.

- Em đã hiểu nỗi lòng của anh ư ?

- Vâng . Và em cũng yêu anh vô cùng , chồng của em.

Vòng tay anh khép lại khi môi anh cúi xuống trên môi nàng tạo thành một nụ hôn tha thiết.

Nàng ngập ngừng đưa ngón tay lên chạm vào dòng nước mắt lăn trên má anh :

- Xin anh đừng khóc.

- Anh khóc vì quá hạnh phúc , em yêu ạ . Và em cũng đang khóc đấy thôi.

Đúng lúc đó , cửa phòng hé mở . Tinh Huy , Ân Dung và Mẫn Khang bước vào . Họ nghe đôi vợ chồng trẻ nói chuyện nên dừng lại nơi bậc cửa . Rồi thấy hai mái đầu chạm vào nhau.

Đứng yên một lúc , Tinh Huy và Ân Dung cúi xuống bên Mẫn Khang . Ân Dung thì thầm bên tai cậu bé những lời thì thầm âu yếm :

- Bước vào phòng đi , ngôi sao bé bỏng của chúng tôi . Cha mẹ con đang chờ đợi con đấy.

Mẫn Khang từ từ bước tới.

Cánh cửa khép lại nhẹ nhàng sau lưng của chú bé , cùng với những nụ cười chan chứa thương yêu . Từ ngưỡng cửa , Tử Phong và Mẫn Quân nghe tiếng sột soạt của hai làn vải mới chạm vào nhau qua mỗi bước đi rất khẽ .

Họ nhìn lên.

Đôi mắt chú bé mở to đen thẫm . Mẫn Quân lặng người đi . Còn Tử Phong lúc đó như thể đang nhìn vào một tấm gương , đó là đôi mắt của anh . Anh cảm thấy cổ họng mình tắc nghẹn lại . Anh nín thở . Đứa bé dừng lại trước mặt anh và Mẫn Quân , nó nói giọng nói trong trẻo của trẻ con :

- Cha ! Mẹ ! Cha Tinh Huy và mẹ Ân Dung của con nói : cha mẹ đây là cha mẹ ruột của con và tên thật của con là Du Mẫn Khang.

Như hòa chung một cảm xúc , Tử Phong và Mẫn Quân gật đầu , không đủ khả năng thốt lên một lời.

Mẫn Khang nói tiếp :

- Con sẽ đến sống với cha mẹ mãi mãi.

Họ lại gật đầu , muốn nói mà không thể nào nói được.

Trong đôi mắt đẹp của đứa bé ánh lên một tia sáng long lanh :

- Vậy từ đây con sẽ có hai người cha và hai người mẹ . Tất cả sẽ cùng chăm sóc và thương yêu con.

Mắt họ nhòa lệ . Họ từ từ rời ghế ngồi và quỳ xuống bên cạnh Mẫn Khang , nắm lấy hai bàn tay của con.

- Phải . Mẫn Khang của cha . Cha mẹ sẽ chăm sóc và thương con suốt đời . Gia đình ta sẽ sống với nhau thật hạnh phúc không bao giờ rời xa nhau nữa.

- Mẫn Khang !

- Cha ! Mẹ ! Những nụ hôn chan hòa trong nước mắt . Chưa bao giờ thiêng liêng và tuyệt diệu đến như thế . Đó là một đêm mùa đông ấm áp.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vỹ**.

Đánh máy: anhti, crystal, MiMi, tieumai, tono, Xixon, KTT

Nguồn: vietlangdu.com

Được bạn: Tommyboy đưa lên

vào ngày: 15 tháng 7 năm 2004